വിഷാദനോയിൽ വിരിഞ്ഞ വിശുദ്ധ സൂനം

സി. ജാൻസി മാത്യു മുല്ലശ്ശേരി എൽ.എ.ആർ

(Malayalam)

Viscianoyil virinja visudha soonam

(Biography)

Author

Sr Jancy Mathew LAR

Published by

LAR Convent

Mannackanad

04822 251086

First Edition

October 2020

Lay out & Printing

ഉൾത്താളുകളിൽ

അധ്യായം		പേജ്
1.വിശുദ്ധിയുടെ സ്പന്ദനം	---------	10
2.നീർച്ചാൽ തേടുന്ന മാൻപേട	------------	12
3.വഴി കണ്ടെത്തിയ മിഴികൾ	-------------	18
4.കാറ്റിലും കോളിലും	--------------	24
5.തീരത്തണഞ്ഞ തോണി	------------	33
6.അഗ്നിസ്തംഭവും മേഘസ്തംഭവും	-----------	38
7.പൂത്തുലയുന്ന മുന്തിരിവള്ളി	-------------	40
8.മുളപൊട്ടിയ ശാഖകൾ	-----------	49
9.പ്രഭ ചൊരിഞ്ഞ മൺചിരാത്	-------------	52
10.ആത്മാക്കളെ നേടുന്ന ആത്മാവ്	-----------	58

അവതാരിക

മാറ്റങ്ങൾ അനിവാര്യമായ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സമർപ്പിതജീവിതത്തിനും വിശുദ്ധമായ പൗരോഹിത്യജീവിതത്തിനും മിഷനറിജീവിതത്തിനുമുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗദർശനമാണ് പുണ്യശ്ലോകനായ ഫാ.അർത്തൂറോ ദ് ഒണോഫ്രിയോയുടെ ഈ ജീവചരിത്രം. ദൈവവചനത്തിന്റെയും ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെയും അപ്പസ്തോലിക ശുശ്രൂഷകരാകുവാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്ക് ഈ പുണ്യശ്ലോകന്റെ ജീവിതം ഒരു പാഠപുസ്തകമാണ്.

ദൈവം ഈ പുണ്യശ്ലോകനിലൂടെയും തുടർന്ന് അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച സന്ന്യാസ സമർപ്പിതസമൂഹങ്ങളിലൂടെയും ഈ ലോകത്തോട് ഇന്നും പങ്കുവയ്ക്കുന്ന കരുണയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും വിശുദ്ധിയുടെയും ആ സുവിശേഷം അക്ഷരങ്ങളിലൂടെ പ്രഘോഷിക്കുന്ന ശക്തമായൊരു ശുശ്രൂഷയാണ് ഈ പുസ്തക പ്രകാശനത്തിലൂടെ സംഭവിക്കുന്നത്. ഇത് രചിച്ച് പ്രകാശനത്തിനു സജ്ജമാക്കിയ ബഹു. സി. ജാൻസി മാത്യു മുല്ലശ്ശേരിൽ L A R അനുവാചകരെ ഈശോയുടെ "രക്ഷയുടെ എളിയ അപ്പസ്തോലന്മാ"രാകാൻ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

വെല്ലുവിളികളുടെ ഒരു യുഗത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശത്രുക്കളുടെ പൈശാചികമായ ഊർജ്ജസ്വലതയും ആനുകാലിക സാമൂഹ്യസാംസ്കാരിക രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിഗതികളും ഓരോ ക്രൈസ്തവന്റെയും മുമ്പിൽ വെല്ലുവിളികൾ ഉയർത്തുകയാണ്. ക്രിസ്തീയവിശ്വാസിയുടെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും ശക്തി പരീക്ഷിക്കുന്ന രംഗമാണ് ആധുനികലോകം. ഭൗതികസംസ്കാരം അതിന്റെ എല്ലാ തിന്മകളും പേറിക്കൊ ് ലോകമാസകലം കറങ്ങിത്തിരിയുകയാണ്. ഈയവസരത്തിൽ ദൈവം നൽകിയിട്ടുള്ള ദാനങ്ങളോടും കഴിവുകളോടും സഹകരിച്ച്, ദൈവം തങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ എല്ലാ ക്രൈസ്തവധർമ്മങ്ങളും ഭംഗിയായി അനുഷ്ഠിച്ച് ആത്മരക്ഷ ഉറപ്പാക്കാനും ഒപ്പം സഭാസമൂഹത്തെ മുഴുവനും ആത്മീയ ചൈതന്യത്തിൽ വളർത്തുവാനും നാം എങ്ങനെ ശ്രമിക്കണമെന്ന് പുണ്യശ്ലോകനായ ഫാ.അർത്തൂറോ ദ് ഒണോഫ്രിയോയുടെ ഈ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുകയാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവ്.

വൈദികരുടെയും സന്യസ്തരുടെയും വിശ്വാസപരിശീലകരുടെയും പ്രേഷിതപരിശീലനത്തിനുള്ള പ്രഥമ കളരി കുടുംബമാണല്ലോ. കുടുംബങ്ങളിലാണ് രക്ഷയുടെ ആസ്വാദനം നമുക്ക് ലഭ്യമാകുന്നത്. അവിടെയാണ് നമ്മുടെ വിശ്വാസം ജ്വലിക്കുന്നതും. "ജ്വലിച്ചുകൊ ിരിക്കുന്ന ഒന്നിനു മാത്രമേ മറ്റൊന്നിനെ ജ്വലിപ്പിക്കാനാവൂ."(ഏഷ്യയിലെ സഭ: 23) വിശുദ്ധിയും പ്രാർത്ഥനാരൂപിയിലുള്ള വിശ്വാസജീവിതവും പ്രേഷിതതീക്ഷ്ണതയും ജ്വലിച്ചു നിന്ന ഒരു കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച ഫാ.അർത്തൂറോയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രഥമ വിവരണം തന്നെ ഹൃദയസ്പർശിയാണ്.

മഹാജൂബിലിവർഷത്തിൽ റോമിൽ തടിച്ചുകൂടിയ ലക്ഷക്കണക്കിനു യുവജന ങ്ങളെ അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊ ് അന്നത്തെ മാർപ്പാപ്പ ജോൺപോൾ ര ാ മൻ പറഞ്ഞു: "Young people of every continent, do not be afraid to be saints of the millennium". ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹത്താൽ പ്രചോദിതനായി ഈശോയുടെ വിശുദ്ധപുരോഹിത നായിത്തീരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അർത്തൂറോയുടെ ബാല്യകാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണം ആധുനികയുവത്വം സധൈര്യം നേരിടേ ഒരു വെല്ലുവിളിയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. അർത്തൂറോയുടെ സ്വപ്നങ്ങളും അനുസരണജീ വിതവും ദൈവവിളിയോടുള്ള പ്രതികരണവും ജീവിതനൈർമ്മല്യവും വിവരിക്കു മ്പോൾ, ജോൺപോൾ മാർപ്പാപ്പായുടെ ആഹ്വാനം കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പേ ഏറ്റെടുത്ത ഒരു ദൈവിക മനുഷ്യന്റെ ചിത്രമാണ് മനോമുകുരത്തിൽ തെളിയുന്നത്.

അർത്തൂറോയുടെ വൈദിക പരിശീലന കാലഘട്ടം മുഴുവൻ തികച്ചും സംഭവബ ഹുലമായിരുന്നല്ലോ. മാതൃകാവിദ്യാർത്ഥിയായി വൈദികപരിശീലനം ആരംഭിച്ച അർത്തൂറോയുടെ മനസ്സിലും ഹൃദയത്തിലും മിഷൻ തീക്ഷ്ണതനിറഞ്ഞു തുളുമ്പുകയാ യിരുന്നുവല്ലോ. തന്റെ വത്സലപിതാവിന്റെ വേർപാടിനോ രോഗപീഡകൾക്കോ യാതൊരു പ്രതികൂലങ്ങൾക്കോ അർത്തൂറോയുടെ മിഷൻ തീക്ഷ്ണതയെ കെടുത്തിക്കള യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വൈദികജീവിതത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്ന സമയം വരെയുള്ള അദ്ദേ ഹത്തിന്റെ ജീവിതവിവരണം, ആകർഷണങ്ങളുടെ മാത്രം പിന്നാലെ പായുന്ന ആധുനി കയുവതയ്ക്കു മുമ്പിൽ ഒരു വെല്ലുവിളിയുടെ ഉദാഹരണമായി ഗ്രന്ഥകർത്താവ് അവത രിപ്പിക്കുന്നു.

അഞ്ചു മുതലുള്ള അധ്യായങ്ങൾ ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ ജീവിതസാരാംശം വെളി പ്പെടുത്തുകയാണ്. അഞ്ചു പ്രധാനപ്പെട്ട സന്ദേശങ്ങളാണ് ഈ ധന്യജീവിതം ലോക ത്തിനു മുമ്പിൽ തുറന്നുകാട്ടുന്നത്. (1) ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുക (2) സഭയെ സ്നേഹിക്കുക (3) ഈശോയെ പങ്കുവയ്ക്കുക (4)കടമകൾ നിറവേറ്റുക (5) വിശുദ്ധനാ കുക.

ആധ്യാത്മികതയുടെ അനശ്വരതത്വമാണ്; "ജീവിതം ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹവും കരുണയുമായി മാറുക, അപ്പോൾ കടമകളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും ദൈവസ്നേഹത്തി ന്റെയും കരുണയുടെയും പ്രകാശനങ്ങളായി മാറും". മനുഷ്യത്വത്തെയും ദൈവത്വ ത്തെയും ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ സ്വർണ്ണനൂലിൽ വിളക്കിച്ചേർത്ത ഫാ.അർത്തൂറോ യഥാർത്ഥ ദൈവപൈതലായി, ലോകമന:സാക്ഷിക്കു മുമ്പിൽ കരുണയുടെ പ്രവാചക നായി അനശ്വരതയിൽ വിരാജിക്കും.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ വാക്കുകളിൽ ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് ഉൾക്കൊ സ്നേഹവും പുണ്യങ്ങളും കാരുണ്യവും തുടിക്കുന്നു. അനുഭവസാക്ഷ്യ ത്തിൽ നിന്നുയരുന്ന ഈ തുടിപ്പുകളാണ് മനുഷ്യമന:സാക്ഷിയെ ഉണർത്തുന്നത്. മന: സാക്ഷിയുടെഈ ഉണർവ്വാണ് ആധ്യാത്മിക ജീവിത ശൈലിയായി രൂപപ്പെടുന്നതും. പു ണ്യശ്ലോകനായ ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ പ്രേഷിതതീക്ഷ്ണതയാൽ നിറഞ്ഞ് ഒരു യഥാർത്ഥ മിഷനറിയായിത്തീർന്ന സി.ജാൻസി മാത്യു മുല്ലശ്ശേരിൽ അമൂല്യമായ ഒരു ദൈവാനുഭവപ്രഘോഷണമാണ് ഈ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥരചനയിലൂടെ നടത്തിയിരിക്കു ന്നത്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന് മംഗളാശംസകൾ നേരുന്നു. ഈ ആത്മീയഗ്രന്ഥത്തിന് പ്രചുര പ്രചാരവും അനുവാചകർക്ക് പുത്തനുണർവ്വും ആശംസിച്ചുകൊ ˘ ഈ ഗ്രന്ഥം അനുവാചകസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുന്നു

റവ.ഫാ.(ഡോ).ജോർജ്ജ് കാരാംവേലിൽ

അദിലാബാദ്

ആമുഖം

ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ച് കടന്നുപോയ ദശലക്ഷക്കണക്കിനു ആളുകൾക്കിടയിൽ ചുരുക്കം ചിലർ മാത്രം കാലദേശഭേദമില്ലാതെ അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു -ചിലർ തങ്ങളുടെ നന്മനിറഞ്ഞ ജീവിതംകൊ ും മറ്റുചിലർ തങ്ങളുടെ ജീവിതക്രിയകളുടെ ദുർഗന്ധംകൊ ും. തിരുസഭയിൽ ഇന്നോളം വിരിഞ്ഞിട്ടുള്ള വിശുദ്ധ കുസുമങ്ങൾ തങ്ങളുടെ സത്ക്രിയകളുടെ സൗരഭ്യംകൊ ് മരിച്ചിട്ടും മരിക്കാത്തവരാണ്. അവരിൽ ചിലരെയൊക്കെ നമ്മുടെ കുടുംബത്തിലെ ഒരംഗം എന്നപോലെ നമുക്കിഷ്ടമാണ്. അവരെ നാം ക ിട്ടില്ല, കേട്ടിട്ടില്ല, അവരോടൊത്ത് നാം ജീവിച്ചിട്ടില്ല; എങ്കിലും നമുക്കവരെ അറിയാം. വാമൊഴികളിലൂടെയും വരമൊഴികളിലൂടെയും അവരുടെ രേഖാചിത്രം നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊ ് നമുക്കവരോട് ഇഷ്ടവും സ്നേഹവും വിശ്വാസവും തോന്നുന്നു.

ലിറ്റിൽ അപ്പോസൽസ് ഓഫ് റിഡംപ്ഷൻ (LAR), മിഷനറീസ് ഓഫ് ഡിവൈൻ റിഡംപ്ഷൻ (MDR) എന്നീ സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങളുടെ സ്ഥാപകനും മാനവികതയുടെ പ്രവാചകനുമായ ഫാ.അർത്തൂറോ ദ് ഒണോഫ്രിയോ എന്ന പുണ്യാത്മാവിനെ ലോകത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ് ഈ രചനയുടെ ലക്ഷ്യം. ര ാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ തകർന്നടിഞ്ഞ ഇറ്റലിയുടെ മണ്ണിൽ അനാഥത്വത്തിന്റെ നൊമ്പരം പേറിയിരുന്ന, ജീവിതവും സ്വപ്നങ്ങളും തകർന്നടിഞ്ഞ, അന്തിയുറങ്ങാൻ സുരക്ഷിതമായ ഒരിടമോ ധരിക്കാൻ വസ്ത്രമോ വിശപ്പടക്കാൻ ഭക്ഷണമോ ഇല്ലാതിരുന്ന സഹജീവികൾക്കു മുമ്പിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ കാരുണ്യത്തിന്റെ മുഖം അദ്ദേഹം പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ കൂടുതൽ അറിയാൻ, ആഴത്തിൽ സ്നേഹിക്കാൻ, ആ പുണ്യാത്മാവിൽ നിറഞ്ഞിരുന്ന നന്മകൾ അനുകരിക്കാൻ, മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം തേടി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ അനുവാചകരെ പ്രചോദിപ്പിക്കുക എന്ന എളിയ ശ്രമമാണ് ഞാൻ ഇവിടെ നടത്തുന്നത്.

ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ക ിട്ടു ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധരത്തിൽ നിന്നും പൊഴിഞ്ഞ വചസുകൾ കേട്ടിട്ടു ്. ഒന്നിച്ച് ഭക്ഷിച്ചിട്ടു ്. അദ്ദേഹം അർപ്പിച്ച ബലിയിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടു ്. ആ പാവനകരങ്ങളിൽ നിന്ന് ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിച്ചിട്ടു ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശുദ്ധ പാദങ്ങൾ പതിഞ്ഞ മണ്ണിൽ ചവിട്ടി നടന്നിട്ടു ്. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സ്പർശിച്ചിട്ടു ്. അദ്ദേഹം ദൈവത്തിന്റെ കൈയ്യൊപ്പു പതിഞ്ഞ ഒരു വിശുദ്ധ ജന്മമായിരുന്നെന്നും വരുംനാളുകളിൽ വിശുദ്ധരുടെ ഗണത്തിലേക്ക് ഉയർത്തപ്പെടുമെന്നും ഞാൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

ആ വത്സലപിതാവിന്റെ മകളെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ അഭിമാനിക്കുകയും സഭാമക്കൾ -ഇന്നുള്ളവരും വരാനിരിക്കുന്നവരും - മറ്റനേകം ആളുകളും അദ്ദേഹത്തെ അറിയുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സഭാപിതാവിനെക്കുറിച്ച് എഴുതുകയെന്നത് അനേകം നാളുകളായുള്ള എന്റെ സ്വപ്നമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് അറിയാൻ ആഗ്രഹിച്ച സഹോദരിമാരുടെയും എന്റെ ആത്മീയ സുഹൃത്തിന്റെയും ആവശ്യത്തെ മാനിച്ച് അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെയും സഹായത്തിന്റെയും ബലത്തിൽ ആരംഭിച്ച ഈ ഉദ്യമം സർവ്വശക്തനായ ദൈവം ഇവിടെ വരെ എത്തിച്ചു.

എൽ. എ. ആർ സ്ഥാപകപിതാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ പുസ്തകം നിങ്ങളുടെ കരങ്ങളിൽ എത്തിക്കുന്നതിന് എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ച നല്ല ദൈവത്തിന് നന്ദി പറയുന്നു. ഈ പുസ്തകരചനയിൽ എനിക്കു വേ എല്ലാ പ്രോത്സാഹനവും നൽകിയ എൽ. എ. ആർ സന്ന്യാസിനീസമൂഹത്തിലെ സെന്റ്.ജോസഫ് ഡെലഗേഷൻ മേലധികാരികളോടും സഹോദരിമാരോടുമുള്ള കൃതജ്ഞത സ്നേഹപൂർവ്വം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ പുസ്തകത്തിന് രൂപവും ഭാവവും നൽകുന്നതിനുവേ ി വളരെയധികം സമയവും കഴിവും വിനിയോഗിച്ച പാലാ സെന്റ്. തോമസ് കോളെജിലെ മലയാളവിഭാഗം പ്രൊഫസർ റവ.ഡോ.സാൽവിൻ കാപ്പിലിപ്പറമ്പിൽ അച്ചനോടും പകർത്തെഴുത്തിന് സഹായിച്ച സി.സ്മിത എൽ എ ആർ, സി.ജെസ്ലിൻ എൽ എ ആർ എന്നിവരോടുമുള്ള എന്റെ അകൈതവമായ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ പുസ്തകരചനയിൽ എന്നെ സഹായിച്ച മറ്റെല്ലാവർക്കും നന്ദി അർപ്പിക്കുന്നു.

അറിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ സ്നേഹിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. സ്നേഹിച്ചാൽ മാത്രമേ അനുകരിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഇവ മൂന്നും അനുവാചകർക്ക് സാധ്യമാകട്ടെ എന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊ ്, സഭാപിതാവിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതലറിയാൻ സഹായകമാകുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊ ് ഈ ചെറുഗ്രന്ഥം വിശ്വാസ സമൂഹത്തിനുമുമ്പിൽ വിനയപൂർവ്വം സമർപ്പിക്കുന്നു.

സ്നേഹപൂർവ്വം,

സി.ജാൻസി മാത്യു മുല്ലശ്ശേരി എൽ.എ.ആർ

ആശംസ

എന്റെ ഏറ്റവും എളിയ ഈ സഹോദരന്മാരിൽ ഒരുവന് നിങ്ങൾ ഇതു ചെയ്തുകൊടുത്തപ്പോൾ എനിക്കു തന്നെയാണു ചെയ്തുതന്നത് (മത്താ 25.40) എന്ന സുവിശേഷവാക്യം തന്റെ ആപ്തവാക്യമായി സ്വീകരിച്ച്, എൽ. എ. ആർ സന്ന്യാസിനീ സമൂഹത്തിന് രൂപം കൊടുത്ത ദൈവദാസൻ ഫാ.അർത്തൂറോ ദ് ഒണോഫ്രിയോയുടെ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന് ആശംസകൾ അർപ്പിക്കുന്നതിൽ എനിക്ക് വളരെ സന്തോഷമു ്. ദൈവസ്നേഹംനിറഞ്ഞ ഒരു അസാധാരണ വ്യക്തിത്വത്തെയാണ്"വിഷാനോയിൽ വിരിഞ്ഞ വിശുദ്ധസൂനം" എന്ന ചെറുഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ ഗ്രന്ഥകാരി, സി.ജാൻസി മാത്യു എൽ എ ആർ അനാവൃതമാക്കുന്നത്. പരി. കുർബാനയിൽനിന്നും ശക്തി സ്വീകരിച്ച് അനേകായിരം കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ജീവിതങ്ങൾക്ക് ഉണർവും ദിശാബോധവും നൽകിയ ഞങ്ങളുടെ സ്ഥാപക പിതാവിന്റെ ജീവചരിത്രം സഭാമക്കളായ ഞങ്ങൾക്ക് എന്നും പ്രചോദനമാണ്.

ലളിതവും മനോഹരവുമായ ഈ ഗ്രന്ഥം വായനക്കാർക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് എൽ. എ. ആർ സന്ന്യാസിനികൾക്ക് അത്യധികം ഉപകാരപ്രദമാകുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കുകയും സന്ന്യാസിനീ സമൂഹത്തിന്റെ ചരിത്രത്താളുകളിൽ ഇടംനേടുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സി.ജാൻസി മാത്യുവിന്റെ ആത്മാർത്ഥമായ പരിശ്രമത്തിന് ഹൃദയപൂർവ്വം നന്ദി പറയുകയും തുടർന്നും ഇതുപോലെ ധാരാളം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുവാൻ സർവ്വശക്ത നായ ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെയെന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിശ്വസ്തതയോടെ,

സി.ഏലീസാ ജേക്കബ് എൽ. എ. ആർ

ഡെലഗേറ്റ് സുപ്പീരിയർ

അധ്യായം 1

വിശുദ്ധിയുടെ സ്പന്ദനം

പ്രകൃതിരമണീയമായ ഒരു കൊച്ചുഗ്രാമം. ദൈവവിശ്വാസികളും നന്മനിറഞ്ഞവരുമാണ് ഇവിടുത്തെ ആളുകൾ. ദേവാലയ കേന്ദ്രീകൃതവും ദൈവോന്മുഖവുമായ ജീവിതം നയിക്കാൻ ആളുകളെ സഹായിക്കുംവിധം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഇടവക ദേവാലയവും 'ആശ്വാസദായിക' എന്നറിയപ്പെടുന്ന പരിശുദ്ധ അമ്മയുടെ നാമത്തിലുള്ള ബസലിക്കയും ഈ കൊച്ചുഗ്രാമത്തിന്റെ മാറ്റുകൂട്ടുന്നു.

ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ അടയാളമായി ഉയർന്നുനിൽക്കുന്ന ദേവാലയത്തിലെ മണികൾ അപ്രതീക്ഷിതമായി മുഴങ്ങി. ആത്മാവാകുന്ന പക്ഷി ഈ ലോകമാകുന്ന കൂടുവിട്ട് സ്വർഗ്ഗീയ വൃക്ഷത്തിൽ ചേക്കേറിയെന്ന് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്ന മണിനാദം. അറിഞ്ഞവരും കേട്ടവരും അവിടേക്ക് ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവിടം ജനസമുദ്രമായി. നടന്നുനീങ്ങിയ വഴികളെല്ലാം ജീവിതക്രിയകൾക്കൊ ് സുഗന്ധപൂരിതമാക്കിയ, ദൈവികമനുഷ്യനെന്ന് ക ുമുട്ടിയവരും കേട്ടറിഞ്ഞവരും വാഴ്ത്തിയ, ആ വത്സലപിതാവ് എന്നെന്നേക്കുമായി തന്റെ മിഴികൾ പൂട്ടി. നന്മനിറഞ്ഞ ജീവിതം നയിച്ച്, പരിമളധൂപം പോലെ തന്റെ സാമീപ്യം സുരഭിലമാക്കി, ജീവിതത്തിന്റെ ആരോഹണാവരോഹണങ്ങളിൽ ദൈവത്തോട് ചേർന്നുനിന്ന് ഒരു നാടിന്റെ സ്പന്ദനം മുഴുവൻ ഹൃദയത്തിൽ ഏറ്റുവാങ്ങി, പ്രശസ്തിയുടെ പടവുകൾ താ ാൻ യാതൊരു സാധ്യതയും ഇല്ലാതിരുന്ന തങ്ങളുടെ നാടിനെ വിശുദ്ധിയുടെ പര്യായമാക്കി, ജപമാലമണിയാകുന്ന പടവുകളിലൂടെ വിശുദ്ധിയുടെ ശൈലാഗ്രത്തിലെത്തിയ ആ കർമ്മയോഗിയുടെ ചേതനയറ്റ ശരീരത്തിനു സമീപം കുട്ടികളും മുതിർന്നവരും ഈറനണിഞ്ഞ മിഴികളും വിതുമ്പുന്ന ഹൃദയവുമായി കൂപ്പുകൈകളോടെ നമ്രശിരസ്ക്കരായി.

ഈസംഭവം നടക്കുന്നത് അനേകായിരം വിശുദ്ധരുടെ ജന്മഗൃഹമായ ഇറ്റലിയിൽ, നേപ്പിൾസിലെ വിഷാനോ എന്ന കൊച്ചുഗ്രാമത്തിലാണ്. തൊണ്ണൂറ്റിര ാമത്തെ വയസ്സിൽ തന്റെ ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ 68-ാം വർഷം, വിവിധങ്ങളായ ജീവിതപരീക്ഷണങ്ങളുടെ നടുവിൽ പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളെ പഴിചാരാതെ ഇഹത്തിലെ വേലകളെല്ലാം അഹംവെടിഞ്ഞ് സ്നേഹത്തോടെ പൂർത്തിയാക്കി അദ്ദേഹം സ്വർഗ്ഗീയപിതാവിന്റെ അടുക്കലേക്ക് യാത്രയായത് തന്നെ അറിഞ്ഞവരുടെയും താൻ സ്നേഹിച്ചവരുടെയും ഹൃദയങ്ങളിൽ ഓർമ്മയുടെ തിരുശേഷിപ്പ് അവശേഷിപ്പിച്ചുകൊ ാണ്.

തിരുസഭയിൽ വൈദികർക്കും സന്ന്യസ്തർക്കുമായി സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച് അനേകർക്ക് ഈശോയിലേക്കുള്ള വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും കരയും കടലും താ ി ലാറ്റിനമേരിക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലും ഇന്ത്യ, കൊളമ്പിയ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലും സുവിശേഷപ്രഘോഷണം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്ത ആ പുണ്യാത്മാവിന് ദൈവജനം നൽകിയ വിശേഷണങ്ങൾ അനവധിയാണ്. തന്റെ ജീവിതത്തിലുടനീളം തന്നോടൊപ്പം സഞ്ചരിച്ച ദൈവത്തെ സഹജീവികൾക്ക് കാണിച്ചുകൊടുത്ത മലമുകളിലെ ദീപം, താൻ ഹൃദയത്തിൽ അനുഭവിച്ച ദൈവസ്നേഹം അളവില്ലാതെ പകർന്നു

കൊടുത്ത് അനേകർക്ക് ചൂ ുപലകയായി മാറിയ തീക്ഷ്ണമതിയായ മിഷനറി, തളർന്ന ജീവിതങ്ങളുടെ ദുഃഖമേശയിൽ കാരുണ്യത്തിന്റെ വിഭവങ്ങൾ സമൃദ്ധമായി വിളമ്പിയ കരുണാർദ്രഹൃദയൻ, വിശക്കുന്നവന്റെ മുൻപിൽ അപ്പമായി തീരുന്നതാണ് യഥാർത്ഥ സ്നേഹമെന്ന് പ്രവൃത്തിയിലൂടെ തെളിയിച്ച കർമ്മയോഗി, ഈശോയെ സ്നേഹിക്കാൻ മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിച്ച സ്നേഹഗായകൻ, ദിവ്യകാരുണ്യ ഭക്തിയിലും ജപമാല ഭക്തിയിലും വളരുകയും അത് വ്യാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത നലം തികഞ്ഞ പുരോഹിതൻ, സ്വർഗ്ഗീയ ജ്ഞാനം ജീവിതത്തിലൂടെയും തൂലികയിലൂടെയും പകർത്തിയ വിജ്ഞാനി എന്നിവയെല്ലാംഅവയിൽ ചിലതു മാത്രം.പ്രശസ്തി ആഗ്രഹി ക്കാത്ത അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതത്തിൽ പാലിച്ച നിഷ്കർഷയും അനുഷ്ഠിച്ച സുകൃത ങ്ങളും ഏവരുടെയും ശ്രദ്ധാകേന്ദ്രവും സംസാരവിഷയവുമായി എന്നത് ദൈവഹിതം മാത്രം.

അധ്യായം 2

നീർച്ചാൽ തേടുന്ന മാൻപേട

നേപ്പിൾസിൽ നിന്നും ഏകദേശം 28 കിലോമീറ്റർ അകലെയാണ് നോള എന്ന പ്രദേശം. അവിടെനിന്ന് അഞ്ച് കിലോമീറ്ററോളം പരിശുദ്ധ ജപമാല രഹസ്യങ്ങൾ ആലേഖനം ചെയ്തിട്ടുള്ള വളഞ്ഞവഴികളിലൂടെ യാത്ര ചെയ്താൽ, പച്ച പുതച്ച നയന മനോഹരമായ വിഷാനോ എന്ന ഗ്രാമത്തിലെത്തിച്ചേരാം. പരിശുദ്ധ ആശ്വാസദായക മാതാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള നിരവധി കഥകളും അത്ഭുതങ്ങളും ഇവിടുത്തെ ആളുകൾ വിവരിച്ച് കേട്ടിട്ടു ്. അവരുടെ സംസാരത്തിൽനിന്നും ആ നാട് പരിശുദ്ധ അമ്മയുടെ വിമല ഹൃദയത്തിന് പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന് തോന്നിയിട്ടു ്. ദേവാലയത്തിൽ നിന്നും ഉയർന്നുകൊ ിരുന്ന *ആവേ മരിയ* ഈരടികൾ, അദ്ധ്വാനിച്ച് തളർന്ന കർഷകജനതയ്ക്ക് ഉന്മേഷം പകരുന്ന മന്ത്രമായിരുന്നു. എല്ലാവർഷവും ജൂലൈ മാസത്തിന്റെ അവസാനത്തോടെ ആശ്വാസദായക മാതാവിന്റെ തിരുനാളിനോടനുബന്ധിച്ച് വിഷാനോയുടെ വീഥികളിലൂടെ അനുഗ്രഹദായകമായ ജപമാലറാലി നടത്തുക പതിവാണ്. പരിശുദ്ധ അമ്മയെ നെഞ്ചിലേറ്റിയ ആ നാട്ടിൽ അവളുടെ സംരക്ഷണം ഏവർക്കും അനുഭവവേദ്യമായിരുന്നു. ദൈവസ്നേഹിയും മനുഷ്യസ്നേഹിയുമായ അർത്തൂറോ ദ് ഒണോഫ്രിയോ എന്ന വിശുദ്ധ വൈദികന് ജന്മം കൊടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് ഈ കൊച്ചുഗ്രാമത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ നന്മയും.

ജനനവും ബാല്യവും

ഒരു വിശുദ്ധന്റെ അസ്തമയത്തിൽ മറ്റൊരു വിശുദ്ധൻ ഉദയംചെയ്തു. ജപമാലഭക്തി തിരുസഭയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ച മരിയഭക്തനായിരുന്ന വി. ഡൊമിനിക്കിന്റെ തിരുനാൾ ദിനത്തിൽ വിഷാനോയിലെ ഒണോഫ്രിയോ എന്ന കർഷകകുടുംബത്തിൽ ലൂയിജിയുടെയും ക്ലാരയുടെയും ആറ് മക്കളിൽ അഞ്ചാമനായി 1914 ആഗസ്റ്റ് 8 ന് ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് 1.05 ന് അദ്ദേഹം ജനിച്ചു. ജനനത്തിന്റെ എട്ടാം ദിവസം ആഗസ്റ്റ് 16 -ന് സ്വർലോകരാജ്ഞിയുടെ നാമധേയത്തിലുള്ള ഇടവക ദേവാലയത്തിൽ വച്ച് നടത്തപ്പെട്ട മാമ്മോദീസാ പരികർമ്മത്തിലൂടെ അർത്തൂറോ മിഖായേൽ എന്ന പേര് സ്വീകരിച്ചു.

ലൂയിജി-ക്ലാര ദമ്പതികൾക്ക് ദൈവം നൽകിയ ആറു മക്കളിൽ ര ് പേർ ജനിച്ച് അധികം വൈകാതെ തന്നെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് യാത്രയായി. പീറ്റർ, ആഞ്ചലോ, മരിയ എന്നിവരായിരുന്നു അർത്തൂറിന്റെ മറ്റ് സഹോദരങ്ങൾ. ദൈവഭക്തിയിലും പരസ്നേഹത്തിലും ചാലിച്ചെടുത്ത വീട്ടിലെ സാഹചര്യം ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ ഈശോയോടുചേർന്നു നിൽക്കുന്നതിനു സഹായകരമായി. മക്കളിൽ അർത്തൂറോയോട് അമ്മയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേക വാത്സല്യം ഉ ായിരുന്നു. ദേവാലയം അടുത്തായിരുന്നതിനാൽ അവിടെ നിന്നും ഉയരുന്ന പ്രാർത്ഥനാമന്ത്രങ്ങളും സ്തുതിഗീതങ്ങളും ശൈശവം മുതൽ ആ കുഞ്ഞ് സാകൂതം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. മാതാപിതാക്കളുടെയും സഹോദരങ്ങളുടെയും വാത്സല്യവും ലാളനയും ഏറ്റുവാങ്ങി അർത്തൂറോ നല്ല ഉന്മേഷമുള്ള കുട്ടിയായി വളർന്നുവന്നു.

മക്കളെ വളർത്താനും കുടുംബം പോറ്റാനുമുള്ള തത്രപ്പാടിൽ ലൂയിജി അതിരാവിലെ ഉണർന്ന് പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ശേഷം മൂത്തമക്കളെയും കൂട്ടി കൃഷിസ്ഥലത്തേക്ക്

പോകുക പതിവായിരുന്നു. ഒരിക്കലുംപരാതിയോ പരിഭവമോ സൂക്ഷിക്കാത്ത അദ്ദേഹം വി.യൗസേപ്പിതാവിനെപ്പോലെ നീതിമാനും നിശബ്ദനുമായിരുന്നു. കുടുംബം പുലർത്താൻ അത്യദ്ധ്വാനം നടത്തുന്ന അപ്പന് സഹായമായി, കരുത്തായി അമ്മ എപ്പോഴും കൂടെയു ായിരുന്നു. അമ്മയുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ നടത്തിയിരുന്ന ചെറിയ പലചരക്ക് കടയിൽ നിന്നും കൃഷിയിൽ നിന്നും കിട്ടുന്ന വരുമാനംകൊ ് കുടുംബത്തിലെ കാര്യങ്ങൾ കുറവില്ലാതെ നടത്താൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അപ്പൻ ഏറിയ സമയവും കൃഷിസ്ഥലത്ത് ആയിരുന്നതിനാൽ കുടുംബത്തിലെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ക്രമീകരിച്ചിരുന്നത് അമ്മയുടെ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു. അപ്പന്റെ കഠിനാദ്ധ്വാനത്തെ വിലമതിക്കുന്ന അമ്മയും അമ്മയുടെ ജോലിഭാരത്തെയും ബുദ്ധിമുട്ടുകളെയും മനസ്സിലാക്കുന്ന അപ്പനും എന്നും അർത്തൂറോയ്ക്ക് മാതൃകയും പ്രചോദനവും ആയിരുന്നു.

ഊർജ്ജസ്വലനായ അർത്തൂറോയുടെ പുഞ്ചിരിക്കുന്ന മുഖവും പെരുമാറ്റശൈലികളും അവനെ ഏവർക്കും പ്രിയങ്കരനാക്കി മാറ്റി. ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻമാരെപ്പോലെ അവനും കൃഷിപ്പണികളിൽ ഏർപ്പെട്ടാൽ പോരെന്നും മറിച്ച് നന്നായി പഠിച്ച് ഒരു വക്കീലോ ഡോക്ടറോ ആകണമെന്നും അമ്മ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചു. തന്റെ ഓമന മകൻ വളരുന്നതിനനുസരിച്ച് ആ മാതൃഹൃദയത്തിന്റെ സ്വപ്നങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും വളർന്നുകൊ ിരുന്നു. എന്നാൽ ''മാതാവിന്റെ ഉദരത്തിൽ നിനക്ക് രൂപം നൽകുന്നതിനു മുൻപേ ഞാൻ നിന്നെ അറിഞ്ഞു; ജനിക്കുന്നതിനു മുൻപേ ഞാൻ വിശുദ്ധീകരിച്ചു; ജനതകൾക്ക് പ്രവാചകനായി ഞാൻ നിന്നെ നിയോഗിച്ചു''.(ജറമിയ 1.4-5) എന്ന് ജറമിയ പ്രവാചകനോട് അരുളിചെയ്ത ദൈവം വിശുദ്ധീകരിച്ച് സൂക്ഷിക്കാൻ ഏൽപ്പിച്ചതാണ് തന്റെ പൊന്നോമനമകനെന്ന് ആപാവം അമ്മ അറിഞ്ഞില്ല.

ചില പ്രത്യേക നിയോഗങ്ങൾ പൂർത്തീകരിക്കാനായി സ്വർഗ്ഗം വിശുദ്ധീകരിച്ച് ഭൂമിയിലേക്ക് അയയ്ക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ ബാഹ്യകാഴ്ചയ്ക്ക് മറ്റ് കുട്ടികളെപ്പോലെ തന്നെയാണെങ്കിലും അവരുടെ സ്വഭാവത്തിലും ഇടപെടലുകളിലും വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും അസാധാരണത്വം പുലർത്തുന്നവർ ആയിരിക്കും. ഇത്തരം ചില സവിശേഷതകൾ ഈ കുഞ്ഞിലും പ്രകടമായിരുന്നു.

ദേവാലയത്തോടും വൈദികരോടും പ്രത്യേകമായ ഒരു അടുപ്പവും സ്നേഹവും കുഞ്ഞുനാൾ മുതൽ അർത്തൂറോയിൽ ഉ ായിരുന്നു. ഇടവകയിലെ വൈദികരുടെ ജീവിതം അത്രമാത്രം സ്വാധീനിച്ചിരുന്നതുകൊ ാകണം വസ്ത്രധാരണത്തിലും പെരുമാറ്റത്തിലുമൊക്കെ അവൻ അവരെ അനുകരിച്ചിരുന്നത്. തിരിച്ചറിവിന്റെ പ്രായം ആകുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ കാണിച്ചിരുന്ന ഭക്തിയും ശ്രദ്ധയും നാട്ടിൽ മറ്റൊരു ഡൊമിനിക്ക് സാവിയോയുടെ പരിവേഷം അവന് നേടിക്കൊടുത്തു. വീട്ടിലെ സന്ധ്യാപ്രർത്ഥനയ്ക്ക് ശേഷം ചെയ്തിരുന്നതുപോലെ, ഏതൊരുപ്രവൃത്തിക്കും മുമ്പും പിമ്പും ഭവനത്തിലു ായിരുന്ന പരിശുദ്ധ അമ്മയുടെ തിരുസ്വരൂപം തൊട്ടുമുത്തുക പതിവായിരുന്നു.

ഏഴാമത്തെ വയസ്സിലാണ് അർത്തൂറോയെ സ്കൂളിൽ ചേർത്തത്. പുതിയ കൂട്ടുകാരും, സാഹചര്യങ്ങളും അവനെ അത്യധികം സന്തോഷിപ്പിച്ചു. പഠനത്തിലും അനുസരണത്തിലും സ്വഭാവനൈർമ്മല്യത്തിലും അർത്തൂറോ എന്നും മുൻപന്തിയിലായി

രുന്നു. വൈദികഭവനം സന്ദർശിക്കുന്നതും വൈദികരോടൊപ്പം സമയം ചെലവഴിക്കുന്നതും അവന് ഹരമായിരുന്നു. ഈ വൈദികസാന്നിദ്ധ്യവും സഹവാസവും ഇളംപ്രായത്തിൽ തന്നെ ഒരു വൈദികനാകണം എന്ന ആഗ്രഹം അവന്റെ കുഞ്ഞുഹൃദയത്തിൽ നാമ്പിടാൻ കാരണമായി.

വൈദികനാകാനുള്ള ആഗ്രഹം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

തന്റെ ഉള്ളിൽ ദൈവം നിവേശിപ്പിച്ച വിശുദ്ധ ആഗ്രഹത്തെ ചിന്തകളിലൂടെയും ഭാവനകളിലൂടെയും അനുകരണങ്ങളിലൂടെയും കൊച്ചുകൊച്ചു പ്രാർത്ഥനകളിലൂടെയും അവൻ അനുദിനം വളർത്തി. പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അർത്ഥവും ആഴവുമൊന്നും അറിയില്ലെങ്കിലും അർത്തൂറോയുടെ കുഞ്ഞുഹൃദയം ഈശോയ്ക്കായി തുടിച്ചു. അക്ഷരങ്ങൾ കൂട്ടിവായിക്കാൻ പഠിച്ചനാൾ മുതൽ തുടങ്ങിയ വി. ഗ്രന്ഥവായന അവനിൽ ദൈവസ്നേഹാഗ്നി കത്തിജ്വലിപ്പിച്ചു. 1922 – ൽ തന്റെ എട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ, പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ, ഒരു വൈദികനാകണം എന്ന ആഗ്രഹം അവന്റെ കുഞ്ഞുനാവിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നു. ഇതിനെ ഒരു ബാലലീലയായി അമ്മ ക ിരുന്നുവെങ്കിലും മകന്റെ ഈ ആഗ്രഹത്തെ അപ്പൻ താത്പര്യപൂർവ്വം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. മനസ്സിലെ ആഗ്രഹങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും വലുതായിരുന്നതിനാൽ അവന്റെ വാക്കുകളെ അമ്മ ഗൗനിച്ചില്ല. എന്നാൽ പഠനകാര്യത്തിൽ അവൻ അതീവ ശ്രദ്ധ കാണിച്ചിരുന്നു.

മറ്റനേകം വിശുദ്ധരെപ്പോലെതന്നെ അർത്തൂറോയും വലിയ മാതൃഭക്തനായിരുന്നു. പരിശുദ്ധ കന്യകയുടെ തിരുസ്വരൂപത്തിനു മുൻപിൽ സമയം ചെലവഴിക്കാനും സ്വന്തം അമ്മയോടെന്നപോലെ പരിശുദ്ധ അമ്മയോട് സംഭാഷണം നടത്താനും ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ അവൻ ശീലിച്ചിരുന്നു. ദൈവമാതാവിനോടുള്ള സ്നേഹവും ഭക്തിയും ഈശോയിലേക്ക് കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കും എന്ന തിരിച്ചറിവ് സ്വർഗ്ഗം ആ കുഞ്ഞാത്മാവിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരുന്നു. അവൻ വളരുന്നതിനനുസരിച്ച് ആ അറിവ് അവനിൽ ആഴപ്പെടുകയും സ്നേഹം വർദ്ധമാനമാകുകയും ചെയ്തു.

ആദ്യകുർബാനസ്വീകരണവും തീരുമാനങ്ങളും

വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ പങ്കെടുക്കുമ്പോഴെല്ലാം ഈശോയെ സ്വീകരിക്കാൻ തനിക്ക് സാധിക്കുന്നില്ലല്ലോയെന്ന ചിന്ത അർത്തൂറോയെ വളരെയധികം സങ്കടപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. നിരയായി നിന്ന് മറ്റുള്ളവർ ഈശോയെ നാവിൽ സ്വീകരിക്കുന്നത് അവൻ കൊതിയോടെ നോക്കി നിന്നു.*ഈശോയേ എന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കും അങ്ങ് വരണേ, അങ്ങയെ സ്വീകരിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കും നൽകണേ* എന്ന് ഹൃദയത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയിൽ അവൻ നിത്യവും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അതിനായി കൊച്ചു കൊച്ചു നന്മകളും ത്യാഗങ്ങളുംകൊ ് ഹൃദയം ഒരുക്കുകയുംചെയ്തു.

1923 ഏപ്രിൽ 16– ന് തന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെയും കാത്തിരിപ്പിന്റെയും ഉത്തരമായി ആത്മാക്കളുടെ ഉത്തമ സ്നേഹിതനായ സ്വർഗ്ഗീയ രാജാവിനെ അർത്തൂറോ ആദ്യമായി തന്റെ നാവിലും ഹൃദയത്തിലും സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ ദിവ്യകാരുണ്യനാഥനെ വഹിക്കുന്ന സക്രാരിയായി അവൻ മാറ്റപ്പെട്ടു. ഈശോയെ നാവിൽ സ്വീകരിച്ചതിനുശേഷം

വർണ്ണിക്കാനാവാത്ത ആനന്ദത്തോടെ, നന്ദിയോടെ കുഞ്ഞുകരങ്ങൾ കൂപ്പി ഉള്ളിലേക്ക് വന്ന ഈശോയോട് ഹൃദയത്തിൽ അവൻ സംഭാഷണം നടത്തി.

നാഥാ, ഈ ഹൃദയം ഇനി നിനക്കായ് മാത്രം, ഇന്നുമുതൽ നീ എന്റെ സ്വന്തം ഞാൻ നിന്റെ സ്വന്തം എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രകരണങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചുകൊ ിരുന്നു. ഒരു വൈദികനാകണമെന്നും ജീവിക്കുന്നെങ്കിൽ അത് ഈശോയ്ക്കുവേ ി മാത്രമാണെന്നുമുള്ള തീരുമാനത്തെ അവൻ ഒരിക്കൽ കൂടി മനസ്സിൽ ദൃഢപ്പെടുത്തി.

സാധിക്കുമ്പോഴെല്ലാം വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ ഭക്തി തീക്ഷ്ണതയോടെ പങ്കെടുക്കും.

ദിവ്യകാരുണ്യ ഈശോയെ കൂടെക്കൂടെ സന്ദർശിക്കും.

പാപാവസ്ഥയിൽ ആയിരിക്കാതെ കുമ്പസാരിച്ച് വരപ്രസാദത്തിൽ നിലനിൽക്കും.

ജപമാല ഭക്തിയിൽ വളരും.

ഈശോയ്ക്കായി കൊച്ചു കൊച്ചു ത്യാഗപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യും.

മറ്റുള്ളവരോട് ഈശോയെക്കുറിച്ച് പറയും, അവരെ ഈശോയിലേക്ക് അടുപ്പിക്കും. ഇവയെല്ലാം ആ പുണ്യദിനത്തിലെ അവന്റെ തീരുമാനങ്ങളായിരുന്നു.

ആദ്യകുർബാന നാളിൽ വൈദികൻ കാതിൽ ചൊല്ലിയ *ഇനി മുതൽ ഹൃദയം ഒരു സക്രാരിയായി സൂക്ഷിക്കണം* എന്ന മന്ത്രം സദാ ഓർമ്മയിൽ നിലനിർത്തുകയും ജീവിതത്തിൽ പാലിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൽക്കാല ജീവിതംതന്നെ സാക്ഷി. അമ്മ പഠിപ്പിച്ച കുഞ്ഞുപ്രാർത്ഥനകൾ ദേവാലയത്തിൽ പോകുമ്പോഴും അല്ലാത്തപ്പോഴും അവൻ സന്തോഷത്തോടെ ഉരുവിട്ടിരുന്നു. *എന്റെ ഈശോയേ ഞാനങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നു, അങ്ങയെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ കൊതിയോടെ സ്നേഹിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു* എന്ന പ്രാർത്ഥന മരണം വരെ നീ ുനിന്നു.

ഓരോ വിശുദ്ധ കുർബാന സ്വീകരണവും അർത്തൂറോയ്ക്ക് ആത്മാവിൽ ഈശോ നൽകുന്ന മധുര ചുംബനമായിരുന്നു; ഒപ്പം ആത്മാവിന് പോഷണവും ജീവിതത്തിന്റെ സന്തോഷവും വിശുദ്ധിയിലേക്കുള്ള പ്രചോദനവും ആയിരുന്നു. തന്റെ വാക്കും ക്രിയയും നോട്ടവും കേൾവിയും ആഗ്രഹവുമെല്ലാം ഈശോയെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നവ മാത്രമായിരിക്കണമെന്ന് തീരുമാനിക്കുകയും തദനുസാരം ജീവിക്കുകയും ചെയ്തു.*'ഈശോയെ, എന്റെ ഹൃദയം അങ്ങേക്ക് വാസയോഗ്യമായ ആലയമാക്കി മാറ്റണമേ'* എന്നത് എല്ലായ്പ്പോഴും ആ കുഞ്ഞു നാവിലെ പ്രർത്ഥനയായിരുന്നു. ''നീർച്ചാൽ തേടുന്ന മാൻപേടയെപ്പോലെ, ദൈവമേ, എന്റെ ഹൃദയം അങ്ങയെ തേടുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം ദൈവത്തിനായി ദാഹിക്കുന്നു.''(സങ്കീ42.1-2)എന്ന് പാടിയ സങ്കീർത്തകനെപ്പോലെ അർത്തൂറോയുടെ ഹൃദയവും സദാ ദൈവത്തിനു വേ ി ദാഹിക്കുകയായിരുന്നു.

വൈദികനാകാനുള്ള ആഗ്രഹം വീ ും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു

ഈശോയുമായുള്ള സൗഹൃദം നാൾക്കുനാൾ വളർന്നു വന്നതിനാലും വീട് ദേവാലയത്തിനടുത്തായിരുന്നതിനാലും അർത്തൂറോ തന്റെ കുട്ടിക്കാലം ചെലവഴിച്ചത് വീട്ടുമുറ്റത്തേക്കാൾ അധികംദേവാലയമുറ്റത്തായിരുന്നു. കുട്ടികളുടെഭക്തസംഘടനയിലെ സജീവ അംഗമായിരുന്ന അർത്തൂറോ നിരവധി കൊച്ചു കൂട്ടുകാരെ ഇതിലേക്ക് കൊ ുവരികയും താൻ അനുഭവിക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹം അവരുമായി പങ്കുവയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈശോയാകുന്ന നീർച്ചാലിനരികിലേക്ക് അനേകം ആളുകളെ കൊ ുവരണമെന്നത് അർത്തൂറോയുടെ മനസ്സിലെ അടങ്ങാത്ത ആഗ്രഹമായിരുന്നു. അതിനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗം ഒരു പുരോഹിതനാകുക എന്നതാണെന്ന് ചിന്തിച്ച അവൻ വീ ും തന്റെ ആഗ്രഹം അമ്മയെ അറിയിച്ചു. അർത്തൂറോയുടെ വാക്കുകൾ വെറും കളിവാക്കല്ല എന്ന് തോന്നിയതിനാലാകണം ഇത്തവണ അമ്മ അവനെ വല്ലാതെ ശകാരിക്കുകയും അലസനായി നടക്കാതെ ചേട്ടന്മാരോടൊപ്പം കൃഷിസ്ഥലത്തേക്ക് പോകാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ഈ സംഭവത്തോടെ അർത്തൂറോയുടെ തീരുമാനത്തിനും പ്രർത്ഥനയ്ക്കും തീക്ഷ്ണതവർദ്ധിച്ചു. കൂടുതൽ കൂടുതൽ സ്നേഹത്തോടെ വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ സന്ദർശനം നടത്തി. ഈശോയിൽ നിന്ന് ഒരു ശക്തിക്കും തന്നെ മാറ്റാൻ കഴിയാത്ത വിധം അനുദിനം ആ സ്നേഹബന്ധത്തിൽ ആഴപ്പെട്ടു. രാത്രിയുടെ യാമങ്ങളിൽ പോലും മറ്റാരും അറിയാതെ അവൻ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉണർന്നിരുന്നു. അമ്മയുടെ കർശന നിലപാട് കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണതയോടെ ഈശോയെ സ്നേഹിക്കാനും വൈദികനാകണമെന്ന ആഗ്രഹത്തെ ജ്വലിപ്പിക്കാനും അവനെ സഹായിച്ചു. അപ്പന്റെ അനുകൂല നിലപാടുകൊ ുമാത്രം തന്റെ സ്വപ്നം സഫലമാകില്ല എന്നറിയാമായിരുന്ന അർത്തൂറൊ, അപേക്ഷിക്കുന്നവരെ ഉപേക്ഷിക്കാത്ത, ആശ്വാസദായികയായ പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിൽ ശരണം തേടി. *അമ്മേ,എന്റെ അമ്മയുടെ മനസ്സുമാറി ഞാനൊരു വൈദികനാകാൻ സമ്മതം നൽകാൻ അമ്മ സഹായിക്കണേ*യെന്ന് നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിച്ചു. അർത്തൂറോയുടെ സ്വഭാവസവിശേഷതകളും ദൈവികകാര്യങ്ങളിലുള്ള താൽപര്യവും ദൈവസ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംസാരവും കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തവർ അവൻ ഒരു വൈദികനാകുമെന്ന് പറയുമായിരുന്നു.

ആദ്യകുർബാനയ്ക്കുശേഷമുള്ള സ്കൂൾജീവിതം

ആദ്യകുർബാന സ്വീകരണത്തിനുശേഷമുള്ള സ്കൂൾജീവിതം കൂടുതൽ സന്തോഷപ്രദവും നന്മപൂരിതവും ആയിരുന്നു. കാരണം ആദ്യകുർബാന സ്വീകരണത്തിനായി താൻ പഠിച്ച പ്രാർത്ഥനകളും ഗാനങ്ങളും കൂട്ടുകാരെ പഠിപ്പിക്കാനും അങ്ങനെ അവരിൽ ഈശോയോടുള്ള സ്നേഹം വളർത്താനും കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം പിൽക്കാലത്ത് പറയുകയു ായി. കൂട്ടുകാർക്കിടയിൽ അർത്തൂറോയ്ക്ക് ഒരു വേദപാഠ അദ്ധ്യാപകന്റെ പ്രതിഛായയാണ് ഉ ായിരുന്നത്. സദാ പ്രസന്നവദനനും ശാന്തനുമായിരുന്ന ഈ പിഞ്ചുബാലൻ പ്രായഭേദമെന്യേ ഏവരുടെയും പ്രീതിപാത്രമായിരുന്നു.

രാവിലെ സ്കൂളിൽ പോകുന്നതിനുമുമ്പ് അപ്പനും ചേട്ടന്മാർക്കും ഉള്ള ഭക്ഷണം കൃഷിസ്ഥലത്ത് എത്തിക്കുക എന്നത് അർത്തൂറോയുടെ ജോലിയായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒറ്റക്ക് നടന്ന് കൃഷിസ്ഥലത്തേക്ക് പോകുമ്പോൾ ഉച്ചത്തിൽ ദൈവസ്തുതികൾ പാടുന്നതും പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലുന്നതും അവന്റെ ശീലമായിരുന്നു. അതുകൊ ു തന്നെ ദിവസവും ചെയ്യുന്ന ഈ പണിയിൽ അവന് മടുപ്പോ അസംതൃപ്തിയോ തോന്നി

യില്ല;കാരണം, കുറെയേറെ സമയം തനിയെ ആയിരിക്കാനും ദൈവസ്തുതികൾ പാടാനും ഈശോയോട് സംസാരിക്കാനും ലഭിക്കുന്ന ഏറ്റവും ഭാഗ്യപ്പെട്ട നിമിഷങ്ങളാണ് അതെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അത് വേ വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ അവൻശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

കുട്ടിത്തത്തിന്റെ വികൃതികൾ ഒന്നും തന്നെ അർത്തൂറോയിൽ ഉ ായിരുന്നില്ല, എന്നാൽ പ്രായത്തിൽ കവിഞ്ഞ പക്വതയും ജ്ഞാനവും അവനിൽ ഉ ായിരുന്നു താനും. അവനിലെ വികൃതികൾ വൈദികരെ അനുകരിക്കുന്നതും ദേവാലയത്തിലും അതിന്റെ പരിസരങ്ങളിലും സമയം ചെലവഴിക്കുന്നതും പാട്ടും പ്രാർത്ഥനകളും കൂട്ടുകാരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതുമൊക്കെയായിരുന്നു എന്ന് സഹോദരങ്ങളും പരിസരവാസികളും പറയുമായിരുന്നു.

നടപ്പിലും ഇരിപ്പിലും ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും അവന്റെ ചിന്ത സെമിനാരിയിൽ പോകുക, വൈദികനാകുക എന്നത് മാത്രമായിരുന്നു. അതിനായുള്ള പ്രാർത്ഥനയും പ്രയത്നങ്ങളും തുടർന്നുകൊ ിരുന്നു. അക്കാലത്ത് എല്ലാസ്ഥലത്തും പ്രൈമറി സ്കൂൾ മാത്രം ഉ ായിരുന്നതിനാൽ തുടർപഠന സൗകര്യാർത്ഥം കുട്ടികളെ സെമിനാരികളോട് ചേർന്നുള്ള ബോർഡിംഗുകളിൽ അയയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. അഞ്ചാം ക്ലാസിലേക്ക് ജയിക്കുമ്പോൾ തനിക്കും ബോർഡിംഗിൽ പോകാൻ കഴിയുമല്ലോ എന്ന ചിന്ത അർത്തൂറിനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അമ്മ അറിയാതെ അവൻ കൂട്ടുകാരുമൊത്ത് ദേവാലയ സന്ദർശനം നടത്തി, ദിവ്യകാരുണ്യത്തിനു മുമ്പിൽ ഏറെ സമയം ചെലവഴിച്ചിരുന്നു. ആ സമയമത്രയും തന്റെ അമ്മയുടെ മനസ്സുമാറി തന്നെ പഠനത്തിനായി അയയ്ക്കാൻ തോന്നിപ്പിക്കണമേയെന്നും അതുവഴി തന്റെ സെമിനാരി സ്വപ്നം പൂവണിയണമേയെന്നും ഉള്ളുരുകി പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. അതോടൊപ്പം ജപമാലമണികളിൽ തഴുകി പരിശുദ്ധ അമ്മയിൽ ശരണം വച്ച് സമയത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനായി അവൻ കാത്തിരുന്നു. അമ്മയുടെ സമ്മതം എങ്ങനെനേടാം എന്ന് ചിന്തിക്കുമ്പോഴെല്ലാം അവന്റെ കുഞ്ഞുനയനങ്ങൾ സജലങ്ങളാകുമായിരുന്നു. കുട്ടികളെല്ലാം ലൗകികകാര്യങ്ങളുടെ പുറകെ ഓടുമ്പോൾ സെമിനാരിസ്വപ്നവും മനസ്സിൽ സൂക്ഷിച്ച് ദൈവികകാര്യങ്ങളിൽ മുഴുകുന്ന അർത്തൂറോ എല്ലാവർക്കും അത്ഭുതമായിരുന്നു. ''വിശുദ്ധമായവ വിശുദ്ധിയോടെ ചെയ്യുന്നവർ വിശുദ്ധരാകും''. (ജ്ഞാനം 6. 10) എന്നവചനത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണമാണ് അർത്തൂറോയുടെ ജീവിതത്തിൽ നമുക്ക് കാണാൻ സാധിക്കുന്നത്.

അധ്യായം 3

വഴി ക   ത്തിയ മിഴികൾ

"സൈന്യങ്ങളുടെ ദൈവമായ കർത്താവിനെപ്രതിയുള്ള തീക്ഷ്ണതയാൽ ഞാൻ ജ്വലിക്കുകയാണ്". (1 രാജാ 19. 10) എന്ന് പറഞ്ഞ ഏലിയാ പ്രവാചകനെപ്പോലെ അർത്തൂറോയുടെ ഹൃദയവും നിത്യപുരോഹിതനായ ഈശോയുടെ പൗരോഹിത്യ ത്തിൽ പങ്കുചേരാനുള്ള തീക്ഷ്ണമായ ആഗ്രഹത്താൽ ജ്വലിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു പുരോഹിതനായി താൻ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെടുന്നതും ബലിയർപ്പിക്കുന്നതുമൊക്കെ ഓരോ നിമിഷവും അവൻ ഭാവനയിൽ ക ു. ദിവസേനയുള്ള കുടുംബപ്രാർത്ഥന യ്ക്കൊടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കൈകളുയർത്തി ആശീർവാദം നൽകുന്നത് ഒരു തമാശയായി മാത്രമേ വീട്ടുകാർ ക ിരുന്നുള്ളൂ. എങ്കിലും മനസ്സുകൊ ും ഹൃദയംകൊ ും ആ നിമിഷങ്ങളിൽ അവനൊരു പുരോഹിതനായിത്തീരുമായിരുന്നു. ഈശോയോടുള്ള സ്നേഹത്താൽ അവന്റെ കുഞ്ഞുഹൃദയം തുടിക്കുമായിരുന്നു. ഓർമ്മവെച്ച നാൾമുതൽ അർത്തൂറോയ്ക്ക് പരിശുദ്ധ അമ്മയോട് അഗാധമായ സ്നേഹമായിരുന്നു.തന്റെ ആഗ്രഹം സഫലമായിത്തീരാൻ പരി മറിയം സഹായിക്കുമെന്ന് അവൻ ദൃഢമായി വിശ്വ സിച്ചു.

പരിശുദ്ധ അമ്മയുടെ തീവ്രഭക്തനായിരുന്ന വി. ഡൊമിനിക്കിന്റെ തിരുനാൾ ദിനത്തിൽ പിറന്ന അർത്തൂറോ ആ വിശുദ്ധനിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന മാതൃഭക്തിയും പുണ്യ ങ്ങളും കറയില്ലാതെ അനുകരിച്ചു. വിശുദ്ധിയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ പരിശുദ്ധ അമ്മയോളം വരുന്ന നല്ലൊരു സഹയാത്രികയോ ഈശോയെ കാണിച്ചുതരാൻ സാധി ക്കുന്ന അദ്ധ്യാപികയോ വേറെ ഉ ാവില്ലെന്ന് ആ കുഞ്ഞുഹൃദയം നന്നായി ഗ്രഹിച്ചി രുന്നു. *അമ്മേ, ഞാനെന്നെ മുഴുവനായും നിനക്ക് അടിയറവെയ്ക്കുന്നു,* എന്ന് അവൻ കൂടെക്കൂടെ ഉരുവിടുമായിരുന്നു. ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞ് തന്റെ അമ്മയുടെ കൈകളിൽ മുറുകെ പിടിക്കുന്നതുപോലെ അർത്തൂറോ ആ സ്വർഗ്ഗീയ അമ്മയുടെ കൈകളിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചു, ആ അമ്മ അവനേയും.

കരയിപ്പിച്ച സ്വപ്നം

രാത്രിയുടെ യാമങ്ങളിൽ ഉറക്കം വെടിഞ്ഞ് പ്രാർത്ഥനയിൽ മുഴുകുന്ന അർത്തൂറോ നേരം പുലരുമ്പോൾ ഉറങ്ങിപ്പോകും. അന്ന് ഒരു അവധി ദിവസം പ്രഭാത ത്തിൽ നിദ്രാലസ്യത്തിൽ ആയിരിക്കുന്ന മകനെ ഉണർത്താൻ മനസ്സുവരായ്കയാൽ അവന്റെ കാര്യം മകൾ മരിയയെ ഏൽപ്പിച്ച് പതിവുപ്പോലെ അമ്മ കടയിലേക്ക് പോയി. അപ്പനും സഹോദരങ്ങളും കൃഷിസ്ഥലത്തായിരുന്നു. ഏകദേശം ഉച്ചയോടടുത്ത സമ യത്ത് അർത്തൂറോയ്ക്ക് ഒരു സ്വപ്നദർശനം ഉ ായി. മലനിരകളും കാട്ടാറുകളും നിറഞ്ഞ മനോഹരമായ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം ആസ്വദിച്ചുകൊ ് നിൽക്കുമ്പോൾ ആകാശം നന്നായി പ്രഭാപൂരിതമായി. വാനവിതാനത്തിൽ വെള്ളിമേഘങ്ങൾക്കിടയി ലൂടെ തേജസ്വിനിയും അതീവസുന്ദരിയുമായ ഒരു സ്ത്രീ നടന്നുനീങ്ങുന്നു. അവൾ കൈനീട്ടി തന്നെ വിളിക്കുന്നതായി അർത്തൂറോയ്ക്ക് തോന്നി. ഉന്നതത്തിലെ ഈ കാഴ്ച അടുത്ത് കാണുന്നതിനായി പൊങ്ങിച്ചാടിയ അർത്തൂറോ നിലം പൊത്തി വീണു. ഈ വീഴ്ച അവനിൽ വലിയ സങ്കടം ഉളവാക്കി. കണ്ണുനീർ ധാരധാരയായി ഒഴുകി.

വീണതിലോ തന്മൂലം ഉ ായ വേദനയിലോ അല്ല, മറിച്ച് ദർശനം മുറിഞ്ഞുപോയല്ലോ എന്നോർത്താണ് ആ ഹൃദയം തേങ്ങിയത്. ഈ ദർശനത്തോടെ അവൻ കൂടുതൽ മൗനിയും ഏകാന്തത ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവനുമായി. ദീർഘമായ ചിന്തയും പ്രാർത്ഥനയും പതിവായി. മകന്റെ ഈ രീതികൾ അമ്മയെ വളരെയധികം അസ്വസ്ഥതപ്പെടുത്തി. അമ്മ യുടെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും കേൾക്കുകയും കാണുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അമ്മ തന്നെ സെമിനാരിയിൽ അയയ്ക്കില്ലെന്ന്അർത്തൂറോയ്ക്ക് മനസ്സിലായി.

അർത്തൂറോ നാലാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്ന സമയം. തന്റെ മുൻപിൽ ഇനി ചുരു ങ്ങിയ സമയം മാത്രമേ അവശേഷിക്കുന്നുള്ളുവെന്ന് അർത്തൂറോയ്ക്ക് നന്നായി അറിയാം. ഏതാനും മാസങ്ങൾ കഴിയുമ്പോൾ അഞ്ചാം ക്ലാസിലേക്ക് കയറും. അതിനു ള്ളിൽ എങ്ങനെയും അമ്മയുടെ സമ്മതം നേടണം. പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ അവന്റെ ചിന്തമുഴുവനും അതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു.

അമ്മയിൽനിന്ന് അനുമതി നേടുന്നു

പതിവുപോലെ ഒരു ദിവസം അമ്മ മകനെ പിതാവിന്റെ പക്കലേക്ക് പറഞ്ഞുവി ടാനായി അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അവനെ കാണാനില്ല. മുറികളിലും വീടിന്റെ ചുറ്റുവട്ടങ്ങ ളിലും അന്വേഷിച്ചുവെങ്കിലും എവിടെയും മകനെ കാണുന്നില്ല. അമ്മയുടെ മനസ്സിൽ ആധിയുടെ തിരമാലകൾ അടിച്ചുയർന്നു. എവിടെപ്പോയി അന്വേഷിക്കണമെന്നറിയില്ല. ഒടുവിൽ കൂപ്പു കൈകളുമായി മുട്ടിന്മേൽ നിൽക്കുന്ന തന്റെ മകനെ ടെറസ്സിൽ ക ത്തി.സർവ്വ നിയന്ത്രണവും വിട്ട അമ്മ ഓടിച്ചെന്ന് അവനെ പിടിച്ചുയർത്തി, തന്നോട് ചേർത്തുനിർത്തി. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ നിന്നും അടർന്നുവീണുകൊ ിരുന്ന കണ്ണു നീർ ത്തുള്ളികൾ കവിൾത്തടങ്ങളെ നനച്ച് ഒഴുകിക്കൊ ിരുന്നു. അമ്മ വാത്സ ല്യത്തോടെ അവനെ പുണർന്നു. കവിളുകളിൽ തലോടി, മൂർദ്ധാവിൽചുംബിച്ചു. ''നീ എന്താ മോനെ ഈ കാണിക്കുന്നത്? നീ എന്തിനാ ഇങ്ങനെ കരയുന്നത്?'' എന്ന അമ്മ യുടെ ചോദ്യത്തിനുള്ള മറുപടി ''എന്നെ സെമിനാരിയിൽ അയയ്ക്കാം എന്ന് സമ്മതി ച്ചാലല്ലാതെഞാൻ ഇവിടെ നിന്ന് താഴേക്ക് ഇറങ്ങില്ല'' എന്നതായിരുന്നു. മകന്റെ ഈ ആഗ്രഹത്തെ അമ്മയ്ക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും അവനെ അനുനയിപ്പി ക്കാൻ വേ ി തുടർപഠനത്തിനായി ബോർഡിംഗിൽ അയയ്ക്കാമെന്ന് സമ്മതിച്ച് മകന് മുഖം കൊടുക്കാതെ അമ്മ താഴേക്ക് ഇറങ്ങിപ്പോയി. നെഞ്ചുനുറുങ്ങിയുള്ള ആ ഇളം മനസ്സിന്റെ പ്രാർത്ഥന എങ്ങനെ സ്വർഗ്ഗം കേൾക്കാതിരിക്കും? *എന്റെ നല്ല ഈശോയെ, ഈഭൂമിയിൽ ഒരു വൈദികനായി എനിക്ക് ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ലെങ്കിൽ ഒരു കുഞ്ഞു വിശുദ്ധനായി നിഷ്കളങ്കഹൃദയത്തോടെ ഒരു മാടപ്രാവിനെപ്പോലെ, ഒരു മാലാഖയെ പ്പോലെ എനിക്കും നിന്നോടൊപ്പം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എത്തിച്ചേരണം. അതിനാൽ എന്നെ അങ്ങേ സന്നിധിയിലേക്ക് വിളിക്കാൻ തിരുവുള്ളമാകണമേ. പരിശുദ്ധ ദൈവമാതാവേ, എന്റെ സ്നേഹമുള്ള അമ്മേ, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എന്റെ ഈശോയെ മുഖാഭിമുഖം അങ്ങ യോടും മാലാഖവൃന്ദത്തോടും വിശുദ്ധരോടുമൊപ്പം അനവരതം സ്തുതിക്കാൻ എന്നെ യോഗ്യനാക്കണമെ.* നിഷ്കളങ്കമായ ഈ യാചനയ്ക്ക് അമ്മയുടെ വാക്കുകളിലൂടെ തമ്പുരാൻ അവന് ഉത്തരംനൽകി. യുദ്ധം ജയിച്ച രാജാവിനെപ്പോലെ, തേടിനടന്നത് കിട്ടിയതിന്റെ സന്തോഷത്തോടെ, ആഗ്രഹിച്ചത് നേടിയെടുത്തതിന്റെ സംതൃപ്തിയു മായി അവൻ താഴേക്ക് ഇറങ്ങിയോടി. പ്രർത്ഥനാമുറിയിലിരിക്കുന്ന പരി.മാതാവിന്റെ

തിരുസ്വരൂപം കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ചുംബിച്ച് മിഴികൾ പൂട്ടി, ലയിച്ച് പാടി *അമ്മേ, നിനക്കൊരായിരം നന്ദി. സ്വർല്ലോകരാജ്ഞി, എന്റെ വഴിത്താരകളിൽ കരം പിടിച്ച് അങ്ങെന്റെ സഹയാത്രികയാകണമേ. എന്നും കൂട്ടായിരിക്കണമേ.*

ഈശോയാണ് എനിക്ക് അമ്മയേക്കാൾ വലുത്

മക്കളിൽ അർത്തൂറോയോടുള്ള ഇഷ്ടക്കൂടുതൽകൊ ും ഒരു വൈദികനായാൽ തന്റെ മകൻ വിളിപ്പുറത്ത് ഉ ാവില്ല എന്ന സങ്കടംകൊ ുമാണ് മകനെ ആ ഉദ്യമത്തിൽനിന്നും പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ അമ്മ ശ്രമിച്ചത്. അമ്മയുടെ സ്നേഹം കരളലിയിപ്പിക്കുന്നതാണെങ്കിലും അതിനപ്പുറത്ത്, തനിക്കായി തുടിക്കുന്ന ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയം ക ില്ലെന്ന് നടിക്കാൻ അർത്തൂറോയ്ക്ക് കഴിയുമായിരുന്നില്ല. എല്ലാറ്റിനും, എല്ലാവരിലും ഉപരിയായി ഈശോയെ സ്നേഹിക്കുക എന്നത് മാത്രമായിരുന്നു എന്നും എപ്പോഴും അവന്റെ ഹൃദയാഭിലാഷം. ഓർമ്മവെച്ച നാൾമുതൽ തന്നെ ഈശോയ്ക്കായി സമർപ്പിച്ച അർത്തൂറിന് അമ്മയുടെ സ്നേഹശാഠ്യങ്ങളും പിന്തിരിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളും അരോചകമായിരുന്നു. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം താൻ ഈശോയുടേത് മാത്രമാണെന്ന് അവൻ തന്നോടുതന്നെ പറയുമായിരുന്നു. ഇളംപ്രായത്തിൽതന്നെ തന്റെ മകന്റെ മനസ്സിൽ പൊൻനിലാവുപോലെ ഉദിച്ച ഈ ആഗ്രഹം അത്യുന്നതന്റെ വെളിപാടായിരുന്നു എന്ന് അമ്മയ്ക്ക് മനസ്സിലായില്ല.

ബാലനായിരുന്നപ്പോൾ സാമുവേലിനെ വിളിച്ച ദൈവം, കേവലം ഇടയബാലനായിരുന്ന ദാവീദിനെ ഇസ്രായേലിന്റെ രാജാവായി തിരഞ്ഞെടുത്ത ദൈവം അർത്തൂറിന്റെ ഹൃദയം ചെറുപ്പത്തിലെ സ്വന്തമാക്കിയിരുന്നു.സമയത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനായി അവനും പ്രാർത്ഥനയോടെ, ക്ഷമയോടെ കാത്തിരുന്നു. ''നിങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പദ്ധതി എന്റെ മനസ്സിലു ്. നിങ്ങളുടെ നാശത്തിനല്ല, ക്ഷേമത്തിനുള്ള പദ്ധതിയാണത്- നിങ്ങൾക്ക് ശുഭമായ ഭാവിയും പ്രത്യാശയും നൽകുന്ന പദ്ധതി'' (ജറമിയ 29.11) ഇങ്ങനെ ഒരു പദ്ധതി തനിക്കായും ദൈവം കരുതിയിട്ടു ന്നും ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ അത് വെളിപ്പെടുമെന്നും അവൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു. വിശുദ്ധ ബലിയിൽ മുടങ്ങാതെ പങ്കെടുത്തും വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥവും ആത്മീയഗ്രന്ഥങ്ങളും വായിച്ചും മടുപ്പ് കൂടാതെ ജപമാല ചൊല്ലിയും തന്റെയുള്ളിലെ വിശുദ്ധ ആഗ്രഹത്തെ അനുദിനവും പരിപോഷിപ്പിച്ചു. കൂട്ടുകാരേയും കൂട്ടി പലപ്പോഴും സ്വഭവനത്തിൽ ജപമാല ചൊല്ലുകയും തനിക്കറിയാവുന്ന കൊച്ചു കൊച്ചു കാര്യങ്ങൾ അവരുമായി പങ്കുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ''ആരെങ്കിലും എന്നെ അനുഗമിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ അവൻ തന്നെത്തന്നെ പരിത്യജിച്ച് തന്റെ കുരിശുമെടുത്ത് എന്നെ അനുഗമിക്കട്ടെ''. (മർക്കോസ് 8.34) എന്ന ക്രിസ്തു വചനത്തിന്റെ പൊരുൾ നന്നായി ഗ്രഹിച്ചിരുന്നതിനാൽ എന്തെല്ലാം പ്രതിസന്ധികളും പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളും ഉ ായാലും അവയെല്ലാം തരണംചെയ്ത് തന്റെ തീരുമാനത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കാനും പ്രിയപ്പെട്ടവരെയും പ്രിയപ്പെട്ടവയെയും ക്രിസ്തുസ്നേഹത്തെപ്രതി ഉപേക്ഷിക്കാനും ഉച്ഛിഷ്ടം പോലെ കരുതാനും അവൻ തന്നെത്തന്നെ പരിശീലിപ്പിച്ചു.

1926-ൽ പന്ത്ര ാമത്തെ വയസ്സിൽ അർത്തൂറോയ്ക്ക് അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിലേക്കുള്ള പ്രവേശന സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ലഭിച്ചു. അത് കൈയ്യിൽ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ സന്തോഷത്തിന് അതിരില്ലായിരുന്നു. ഇനി അധികം താമസിക്കാതെ സെമിനാരിയിലേക്ക്

പോകാമല്ലോയെന്ന ചിന്ത അവനെ ആവേശഭരിതനാക്കി. എന്നാൽ മകന്റെ സന്തോഷം അമ്മയുടെ സന്തോഷത്തെയും സമാധാനത്തെയും കെടുത്തുകയാണു ായത്. പുത്രവ ത്സലനായ പിതാവാകട്ടെ തന്നാലാകുംവിധം മകന്റെ ആഗ്രഹത്തെയും തീരുമാന ത്തെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. തന്റെ അമ്മയെ വേദനിപ്പിച്ചുകൊ ുമാത്രമേ ഭവനത്തിൽ നിന്നും സെമിനാരിയിലേക്ക് പോകാൻ തനിക്ക് കഴിയൂ എന്ന് അർത്തൂറോയ്ക്ക് നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു. ആ നിമിഷങ്ങളിൽ തന്നെ ബലപ്പെടുത്തണമെന്നും തന്റെ അമ്മയുടെ സങ്കടത്തെ മായ്ക്കണമെന്നും അവൻ നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. ''എന്നെ ക്കാളധികം പിതാവിനെയോ മാതാവിനെയോ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ എനിക്കു യോഗ്യനല്ല; എന്നെക്കാളധികം പുത്രനെയോ പുത്രിയെയോ സ്നേഹിക്കുന്നവനും എനിക്കു യോഗ്യ നല്ല''. (മത്താ.10. 37) എന്ന ഗുരുമൊഴി തെല്ലും ആശങ്കയില്ലാതെ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചിറ ങ്ങാൻ അവനെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊ ിരുന്നു.

ബോർഡിംഗിലേക്ക് യാത്രയാകുന്നു.

പ്രതീക്ഷയുടെ തിരിനാളം തെളിച്ച് കാലങ്ങളായി താൻ കാത്തിരുന്ന കാര്യം ഇതാ കൈയ്യെത്തും ദൂരത്ത് എത്തിയിരിക്കുന്നു. ബോർഡിംഗിലേക്ക് പോകാൻ ആവശ്യ മായ സാധനങ്ങളെല്ലാം വാങ്ങി ക്രമീകരിച്ചു. അപ്പനും സഹോദരങ്ങളും അർത്തൂ റോയുടെ കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുകയും അവന്റെ സന്തോഷത്തിൽ പങ്കുചേരുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അമ്മ മാത്രം ഒന്നിലും താൽപര്യവും ശ്രദ്ധയും കാണിക്കാതെ അകന്നു നിന്നത് അവന്റെ കുഞ്ഞുഹൃദയത്തെ സങ്കടപ്പെടുത്തി. എങ്കിലും അമ്മയേക്കാൾ വലുത് തനിക്ക് ഈശോയാണെന്ന് അവൻ മനസ്സിൽ ആവർത്തിച്ചുകൊ ിരുന്നു.

ബോർഡിംഗിലേക്കാണ് പോകുന്നതെങ്കിലും വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയായി സെമിനാരിയിലേക്ക് തന്നെയാണ് താൻ പോകുന്നതെന്നായിരുന്നു അർത്തൂറോയുടെ ചിന്ത. അവിടുത്തെ ജീവിതവും രീതികളുമെല്ലാം അവന്റെ ചിന്തക്ക് വിഷയങ്ങളായി. ബോർഡിംഗിലേക്ക് പോകുന്നതിന്റെ തലേദിവസം പിതാവ് അവനെ വിളിച്ച് അരികിൽ ചേർത്തു നിർത്തി അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. ''കുഞ്ഞേ നിന്റെ കൂടെ വര ണമെന്നതായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം. എന്നാൽ അത്യാവശ്യമായി ഒരിടംവരെ പോകേ തിനാൽ അത് സാദ്ധ്യമല്ല. നീ നന്നായി പഠിച്ച് വിശുദ്ധനായ ഒരു വൈദികനാ യിത്തീരണം.അനുസരണത്തിലും ദൈവഭക്തിയിലും ഏവർക്കും മാതൃകയായിത്തീ രണം. എന്റെ അനുഗ്രഹവും പ്രാർത്ഥനയും എന്നും നിന്നോടൊപ്പം ഉ ാകും അമ്മ യോട് ദേഷ്യം തോന്നരുത്, സ്നേഹക്കൂടുതൽ കൊ ാണ് ഇങ്ങനെയൊക്കെ കാണി ക്കുന്നത്, പതിയെ മനസ്സുമാറി അവൾ നിന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളും, ഇതുവരെ നിന്നെ നയിച്ച ദൈവം നിന്റെ വഴികളെയും മിഴികളെയും പ്രകാശിപ്പിക്കട്ടെ''. ഇരുവരും കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ചുംബിച്ചപ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. പിതാവ് യാത്ര പറഞ്ഞ് പോയപ്പോൾ അവന്റെ ഹൃദയം തേങ്ങിയെങ്കിലും എല്ലാം ഈശോയ്ക്കുവേ ിയാണല്ലോ എന്നോർത്ത് അവൻ സ്വയം ആശ്വസിച്ചു.

അന്ന് രാത്രിയിൽ അർത്തൂറോയ്ക്ക് ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കുറേയേറെ സമയം പ്രാർത്ഥനയിൽ ചെലവഴിച്ചു. പലതരത്തിലുള്ള ചിന്തകൾ അവന്റെ കൊച്ചു ഹൃദയത്തെ അലട്ടി. എങ്കിലും എല്ലാം ദൈവകരങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ച് ''എന്റെ ഹിതം പോലെയല്ല

അവിടുത്തെ ഹിതംപോലെയാകട്ടെ''(മത്താ.26.39) എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചു. പ്രഭാതബലിക്കു ശേഷം ഇടവകവികാരിയെ ക ് അനുഗ്രഹം വാങ്ങി. വീട്ടിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ പരിച യക്കാരോടെല്ലാം പ്രാർത്ഥനാസഹായം ചോദിച്ചു.

പ്രഭാതഭക്ഷണത്തിനുശേഷം മകൻ അമ്മയോടും സഹോദരങ്ങളോടും യാത്ര പറഞ്ഞു. മകന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യവും വൈദികനാകാനുള്ള ആഗ്രഹവും നന്നായി അറി യാമായിരുന്നിട്ടും ഈ യാത്ര പഠനസൗകര്യാർത്ഥം മാത്രമാണെന്നും നന്നായി പഠിച്ച് ഉന്നതനിലയിൽ എത്തണമെന്നും അമ്മ മകനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. കൂടുതലൊന്നും പറയാൻ നിൽക്കാതെ, തനിക്ക് പറയാനുള്ളത് കേൾക്കാതെ അമ്മ മുറിയിലേക്ക് കയറിപ്പോയ പ്പോൾ നിയന്ത്രണം വിട്ടുപോയ അർത്തൂറോ എപ്പോഴും തനിക്കാശ്രയമായിരുന്ന സ്വർഗ്ഗീയ അമ്മയുടെ പക്കലേക്ക് ഓടി.ആ പാദങ്ങളിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് *അമ്മേ, സകല പരീക്ഷകളെയും പ്രതിബന്ധങ്ങളെയും തരണം ചെയ്യാൻ തന്നെ ശക്തിപ്പെടുത്ത ണ*മെന്ന് മിഴിനീരോടെ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഇസ്രായേലിന് ചെങ്കടലിന് മദ്ധ്യേ പാത തുറന്നവൻ തന്റെ മാർഗ്ഗം സുഗമമാക്കു മെന്നും ഇന്നത്തെ പ്രതിസന്ധികളെ പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കും വിശുദ്ധിയിലേക്കും നയി ക്കുന്ന ചവിട്ടു പടികളാക്കി മാറ്റുമെന്നും അവൻ വിശ്വസിച്ചു. മാതൃവാൽസല്യത്തിന്റെ തണലിൽചേർന്നു നിന്നപ്പോൾ ഏശയ്യാ പ്രവാചകനിലൂടെ ദൈവം അരുളിച്ചെയ്ത തിരു വചനം അവന്റെ ഓർമ്മയിൽ വന്നു. ''യാക്കോബേ, നിന്നെ സൃഷ്ടിക്കുകയും ഇസ്രായേ ലേ, നിന്നെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത കർത്താവ് അരുളിച്ചെയ്യുന്നു; ഭയപ്പെടേ , ഞാൻ നിന്നെ രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു; നിന്നെ പേരുചൊല്ലി വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. നീഎന്റേതാ ണ്''.(ഏശയ്യ 43.1)അതോടെ അവന്റെ മനസ്സിന് സന്തോഷവും ധൈര്യവും കൈവന്നു.

അമ്മ, തന്റെ മകൻ വൈദികനാകുന്നത് തനിക്കിഷ്ടമില്ല എന്ന നിലപാട് അറിയിക്കു കയും അതിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ തനിക്കൊരു വൈദികനാകണമെ ന്നനിലപാടിൽ മകനും ഉറച്ചുനിന്നു. വൈദികവൃത്തിയിലേക്കുള്ള തന്റെ പാതയിലെ ആദ്യതടസ്സം തന്നെപ്രതി കുന്നോളം സ്നേഹം ഉള്ളിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന അമ്മയായിരു ന്നു. ഈശോയോടുള്ള സ്നേഹത്തെപ്രതി അതിനെ അതിജീവിക്കാൻ അർത്തൂറോയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞു. അങ്ങനെ സഹോദരന്മാരായ പീറ്ററിനും ആഞ്ചലോയ്ക്കും ഒപ്പം ബോർഡിംഗി ലേക്ക് യാത്രയായി. യാത്രയിലുടനീളം അവൻ നിശബ്ദനായിരുന്നു. അമ്മയുടെ സങ്ക ടവും ദേഷ്യവും മാറി,ഒരു വൈദികനാകാനുള്ള സമ്മതം ലഭിക്കുന്നതിനും ഒരു വിശുദ്ധ നായിത്തീരുന്നതിനുംവേ ിയായിരുന്നു ആ കുഞ്ഞുഹൃദയത്തിലെ പ്രാർത്ഥന.

ബോർഡിംഗ് ജീവിതം

ബോർഡിംഗിൽ എത്തി ഉത്തരവാദിത്വപ്പെട്ടവരുമായി സംസാരിച്ച് തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞനുജനെ പീറ്ററും ആഞ്ചലോയും അവരുടെ കൈകളിൽ ഏൽപ്പിച്ചു. നന്നായി പഠി ക്കണമെന്നും കുടുംബത്തിലുള്ള എല്ലാവർക്കും വേ ി പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നും ഓർമ്മ പ്പെടുത്തി. യാത്ര ചോദിക്കവേ അവൻ അവരുടെ കരങ്ങൾ കവർന്നുകൊ ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു, ''ഞാൻ ഇവിടെ ചേർന്നത് കേവലം പഠനസൗകര്യാർത്ഥം അല്ല, മറിച്ച് ഒരു വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയായിട്ടാണ്. നിങ്ങൾ എനിക്കുവേ ി പ്രാർത്ഥിക്കണം''. അവരിരു വരും അവനെ ചേർത്തുപിടിച്ച് ''ദൈവം നിന്റെ ആഗ്രഹം സഫലമാക്കട്ടെ. ഞങ്ങ

ളെന്നും നീയൊരു നല്ല വൈദികനായി കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യും'' എന്ന് വാക്കുകൊടുത്തു. തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ചേട്ടന്മാർ കണ്ണിൽ നിന്നും മറയുന്ന തുവരെ അവൻ അവരെ നോക്കി നിന്നു.

ബോർഡിംഗും അവിടുത്തെ സാഹചര്യങ്ങളും ആളുകളുമൊക്കെയായി അവൻ അതിവേഗം ഇണങ്ങിച്ചേർന്നു. പഠനവും അതുവഴി സാധിതമാകുന്ന ഭൗതികവളർച്ച യുമെന്നതിലുപരി പരലോകത്തിൽ തനിക്ക് ലഭിക്കാനിരിക്കുന്ന അഭൗമികസന്തോഷ ങ്ങളെ എത്തിപ്പിടിക്കാൻ തന്നെ സഹായിക്കുന്ന ആത്മീയജീവിതത്തിലായിരുന്നു അവന് ശ്രദ്ധ. സ്വതേ ശാന്തശീലനും സന്തോഷവാനുമായ അർത്തൂറോ വളരെവേഗം അവിടെയുള്ള എല്ലാവരുടെയും ഹൃദയം കവർന്നു. ഒരു മിഷനറിയായി ലോകം മുഴു വൻ സഞ്ചരിച്ച് എല്ലാവരോടും ഈശോയെക്കുറിച്ച് പറയണമെന്ന് കൊതിച്ച അവൻ അവസരം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം കൂട്ടുകാരോട് ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ പറയുകയും അവരെ ഈശോയിലേക്ക് അടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും അവന് അസംതൃ പ്തിയോ പരാതിയോ ഉ ായിരുന്നില്ല. എന്തിനോടും പൊരുത്തപ്പെടാനും ഈശോയെ പ്രതി ത്യാഗങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാനും അവൻ സന്നദ്ധനായിരുന്നു.

അക്കാലത്ത് ബോർഡിംഗിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളിൽ വൈദികരാകാൻ ആഗ്ര ഹിക്കുന്നവരെ അവരുടെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതവും സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യവും കണക്കിലെ ടുത്ത് വൈദികപരിശീലനത്തിനായി സെമിനാരികളിലേക്ക് അയയ്ക്കുക പതിവായിരു ന്നു. ചുരുങ്ങിയ നാളുകൾകൊ ് അർത്തൂറോയുടെ ജീവിതാഭിലാഷം ഒരു വൈദികനാ കുകയെന്നതാണെന്ന് അധികാരികൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവനിലെ, പ്രായത്തിൽ കവിഞ്ഞ പക്വതയും വിനയഭാവവും പ്രാർത്ഥനാചൈതന്യവും ജീവിതവിശുദ്ധിയും പരിഗണിച്ച് അവർ അവനെ നോള രൂപതയുടെ സെമിനാരിയിലേക്ക് അയച്ചു. ''ദൈവത്തെ സ്നേഹി ക്കുന്നവർക്ക്, അവിടുത്തെ പദ്ധതിയനുസരിച്ചു വിളിക്കപ്പെട്ടവർക്ക്, അവിടുന്ന് സക ലവും നന്മയ്ക്കായി പരിണമിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് നമുക്കറിയാമല്ലോ''. (റോമ 8.28) അവന്റെ ഹൃദയം സന്തോഷം കൊ ് നിറഞ്ഞു. തന്റെ ആഗ്രഹത്തെ മാനിക്കുന്ന ദൈവപരിപ ാലനയ്ക്ക് മുമ്പിൽ അവൻ തന്നെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായും സമർപ്പിച്ചു. സെമിനാരിയിൽ പഠനവും പരിശീലനവുമായി ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും കടന്നുപൊയ്ക്കൊ ിരുന്നു. അതോടൊപ്പം അവൻ ദൈവസ്നേഹത്തിലും വിശുദ്ധിയിലും ആഴപ്പെട്ടു. ആശ്വാസദാ യികയായ പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയമായിരുന്നു അവന്റെ ആശ്രയവും സങ്കേതവും.

അധ്യായം 4

കാറ്റിലും കോളിലും

ദൈവസ്നേഹത്തിലും പരസ്നേഹത്തിലും വേരൂന്നിയുള്ള അർത്തൂറോയുടെ ജീവിതം മാതൃകാപരവും മറ്റുള്ളവർക്ക് വിശുദ്ധജീവിതത്തിലേക്കുള്ള പ്രചോദനവും ആയിരുന്നു. അക്കാലത്ത് സെമിനാരി റെക്ടർ ഫാ.റൊമാനിയോയും പ്രൊഫസർ, അന്നത്തെ നോള ബിഷപ്പ് മെൽക്കിയോറിന്റെ സഹോദരനും ആയിരുന്നു. ഇരുവരും അർത്തൂറോയുടെ സ്വഭാവസവിശേഷതകളെ ഏറെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. ഫാ.റൊമാനിയോ അർത്തൂറോയെക്കുറിച്ച് റിപ്പോർട്ടിൽ ഇപ്രകാരം വിലയിരുത്തി. *ദ് ഒണോഫ്രിയോ അർത്തൂറോ ഏവരോടും സ്നേഹത്തിലും ഐക്യത്തിലും വർത്തിക്കുന്നവനും എപ്പോഴും ഏവർക്കും സംലഭ്യനും ആണ്. പ്രാർത്ഥനാ നിർഭരമായ ജീവിതവും വി. കുർബാനയോടുള്ള ആഴമായ ഭക്തിയും അടുത്തടുത്തുള്ള ദിവ്യകാരുണ്യസന്ദർശനത്തി ലൂടെ പ്രകടമാക്കുന്നു. പഠനത്തിലും ബഹുമാനത്തിലും അനുസരണയിലും മുമ്പൻ, സുകൃതസ്നേഹി, ഏതൊരുപ്രവൃത്തിയും സ്നേഹത്തോടും ആത്മാർത്ഥതയോടും കൂടി ചെയ്യുന്ന പ്രകൃതം.*

ഒരു വിശുദ്ധ വൈദികനായി എല്ലാവരോടും ഈശോയെക്കുറിച്ച് പറ യണമെന്നും, അവരെ ഈശോയിലേക്ക് അടുപ്പിക്കണമെന്നും ആഗ്രഹിച്ച അർത്തൂറോ പഠനവും ജോലിയും കഴിഞ്ഞ്, കിട്ടുന്ന ഒഴിവുസമയമെല്ലാം ദിവ്യകാരുണ്യസന്നിധിയിൽ ചെലവഴിച്ചു. തന്നിൽ ഇല്ലാത്തത് അപരന് കൊടുക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നറിഞ്ഞിരുന്നതു കൊ ് താൻ പ്രഘോഷിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിനെ, ദിവ്യകാരുണ്യത്തിന്റെ തണലിലിരുന്ന് അവൻ തന്നിലേക്ക് ആവാഹിക്കുകയായിരുന്നു. അർത്തൂറോയെ കാണാ തായാൽ മറ്റെങ്ങും അന്വേഷിക്കേ , ചാപ്പലിൽ നോക്കിയാൽ മതിയെന്ന് കൂട്ടുകാർ പറ യുമായിരുന്നു. കുഞ്ഞുന്നാൾ മുതൽ ആരംഭിച്ച ഈശോയുമായുള്ള സൗഹൃദം കൂടു തൽ ആഴത്തിൽ വേരുപാകാൻ സെമിനാരി ജീവിതം സഹായകമായി.

മിഷൻ ചൈതന്യം

ഈശോയുമായി ഗാഢമായ ആത്മീയബന്ധത്തിൽ വളരുന്ന വ്യക്തിക്ക് നിശ ബ്ദനായിരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ യേശുവിനെ ക അന്ത്രയോസ് തന്റെ സഹോദരനായ പത്രോസിനോട് ഞങ്ങൾ മിശിഹായെ – ക്രിസ്തുവിനെ ക ുവെന്ന് പറഞ്ഞ് അവനെ യേശുവിന്റെ അടുക്കലേക്ക് കൊ ുവ ന്നു. അതുപോലെ പീലിപ്പോസ് നാഥാനയേലിനോട്, 'ജോസഫിന്റെ മകൻ– നസറ ത്തിൽ നിന്നുള്ള യേശുവിനെ ഞങ്ങൾ ക ു'വെന്ന് പറയുമ്പോൾ അവനും യേശുവിന്റെ അടുക്കലേക്ക് വരുന്നു. ദൈവത്തെ ക ാൽ, ദൈവസ്നേഹം ഹൃദയ ത്തിൽ നിറഞ്ഞാൽ, അവന്റെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും മറ്റുള്ളവരെ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് കൊ ുവരും. അങ്ങനെ ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശവും ഭൂമിയുടെ ഉപ്പുമായി അവൻ മാറും. ആറ്റുതീരത്ത് നടപ്പെട്ട വൃക്ഷം പോലെ സദാ ഫലം നൽകിക്കൊ ിരിക്കും.

ഇതുതന്നെയാണ് അർത്തൂറോയുടെ കാര്യത്തിലും സംഭവിച്ചത്. പരിശീ ലനകാലം മുതൽ ഈശോയെക്കുറിച്ച് മറ്റുള്ളവരോട് പറയാൻ കിട്ടിയ അവസരങ്ങൾ അദ്ദേഹം നന്നായി വിനിയോഗിച്ചു. ഫിലോസഫി വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്ത്

സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിനും അഗതിസംരക്ഷണത്തിനുമായി ഒരു മിഷനറിസംഘം രൂപീകരിക്കുകയും അതിന്റെ പ്രസിഡന്റ് സ്ഥാനം ഏറ്റെടുത്ത്, നന്മയുടെ വിത്തു കൾപാകി സ്നേഹത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ കൊയ്തെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഈസംഘത്തിന്റെ ചുക്കാൻ പിടിച്ചിരുന്നത് മിഷൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ സേവനം ചെയ്യാൻ താത്പര്യപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രൊഫസർ നിക്കോളാ എക്സ് പൊസീത്തോ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം വേദനിക്കുന്നവരുടെയും ദുഃഖിതരുടെയും ഇടയിൽ ആശ്വാസത്തിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും മാലാഖയായിരുന്നു. ഈ സഹവാസം അർത്തൂറോയിലെ മിഷൻ ചൈതന്യത്തെ കൂടുതൽ ശോഭയുള്ളതാക്കി.

സങ്കടവാർത്ത

അർത്തൂറോയുടെ പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ 1929 ഒക്ടോബർ 20 ന് ഒരിക്കലും കേൾക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്ത സങ്കടവാർത്ത അവനെ തേടിയെത്തി. കുടുംബം പോറ്റുന്നതിനായി സ്വന്തം ആരോഗ്യം പോലും മറന്ന് അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്ത് രോഗിയായിത്തീർന്ന പിതാവ് നിത്യപിതാവിന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് യാത്രയായി. ഒരു വൈദികനാകാനുള്ള തന്റെ ആഗ്രഹം അറിഞ്ഞ നാൾമുതൽ തന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്ത, അതിലുപരി താനൊരു വിശുദ്ധവൈദികനായികാണാൻ ആഗ്രഹിച്ച തന്റെ പിതാവ് ഇനി ഈലോകത്തിൽ തന്നോടൊപ്പം ഉ ാവില്ല എന്ന ചിന്ത അവനെ തീവ്രദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തി. വത്സലപിതാവിന്റെ ചേതനയറ്റ ശരീരത്തിനരികെ നിൽക്കുമ്പോൾ, അപ്പനാഗ്രഹിച്ചതുപോലെ ഒരു വിശുദ്ധ വൈദികനാകണമെന്നും അതാണ് അപ്പന് നൽകാൻ പറ്റിയ ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ട സമ്മാനമെന്നുംഅവൻ ചിന്തിച്ചു, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ തനിക്കായി ശക്തനായ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥൻ ജനിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവ് അവനിലെ വിരഹദുഃഖത്തിന്റെ തീവ്രത കുറച്ചു.

ഫാ. സെമേരിയോ

നോള സെമിനാരിയിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് അർത്തൂറോ പരിചയപ്പെട്ട മറ്റൊരു മഹത്വ്യക്തിയായിരുന്നു ഫാ.സെമേരിയോ. സെമിനാരിയിൽ കോൺഫ്രൻസിനായി എത്തിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'വാക്കിനനുസരിച്ചുള്ള പ്രവൃത്തിയും പ്രവൃത്തിക്കനുസരിച്ചുള്ള വാക്കും' അർത്തൂറോയെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിഷൻ തീക്ഷ്ണതയും കർത്താവിനെ പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിലുള്ള ആനന്ദവും ചെറുപ്പം മുതലേ ഒരു മിഷനറിയാകാൻ ആഗ്രഹിച്ച അർത്തൂറോയുടെ മിഷൻ സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് ചിറകുനൽകി. എന്നാൽ രൂപതാസെമിനാരിയിൽ തുടർന്നാൽ അതിനുള്ള സാധ്യതകൾ ഉ ാവില്ല എന്നറിയാമായിരുന്നതിനാൽ ഇത്തരം സാധ്യതകൾ ഏറെയുള്ള Pontificio Istituto Missioni Estere (PIME) എന്ന സന്യാസസഭയിൽ ചേർന്നാലോ എന്ന ചിന്ത അവനിലു ായി.

ഇപ്പോൾ തിരുസഭയിൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവരുടെ ഗണത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നതും അന്ന് PIME ജനറാളും ആയിരുന്ന ഫാ. പാവളോ മന്നയുടെ വിശുദ്ധ ജീവിതം ആയിരുന്നു ഇങ്ങനെ ഒരു ചിന്തയിലേക്ക് അവനെ കൊ ുചെന്നെത്തിച്ചത്. പലപ്പോഴും സെമിനാരിയിൽ വരാറു ായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവസവിശേഷതകളും പ്രേഷിതതീക്ഷ്ണതയും അർത്തൂറോയെ നന്നായി സ്വാധീനിച്ചു. അതിലുപരി ''നിങ്ങൾ ലോക

മെങ്ങും പോയി, എല്ലാസൃഷ്ടികളോടും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവിൻ''(മർക്കോ 16-15) എന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ വചനം ഒരു മിഷനറിയാകാൻ അവനെ മാടിവിളിച്ചു കൊ ിരുന്നു.

അധികാരികളോട് തന്റെ ആഗ്രഹം അറിയിക്കുന്നു

PIME - യിലേക്ക് പോകുന്നതിനു മുമ്പായി തന്റെ ഉള്ളിലുള്ള മിഷനറി സ്വപ്നത്തെ നോള സെമിനാരി അധികൃതരെ അറിയിച്ച് അവരുടെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകൾ തേടണമെന്ന് അവൻ ആഗ്രഹിച്ചു. തീരുമാനമെടുക്കുവാൻ വേ ി ദിവസങ്ങളോളം പ്രാർത്ഥിച്ചു. പരിശുദ്ധാത്മാവിനോട് ആലോചന ചോദിച്ച് തന്റെ ഉള്ളിലെ ആഗ്രഹം ദൈവനിവേശിതമാണെന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തി. അതിനുശേഷം തന്റെ തീരുമാനം അധികാരികളെ അറിയിച്ചു. അവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും അനുകൂലമായ പ്രതികരണമാണ് ലഭിച്ചത്.'നിന്റെ ഉള്ളിൽ തോന്നിയ ഈ ആഗ്രഹം ദൈവികമാണെന്ന് ബോധ്യമു ങ്കിൽ അതിനനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുക' എന്നവർ മറുപടി നൽകി.

ഒരു വൈദികനാകാൻ ഇന്നുവരെ സമ്മതം തരാത്ത അമ്മ ഇതറിഞ്ഞാൽ അനുവദിക്കുകയോ ആവശ്യമായ ധനസഹായം നൽകുകയോ ചെയ്യില്ലെന്നവൻ വിചാരിച്ചു. എങ്കിലും അവൻ നിരാശനായില്ല. തന്റെ കൂടെയുള്ള ദൈവത്തിൽ ശരണം മുഴുവൻ അർപ്പിച്ചു. ''കർത്താവിനെ ഭയപ്പെടുന്നവനാരോ അവൻ തിരഞ്ഞെടുക്കേ വഴി അവിടുന്ന് കാണിച്ചു കൊടുക്കും'' (സങ്കീ 25.12).യാത്രയ്ക്കുള്ള പണത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചുകൊ ിരിക്കെ നോളയിൽ വാർഷികധ്യാനത്തിനു വന്ന ലാചെദോനിയായിലെ കറാസോ പിതാവിനെ ഓർമ്മ വന്നു. ഇതൊരു ദൈവിക വെളിപ്പെടുത്തലായി ക ് അദ്ദേഹത്തോട് തന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളും അവസ്ഥകളും അറിയിച്ചു. ഉടനടി അദ്ദേഹം യാത്രയ്ക്കാവശ്യമുള്ള പണം (50 ലീറ) അയച്ചു കൊടുത്തു

PIME- യിലേക്ക് പോകുന്നതിനു മുമ്പായി ഉറ്റവരെയും ഉടയവരെയും കാണാൻ സ്വഭവനത്തിലേക്ക് പോയെങ്കിലും അമ്മ തന്നെ കാണാനോ കേൾക്കാനോ യാത്രയാക്കാനോ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ''മുലകുടിക്കുന്ന കുഞ്ഞിനെ അമ്മയ്ക്കു മറക്കാനാവുമോ? പുത്രനോടു പെറ്റമ്മ കരുണ കാണിക്കാതിരിക്കുമോ?അവൾ മറന്നാലും ഞാൻ നിന്നെ മറക്കുകയില്ല. ഇതാ, നിന്നെ ഞാൻ എന്റെ ഉള്ളംകൈയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു'' (ഏശ 49.15 -16). മനസ്സിൽ സങ്കടം തോന്നിയെങ്കിലും കൈയ്യിലിരുന്ന ജപമാലയിലെ കുരിശ് ചു ാടടുപ്പിച്ച് മന്ത്രിച്ചു, *പെറ്റമ്മയേക്കാൾ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന തിരുനാഥാ എല്ലാറ്റിലും എല്ലാവരിലും ഉപരിയായി ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു.*

ഇനിപ്പിറകോട്ടില്ല

അമ്മയുടെ പ്രതികരണം ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും അർത്തൂറോ തന്റെ ഉദ്യമത്തിൽ നിന്ന് പിന്മാറാനോ ഈശോയെ വേ ന്നുവച്ച് അമ്മയെ പ്രീണിപ്പിക്കാനോ തുനിഞ്ഞില്ല. അമ്മയേക്കാൾ വലുത് അവന് ഈശോതന്നെ. "കലപ്പയിൽ കൈവച്ചിട്ടു പിന്തിരിഞ്ഞ് നോക്കുന്ന ഒരുവനും സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിനു യോഗ്യനല്ല" (ലൂക്കാ 9.62) എന്നും "ആരെങ്കിലും എന്നെ അനുഗമിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ അവൻ തന്നെത്തന്നെ പരിത്യജിച്ച് അനുദിനം തന്റെ കുരിശുമെടുത്തുകൊ ് എന്നെ

അനുഗമിക്കട്ടെ" (ലൂക്കാ 9.23) എന്നുമുള്ള ഗുരുമൊഴികൾ അവൻ എത്രയോ ആഴത്തിൽ ധ്യാനിച്ചിരുന്നു. പരിശുദ്ധ അമ്മയുടെ സംരക്ഷണത്തിന് തന്നെ ഭരമേൽപ്പിച്ച് തന്റെ സ്വർഗ്ഗീയ മദ്ധ്യസ്ഥന്റെയും കാവൽമാലാഖയുടെയും സഹായം അപേക്ഷിച്ച്, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിന് തന്നെ പൂർണ്ണമായും കൈയാളിച്ച് അർത്തൂറോ തന്റെമേലുള്ള ദൈവികസ്വപ്നങ്ങളുടെ പടവുകൾ കയറി.

PIMEസന്യാസസഭയിൽ

PIMEജനറൽ ആയിരുന്ന ഫാ. പാവളോ മന്നയ്ക്ക് നേരത്തെതന്നെ അർത്തൂറോയെ നന്നായി അറിയാമായിരുന്നതിനാൽ അവിടേക്കുള്ള പ്രവേശനം എളുപ്പമായി. 1933 സെപ്റ്റംബർ 29 ന് മോൻസിലെ മേജർ സെമിനാരിയിൽ എത്തിയ അദ്ദേഹം ഒരു മിഷനറിയായി ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ ഈശോയെ പ്രഘോഷിക്കുക എന്ന വിശുദ്ധ ലക്ഷ്യവുമായിട്ടാണ് ഈ വലിയ വൃക്ഷത്തിൽ ചേക്കേറിയത്. അവിടെ തന്റെ വൈദിക പരിശീലനം തുടർന്നു. 1934–35 ൽ തിയോളജി പഠനം നടത്തി, എല്ലാ പരീക്ഷകളും ഉയർന്ന മാർക്കോടെ പാസ്സായി. തിയോളജി പഠനത്തിനുശേഷം വൈസ് റെക്ടർ കൊടുത്ത റിപ്പോർട്ട് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു,*എല്ലാവരാലും ആദരിക്കപ്പെടുന്ന വിശുദ്ധ വ്യക്തിത്വം, അനുസരണത്തിലും എളിമയിലും ഏവർക്കും മാതൃക, മറ്റുള്ളവരെ ബഹുമാനിക്കുന്നതിൽ മുമ്പൻ, ഒഴിവുസമയമെല്ലാം ദിവ്യകാരുണ്യസന്നിധിയിൽ ചെലവഴിക്കുന്നവൻ,നല്ല ബുദ്ധിയും ഓർമ്മശക്തിയുമുള്ള കഠിനാദ്ധ്വാനിയായ ഒരു നല്ല വിദ്യാർത്ഥി, ആഗ്രഹം കൊ ും തീക്ഷ്ണതകൊ ും ഒരു ഉത്തമ മിഷനറി.*

1935–36 അദ്ധ്യയന വർഷത്തിൽ തുർന്നുള്ള പഠനത്തിനായി മിലാനോയിലെത്തി. ഈ കാലഘട്ടം അർത്തൂറോയ്ക്ക് വലിയ പരീക്ഷണങ്ങളുടെ കാലമായിരുന്നു. തുടരെത്തുടരെയുള്ള രോഗങ്ങൾ അവന്റെ ആരോഗ്യനിലയെ സാരമായി ബാധിച്ചു. ഈ രോഗം തന്റെ ദൈവവിളിയെ പോലും ബാധിച്ചേക്കുമോ എന്നവൻ ഭയന്നു. അന്നത്തെ സെമിനാരി റെക്ടർ അർത്തൂറോയെക്കുറിച്ച് റിപ്പോർട്ടിൽ ഇപ്രകാരം കുറിച്ചു; *ബ്രദർ അർത്തൂറോ ഈ ഒരു അധ്യയന വർഷം മുഴുവൻ പലവിധ രോഗപീഡകളാൽ ക്ഷീണിതനായിരുന്നു. പലപ്പോഴും ഹോസ്പിറ്റലിൽ അഡ്മിറ്റാവുകയും പരിശോധനകളും ട്രീറ്റ്മെന്റും നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഏതാനും ദിവസം വിശ്രമത്തിനായി സ്വഭവനത്തിലേക്കയച്ചുവെങ്കിലും തിരികെ വന്നതിനുശേഷവും ക്ഷീണിതനായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്.*

രോഗക്കിടക്കയിൽ ആയിരിക്കുമ്പോഴും അർത്തൂറോ സന്തോഷവാനായിരുന്നു. ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും പരാതിയില്ലാതെ എല്ലാ രോഗപീഡകളെയും വേദനകളെയും ശാന്തതയോടും സമചിത്തതയോടും കൂടെ സ്വീകരിച്ചു. "വരുന്ന ദുരിതങ്ങളെല്ലാം സ്വീകരിക്കുക; ഞെരുക്കുന്ന ദൗർഭാഗ്യങ്ങളിൽ ശാന്തതവെടിയരുത്. എന്തെന്നാൽ, സ്വർണ്ണം അഗ്നിയിൽ ശുദ്ധിചെയ്യപ്പെടുന്നു; സഹനത്തിന്റെ ചൂളയിൽ കർത്താവിനു സ്വീകാര്യരായ മനുഷ്യരും." (പ്രഭാ 2.4–5)

വില്ലനായി രോഗം

കൂടെക്കൂടെയുള്ള രോഗംമൂലം വഷളായ ആരോഗ്യസ്ഥിതി വീ ടുക്കാൻ ശരിയായ വിശ്രമം ആവശ്യമായി വന്നതിനാൽ പഠനവും ജോലിക്കാര്യങ്ങളുമെല്ലാം

ബുദ്ധിമുട്ടിലായി. ഇതിനോടകംതന്നെ അർത്തൂറോയുടെ വിശുദ്ധ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും മിഷനറിയാകാനുള്ള അടങ്ങാത്ത ദാഹത്തെക്കുറിച്ചും നന്നായി അറിയാമായിരുന്ന ഫാ. പാവളോ മന്നയുടെ നിർദേശപ്രകാരം അർത്തൂറോയെ ത്രെവീസോയിലെ മൈനർ സെമിനാരി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പഠനത്തിൽ അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനായി അയച്ചു. വിശ്രമത്തിനാവശ്യമായ സമയവും സാഹചര്യവും ലഭിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ആരോഗ്യനില യിൽ സാരമായ പുരോഗതിയു ായില്ല. ഒരു വൈദികനും മിഷനറിയും ആകുകയെന്ന തന്റെ സ്വപ്നം പാതിവഴിയിൽ വച്ച് ഉപേക്ഷിക്കേ ിവരുമോ എന്ന ചിന്ത അർത്തൂ റോയെ സങ്കടപ്പെടുത്തി. എങ്കിലും കർത്താവിന്റെ കൃപയിലും ആശ്വാസദായിക മാതാവിന്റെ കരുതലിലും അവൻ ശരണപ്പെട്ടു.

എന്നാൽ, ഒടുവിൽ അവൻ ഭയപ്പെട്ടതുതന്നെ സംഭവിച്ചു. അക്കാലത്ത് അർത്തൂ റോയെ ചികിത്സിച്ചിരുന്ന PIME യിലെ ഡോക്ടർ ജീനോ കപ്പോനി പറഞ്ഞത് ഇപ്രകാര മാണ്; *ബ്രദർ അർത്തൂറോ ആഗ്രഹം കൊ ും തീക്ഷ്ണതകൊ ും ഒരു മിഷനറി, പക്ഷേ പുറംലോകം ചുറ്റിസഞ്ചരിക്കാൻ ആരോഗ്യം പോരാ.* ഈ റിപ്പോർട്ടിന്റെ അടി സ്ഥാനത്തിലും മേലധികാരികളുടെ തീരുമാനപ്രകാരവും അർത്തൂറോയ്ക്ക് ഇനി അവിടെ തുടരാൻ കഴിയില്ല എന്ന് അവർ അവനെ അറിയിച്ചു. ശരിക്കും തകർന്നുപോ കേ നിമിഷങ്ങൾ. മോഹഭംഗങ്ങളുടെ അഗ്നി ഹൃദയത്തെ പൊള്ളിക്കുമ്പോഴും ഭാവി ഇരുളടഞ്ഞതായി തോന്നുമ്പോഴും അവൻ സക്രാരിയിലെ ഈശോയിൽ മനസ്സർപ്പിച്ചു. സങ്കീർത്തകനെപ്പോലെ അവനും പ്രാർത്ഥിച്ചു. "എന്റെ ദൈവമേ, അങ്ങയുടെ തിരു ഹിതം നിറവേറ്റുകയാണ് എന്റെ സന്തോഷം." (സങ്കീ 40.8)

വീണുടഞ്ഞ സ്വപ്നം

ഒരു വൈദികനോ മിഷനറിയോ ആകാൻ താൻ യോഗ്യനല്ല എന്ന് അധികാരിക ളിൽനിന്നും കേട്ട അർത്തൂറോയുടെ മനസ്സിൽ കുഞ്ഞുനാൾ മുതൽ താലോലിച്ച സ്വപ്നം ഒരു ചില്ലുപാത്രം പോലെ വീണുടഞ്ഞു. ഒരായിരം ചിന്തകൾ ഓർമ്മയിലേക്ക് ചേക്കേറി. ഉപേക്ഷിച്ച പിതൃഭവനം, നോള സെമിനാരി, തന്റെ ആശ്രയവും അഭയവുമായ ആശ്വാസദായികമാതാവ് തന്നെ മാടിവിളിക്കുന്നതായി ക സ്വർഗ്ഗീയ ദർശനം, അമ്മ യുടെ പിടിവാശി തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഒരു ഫ്ളാഷ്ബാക്ക് പോലെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നു പോയി. ഇനി എന്ത്? എങ്ങോട്ട്? ഉത്തരമില്ലാത്ത ചോദ്യങ്ങൾ. എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച്, എല്ലാ വരെയും ഉപേക്ഷിച്ച് ഇറങ്ങിയവന് ഇപ്പോൾ ഒന്നും ഇല്ലാതായി; ആരുമില്ലാതായി. ചെങ്ക ടലിൽ ഇസ്രായേലിന് വഴിയൊരുക്കിയവനേ, ഒരു വഴി തനിക്കും തുറന്ന് തരണമേ എന്ന യാചനയോടെ മുഴങ്കാലുകൾ മടക്കി കരങ്ങൾ ഉയർത്തി തന്റെ ഹൃദയം അവൻ ദൈവ സന്നിധിയിൽ അർപ്പിച്ചു. കലുഷമായ ആഴിയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഉലയുന്ന തോണിയുടെ അമരത്ത് തലവച്ച് ശാന്തമായി ഉറങ്ങിയവൻ തന്റെ ജീവിത നൗകയുടെ അമരത്തു മു ന്ന് വിശ്വസിച്ച് നെടുവീർപ്പെട്ട് നിറമിഴികളുയർത്തി അവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു; *'ദൈവമേ തിരുഹിതം എന്തെന്ന് വെളിപ്പെടുത്തിത്തരണമേ.'*

അതികഠിനമായ മാനസികക്ലേശത്താൽ നെഞ്ചുപിടഞ്ഞ് രക്തംവിയർത്ത് ഗദ്സമ നിയിൽ ഈശോ പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ നിശ്ശബ്ദമായിരുന്ന സ്വർഗ്ഗം ഇവിടെ അർത്തൂറോയുടെ നിലവിളികൾക്ക് മുമ്പിലും തീർത്തും മൗനംഭജിച്ചു. എങ്കിലും പരിഭവ മില്ലാതെ പൂർണ്ണമായും അവൻ ദൈവത്തിൽ ശരണപ്പെട്ടു. ഒറ്റപ്പെടലുകൾ ദൈവത്തിന്റെ

ക്ഷണക്കത്തുകളാണ്. താൻ പ്രത്യേകമായി ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ആത്മാവിനോട് മാത്രമായി എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കാനുള്ളപ്പോൾ അവിടുന്ന് ആ ആത്മാവിന് ഏകാന്തതയുടെ ഒളിത്താവളം ഒരുക്കും. എന്നിട്ട് അഗ്നിശുദ്ധിവരുത്തി അവിടുന്ന് അതിനെ സ്വന്തമാക്കും .അപ്പോൾ അവിടുന്ന് ആ ആത്മാവിനോട് പറയും ''ഞാൻ നിന്നെ ശുദ്ധീകരിച്ചു, എന്നാൽ, വെള്ളിപോലെയല്ല. കഷ്ടതയുടെ ചൂളയിൽ നിന്നെ ഞാൻ ശോധന ചെയ്തു. എനിക്കുവേ ി ,അതേ, എനിക്കുവേ ി മാത്രമാണ് ഞാനിതു ചെയ്യുന്നത്''(ഏശയ്യ 48.10,11).

എന്നും എപ്പോഴും തനിക്ക് വഴികാട്ടുന്ന പരി. അമ്മയോട് ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ നൈർമ്മല്ല്യത്തോടെ അർത്തൂറോ ചോദിച്ചു; *അമ്മേ ഞാനിവിടെ തങ്ങണമോ? വിഷാനോയിലേക്ക് മടങ്ങണമോ?* നുറുങ്ങിയ മനസ്സോടെ ഹൃദയതാലം നിറയെ സങ്കടപുഷ്പങ്ങളുമായി മാതൃവാത്സല്യത്തിൽ ശരണപ്പെട്ടിട്ടും കൃത്യമായ ഒരുത്തരം കിട്ടാത്തതിനാൽ PIME വിട്ട് വിഷാനോയിലേക്ക് മടങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചു. എങ്കിലും തനിക്കായി ഒരു വാതിൽ ദൈവം തുറക്കാതിരിക്കില്ല എന്ന ഉറച്ച വിശ്വാസത്തോടെ തന്റെ സ്വപ്നസാക്ഷാത്കാരത്തിലേക്ക് ഉറ്റുനോക്കിക്കൊ ിരുന്നു.

PIMEസമൂഹത്തിൽ നിന്നും യാത്രയാകുന്നു

ഹൃദയം തകരുന്ന വേദനയുടെ ങ്കിലും ദൈവഹിതം നിറവേറട്ടെ എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടെ 1937 –ൽ ഇന്നുവരെ തനിക്ക് തണലായിരുന്ന PIME സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിൽ നിന്നും ഇനി എന്ത്? എങ്ങോട്ട്? എന്നൊന്നും അറിയാത്ത അരക്ഷിതത്വത്തിലേക്ക് പരിശുദ്ധ ആശ്വാസദായികമാതാവിന്റെ കരം പിടിച്ച് അർത്തൂറോ ഇറങ്ങി. അധികാരികളും സമൂഹാംഗങ്ങളും പ്രാർത്ഥനയോടും സങ്കടത്തോടും കൂടെ അവനെ യാത്രയാക്കി. *എന്നും നല്ലതേ വരൂ* എന്ന് അവർ അനുഗ്രഹിച്ചു. ഇരമ്പിവന്ന സങ്കടക്കടലിനെ പാടുപെട്ട് നിയന്ത്രിച്ചുകൊ ് എല്ലാവരോടും യാത്ര പറഞ്ഞു. റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി ടിക്കറ്റെടുത്ത് വിഷാനോയിലേക്കുള്ള ട്രെയിനിൽ കയറി. ട്രെയിൻ ഓടിക്കൊ ിരുന്നതിനൊപ്പം ഒരു വൈദികനും മിഷനറിയുമാകാനുള്ള ആഗ്രഹവും വർദ്ധിച്ചുകൊ ിരുന്നു.കടന്നുപൊയ്ക്കൊ ിരിക്കുന്നദുഃഖ പെരുമഴക്കാലത്തിനൊന്നും അർത്തൂറോയുടെ ഹൃദയത്തിലെ ദൈവസ്നേഹാഗ്നിയെയോ ആഗ്രഹത്തെയോ കെടുത്താനായില്ല.

ഇതെഴുതുമ്പോൾ ഒരാത്മസുഹൃത്ത് ദൈവവിളിയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞ വാക്കുകളാണ് ഓർമ്മവരുന്നത്. ''ജീവിതത്തിൽ ഒത്തിരിപ്പേർക്ക് താങ്ങും തണലുമാകാൻ, എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മക്കളുടെ പരിദേവനങ്ങളും ചുടുനിശ്വാസങ്ങളും ക്ഷമയോടെ കേൾക്കാൻ, അവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ, നന്മയായത് പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ, ആശ്വാസത്തിന്റെ മാലാഖയാകാൻ നിനക്ക് കഴിയും, കഴിയണം. മനുഷ്യമക്കളെ സ്നേഹിക്കാൻ എനിക്ക് നിന്റെ ഹൃദയമേ ഉള്ളൂ.ഇന്ന് ലോകത്തിൽ നന്മ ചെയ്യാൻ എനിക്ക് നിന്റെ കൈകളേ ഉള്ളൂ.വേദനകളും ദുരിതങ്ങളും ഹൃദയനൊമ്പരങ്ങളും കാണാനും കേൾക്കാനും നിന്റെ കണ്ണും കാതുമേ ഉള്ളൂ. നിന്നെ കാണുന്നവർ എന്നെ കാണണം. നിന്റെ അടുത്ത് ആയിരിക്കുന്നതിലൂടെ എന്റെ സാമീപ്യം അറിയാൻ കഴിയണം. അങ്ങനെ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ നിന്നിലൂടെ ഞാൻ ജീവിക്കണം.'' ഇതാണ്

ഈശോയ്ക്ക് നിന്നോട് പറയാനുള്ളത്. തീർച്ചയായും അർത്തൂറോ കടന്നുപോയ പേരിടാനറിയാത്ത മൗനനൊമ്പരങ്ങളിലൂടെ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതും ആവശ്യപ്പെടുന്നതും ഇതുതന്നെയാവും.

ട്രെയിനിലെ ബഹളങ്ങളോ ആളുകളോ ഒന്നും അർത്തൂറോയെ യാതൊരുവിധത്തിലും സ്പർശിച്ചതേയില്ല. നഷ്ടങ്ങളെല്ലാം ലാഭങ്ങളാക്കി മാറ്റുന്ന തമ്പുരാൻ താനനുഭവിക്കുന്ന ഈ വിഷമസന്ധിയുടെ മൂടുപടത്തിനുള്ളിൽ വലിയ നന്മ കരുതിവെച്ചിട്ടു ന്ന വിശ്വാസത്തോടെ കണ്ണുംപൂട്ടി ഒരേ ഇരിപ്പിരുന്നു. ട്രെയിനിൽ നിശ്ശബ്ദസംസ്കാരത്തെ ഭഞ്ജിക്കുന്ന,നിരർത്ഥകമായ കോലാഹലങ്ങൾക്കിടയിലും, ഇരുളടഞ്ഞ ഭാവിയോർത്ത് നഷ്ടധൈര്യനാകാതെ മൗനമെന്ന മലിനമേൽക്കാത്ത പുഴയുടെ തീരത്ത് മൗനിയായവന്, തൊർത്തോണ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയപ്പോൾ അത്യുന്നതന്റെ വെളിപാടു ായി. ബിഷപ് മെൽക്കിയോറിന്റെ ചിത്രം അവന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. ഒപ്പം കർത്താവിന്റെ വചനവും. "കർത്താവ് നിനക്കു കഷ്ടതയുടെ അപ്പവും ക്ലേശത്തിന്റെ ജലവും തന്നാലും നിന്റെ ഗുരു നിന്നിൽ നിന്നു മറഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല.നിന്റെ നയനങ്ങൾ നിന്റെ ഗുരുവിനെ ദർശിക്കും. നീ വലത്തോട്ടോ ഇടത്തോട്ടോ തിരിയുമ്പോൾ നിന്റെ കാതുകൾ പിന്നിൽനിന്ന്, ഒരു സ്വരം ശ്രവിക്കും ;ഇതാണ് വഴി, ഇതിലേ പോവുക" (ഏശ 30.20.21).

അത്ഭുതകരമായ ദൈവിക ഇടപെടൽ

അബ്രാഹത്തിന്റെ വിശ്വാസത്തെ ഇസഹാക്കിന്റെമേൽ കത്തി ഉയർത്തുംവരെ പരീക്ഷിച്ച ദൈവം തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവരെ അഗ്നിയിൽ ശോധനചെയ്യും. സർവ്വം മറന്ന്, അവനിൽ ശരണപ്പെടുംവരെ ശുദ്ധീകരണം തുടർന്നുകൊ ിരിക്കും. അർത്തൂറോയുടെ ജീവിതത്തിലും ദൈവം താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും അവനെ ആക്കിത്തീർക്കാൻ തന്റെ ശുദ്ധീകരണപ്രക്രിയകൾ തുടർന്നുകൊ ിരിക്കുകയാണ്.

ഇസഹാക്കിനു പകരം മുൾച്ചെടികൾക്കിടയിൽ കുഞ്ഞാടിനെ ഒളിപ്പിച്ചവൻ, പൗലോസിനുവേ ി അനനിയാസിനെ നിയോഗിച്ചവൻ, സൂസന്നയ്ക്കുവേ ി ദാനിയേലിനെ ഒരുക്കിയവൻ, ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനുവേ ി മോശയെ തിരഞ്ഞെടുത്തവൻ, ഏലിയായ്ക്കു വേ ി സെറഫാത്തിലെ വിധവയെ ഏർപ്പെടുത്തിയവൻ ഇവിടെ അർത്തൂറോയ്ക്ക് വേ ി ബിഷപ് മെൽക്കിയോറിനെ നിയോഗിച്ചു. അതുകൊ ാണ് ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ മുഖാമുഖം ക ് പതറിപ്പോകാവുന്ന ഇത്തരുണത്തിൽ അവന്റെ മനസ്സിൽ മെൽക്കിയോർ പിതാവിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞത്. അദ്ദേഹത്തെ ക ് സംസാരിക്കണം എന്ന തോന്നൽ തന്റെ ഉള്ളിൽ ശക്തമായപ്പോൾ മനസ്സിന്റെ തോന്നലിനെ ആത്മാവിന്റെ നിമന്ത്രണമായെടുത്ത് കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെഅവൻ തൊർത്തോണ സ്റ്റേഷനിൽ ഇറങ്ങി.

തന്റെ മേലുള്ള ദൈവികപദ്ധതികളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനായി അർത്തൂറോ മെൽക്കിയോർ പിതാവിന്റെ അരികിൽ എത്തി. പിതാവ് അവനെ സ്നേഹപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു.തന്റെ ദൈവവിളിയാത്രയിൽ അതുവരെ സംഭവിച്ച കാര്യങ്ങളെല്ലാം അർത്തൂറോ പിതാവുമായി പങ്കുവെച്ചു.പ്രാർത്ഥനയോടെ, ക്ഷമയോടെ, എല്ലാം കേട്ടതിനുശേഷം തൊർത്തോണയിൽത്തന്നെ തങ്ങാൻ പിതാവ് അവനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

കാറ്റിലും കോളിലുംപെട്ട് ദിശയറിയാതെ നട്ടംതിരിയുന്ന തന്റെ ജീവിതനൗകയെ ശരിയായ ദിശയിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടാൻ ദൈവം നിയോഗിച്ചതാണ് മെൽക്കിയോർ പിതാവെന്ന് അർത്തൂറോ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു. മുമ്പ് നോള രൂപതയുടെ മെത്രാനായിരുന്ന മെൽക്കിയോർ പിതാവിന് അർത്തൂറോയുടെ സുകൃതജീവിതവും തീക്ഷ്ണതയും വിശുദ്ധിയുമെല്ലാം തുറന്ന പുസ്തകം പോലെ സുവ്യക്തമായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം അവനെ തൊർത്തോണ രൂപതാ സെമിനാരിയിൽ സ്വീകരിച്ച് വൈദിക പരിശീലനം തുടരാൻ അനുവദിച്ചു. നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്ന് കരുതിയിരുന്ന വലിയ നിധി തിരിച്ചുകിട്ടിയവനെപ്പോലെ അർത്തൂറോയുടെ ഹൃദയം സന്തോഷത്താൽ നിറഞ്ഞു.നിരന്തരം തന്നിലേക്ക് പ്രവഹിച്ചുകൊ ിരിക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം ഓർത്തപ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.അപ്പോൾ അവന് സങ്കീർത്തകന്റെ മനോഭാവമായിരുന്നു;"കർത്താവ് എന്റെ മേൽ ചൊരിഞ്ഞ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു ഞാൻ എന്തു പകരം കൊടുക്കും? ഞാൻ രക്ഷയുടെ പാനപാത്രമുയർത്തി കർത്താവിന്റെ നാമം വിളിച്ചപേക്ഷിക്കും"(സങ്കീ.116.12 -13).

ഈശോയുടെ സ്നേഹിതൻ

ദിവ്യകാരുണ്യത്തിന്റെ തണലിൽസമയം ചെലവഴിക്കുന്നതുംപ്രാർത്ഥനാനിമഗ്നനാകുന്നതും ഇതിനോടകം ജീവിതശൈലിയാക്കി മാറ്റിയിരുന്ന അർത്തൂറോ കർത്താവിന്റെ പാദാന്തികത്തിലിരുന്ന് അവിടുത്തെ ശ്രവിക്കുകഎന്നതാണ് ശ്രേഷ്ഠം എന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ സെമിനാരിജീവിതക്രമങ്ങൾക്കിടയിൽ വീണുകിട്ടുന്ന ഒഴിവുസമയങ്ങളിലെല്ലാം ഉപകാരമില്ലാത്ത സംഭാഷണങ്ങളിലും പ്രവൃത്തികളിലും ഏർപ്പെടാതെ ഹൃദയത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹവുമായി ചാപ്പലിലേക്ക് ധൃതിയിൽ പോകുമായിരുന്നു.നിലയ്ക്കാത്ത ഈ സന്ദർശനവും സഹവാസവും ഈശോയും അവിടുത്തെ വത്സലമാതാവുമായി ഗാഢസൗഹൃദത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിന് സഹായകമായി.'ഈ ഒരു ബന്ധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്തത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നിരുന്നുവെന്നും പരി.കുർബാനയുടെ മുമ്പിൽ ധ്യാനലീനനായിരിക്കുന്ന അർത്തൂറോ മാരിവില്ലിന്റെ ശോഭയുള്ള ചിത്രമായി മനസ്സിൽ തെളിയുന്നുവെന്നും സഹപ്രവർത്തകനായ ഡോൺ ലൊറേൻസോ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

മാരിക്കായി കേഴുന്ന വേഴാമ്പലിനെപ്പോലെ ദൈവസ്നേഹനിറവിനായി പ്രാർത്ഥിച്ച് സക്രാരിക്കരികിലെ കെടാവിളക്കുപോലെ എപ്പോഴും ഈശോയോട് ഒപ്പമാകാൻ അദ്ദേഹം കൊതിച്ചു.എന്തിനും ഏതിനും എവിടെയും എപ്പോഴും ഈശോയോട് ഒപ്പമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ആത്മീയ വളർച്ചയുടെ പാതയിൽ ഒരു ഉണർത്തുപാട്ടാണ്. "ഒരുകാര്യം ഞാൻ കർത്താവിനോട് അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഒരു കാര്യം മാത്രം ഞാൻ തേടുന്നു; കർത്താവിന്റെ മാധുര്യം ആസ്വദിക്കാനും അവിടുത്തെ ആലയത്തിൽ അവിടുത്തെ ഹിതം ആരായാനും വേ ി ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അവിടുത്തെ ആലയത്തിൽ വസിക്കാൻ തന്നെ"(സങ്കീ.27.4)എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിത നിയമം.

കത്തീഡ്രലിന്റെ കാവൽക്കാരൻ

ഇതുവരെ തന്റെ ദൈവവിളിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയോ ആവശ്യമായ സഹായങ്ങൾ നൽകുകയോ ചെയ്യാത്ത അമ്മയും തുടർപഠനത്തിന് ആവശ്യമായ പണം ക ത്താൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥയും അവനെ മനോവിഷമത്തിലാക്കി.എങ്കിലും അവന്റെ ഉള്ളിൽ ദൈവസ്നേഹം അണയാതെ ജ്വലിച്ചു.പിതാവായ ദൈവം തന്റെ മഹത്വത്തിന്റെ സമ്പന്നതയിൽ നിന്ന് യേശുക്രിസ്തു വഴി തനിക്കാവശ്യമുള്ളതെല്ലാം നൽകുമെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.'വിശ്വസിച്ചാൽ നീ ദൈവമഹത്വം ദർശിക്കു' (യോഹ11.40)മെന്ന ഗുരുമൊഴിയുടെ അർത്ഥവും വ്യാപ്തിയും അറിയാൻ ഈ നിസ്സഹായാവസ്ഥ അർത്തൂറോയെ സഹായിച്ചു.അവന്റെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നന്നായി അറിയാമായിരുന്ന അധികാരികൾ അർത്തൂറോയെ കത്തീഡ്രലിന്റെ കാവൽക്കാരനായി നിയോഗിച്ചു. ഇതുവഴി ആവശ്യമായ പണം ക ത്താനും പഠനവും പരിശീലനപരിപാടികളും നന്നായി മുമ്പോട്ടു കൊ ുപോകാനും സാധിച്ചു.ഈ സമയത്ത് കത്തീഡ്രലിന്റെ മുകൾനിലയിൽ ഡോൺ ഒറിയോണിന്റെ ശ്രമഫലമായി സെന്റ് ലൂയിജി എന്ന പേരിൽ ഒരു ഓററ്ററി തുടങ്ങിയിരുന്നു.ഏകദേശം നൂറിലധികം കുട്ടികളു ായിരുന്ന ഈ ഓററ്ററിയുടെ ചുമതലകൂടി ബ്രദർ അർത്തൂറോയെ അഭിവന്ദ്യ ബിഷപ്പ് ഏൽപ്പിച്ചു.

കുട്ടികളോടൊപ്പം ചെലവഴിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങൾ അർത്തൂറോയ്ക്ക് ഏറെ പ്രിയങ്കരമായിരുന്നു.അവർക്ക് ഈശോയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞുകൊടുക്കാനും ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കാൻഅവരെ പ്രചോദിപ്പിക്കാനും അർത്തൂറോയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നു.തന്റെ ജീവിതമാകുന്ന ക്യാൻവാസിൽ ഭാവിയിലെ തന്റെ നിയോഗങ്ങളെല്ലാം വരച്ചുകാട്ടിയ ദൈവത്തെ അകക്കണ്ണുകൊ ് കാണാനായതിനാലാവണം ഈ അവസരത്തെക്കുറിച്ച് 'ഭാവിയിലെ തന്റെ പ്രവർത്തനമേഖലയുടെ പരിശീലനക്കളരി' എന്ന് തന്റെ ഡയറിയിൽ അദ്ദേഹം അന്ന് കുറിച്ചുവച്ചത്.ഓരോ നിമിഷവും വളരെ തീക്ഷ്ണതയോടെയും ശ്രദ്ധയോടെയും പൗരോഹിത്യസ്വീകരണത്തിനായി അദ്ദേഹം തന്നെത്തന്നെ ഒരുക്കി. തൊർത്തോണ സെമിനാരിയിലെ ദിവസങ്ങൾ വളരെ വേഗം കടന്നുപോയി.ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും തന്റെ സ്വപ്നസാക്ഷാത്കാരത്തിലേക്കുള്ള ദൂരം കുറയുന്നതോർത്ത് അർത്തൂറോ അതിയായി സന്തോഷിച്ചു.

അധ്യായം 5

തീരത്തണഞ്ഞ തോണി

ആദ്യകുർബാനസ്വീകരണനാളിൽ തിരുശരീരരക്തങ്ങൾ ഉൾക്കൊപ്പോൾ തന്റെ നാവിലേക്ക് ഈശോയെ തന്ന വൈദികനെ നോക്കി, ഒരു വൈദികനാകണമെന്ന് മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചതാണ്.ആ ആഗ്രഹസഫലീകരണത്തിന്റെ അനുഗൃഹീത നിമിഷത്തിൽ എത്തിനിൽക്കുമ്പോൾ കൃതജ്ഞതാ നിർഭരമായ വികാരങ്ങളോടെ അദ്ദേഹം നമ്രശിരസ്കനായി. കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞ വഴികളിലൂടെ ഏകാകിയായി നടന്ന നിമിഷങ്ങളും കരുണയുടെയും കരുതലിന്റെയും കരം നീട്ടിത്തന്ന് സഹയാത്രികനായി നസ്രായൻ കണ്ണീരൊപ്പിയ സുഖമുള്ള അനുഭവങ്ങളും മനസ്സിൽ വേലിയേറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ നാവിൻതുമ്പിലും ഹൃദയത്തിലുമുള്ളത് 'നന്ദി' എന്ന ര ക്ഷരം മാത്രം.വഴി നടത്തിയ ദൈവത്തോട്, വഴി തെളിച്ച ഗുരുഭൂതരോട്, ആത്മീയപാലകരോട്, ജന്മം തന്ന് വളർത്തിയ മാതാപിതാക്കളോട്, കൂടെ നടന്ന സഹോദരങ്ങളോട്,സഹപാഠികളോട്,സുഹൃത്തുക്കളോട്,സഹായഹസ്തം നീട്ടിത്തന്നവരോട്,ഇനിയും ആരോടൊക്കെയോ എന്തിനൊക്കെയോ..... "കർത്താവിനു നന്ദിപറയുവിൻ; അവിടുന്നു നല്ലവനാണ്; അവിടുത്തെ കാരുണ്യം എന്നേക്കും നിലനിൽക്കുന്നു"(സങ്കീ 107.1).

നിരവധി പരീക്ഷണങ്ങൾക്കും പ്രതിസന്ധികൾക്കും ശേഷം ശാന്തവും സുന്ദരവും അനുഗ്രഹീതവുമായ ആ പുണ്യദിനം ആഗതമായി.മാലാഖമാരെപ്പോലും അതിശയിപ്പിക്കുന്ന വിശുദ്ധകൂടാരത്തിന്റെ കാവൽക്കാരനായി അർത്തൂറോ ഉയർത്തപ്പെട്ട ദിനം.1938 മാർച്ച് 12- ന് തൊർത്തോണ രൂപതയിൽ സ്തസ്സാനോയിലെ മൈനർ സെമിനാരിയുടെ തിരുഹൃദയ ചാപ്പലിൽ വച്ച്, ആളും ആരവവും ഇല്ലാതെ അഭിവന്ദ്യ മെൽക്കിയോർ പിതാവിന്റെ കൈവയ്പ്പു ശുശ്രൂഷവഴി നിത്യപുരോഹിതനായ ഈശോയുടെ പൗരോഹിത്യത്തിൽ അദ്ദേഹം പങ്കുകാരനാക്കപ്പെട്ടു.

പരി.അൾത്താരയുടെ മുമ്പിൽ മുട്ടിന്മേൽ നിൽക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് ആനന്ദാശ്രുക്കൾ പൊഴിഞ്ഞു;ഹൃദയം മന്ത്രിച്ചു...*ദൈവമേ, പ്രതിസന്ധികൾ മാത്രം നിറഞ്ഞ എന്റെ ദൈവവിളിയാത്ര..ഈ യാത്രയിലുടനീളം വഴിയും വെളിച്ചവുമായി അങ്ങെന്റെ ഒപ്പമു ായിരുന്നു.കൊള്ളില്ല എന്നു മനുഷ്യർ എഴുതിയ വിധി അങ്ങ് തിരുത്തിയെഴുതി. ഇന്നിതാ ഈ ബലിപീഠത്തിങ്കൽ തിരുവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ്, പുരോഹിതനായി നിൽക്കാൻ അങ്ങയുടെ കരുണയാൽ അങ്ങെന്നെ യോഗ്യനാക്കി.അങ്ങേ മഹത്വത്തിനായി,ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി വിശ്രമമില്ലാതെ അദ്ധ്വാനിക്കാൻ,ഇതാ ഞാനെന്നെ മുഴുവനായും അങ്ങേക്ക് വിട്ടുതരുന്നു.തകർന്നുപോകാമായിരുന്ന നിമിഷങ്ങളിലും ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ പകച്ചുനിന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലും എന്നോടു ചേർന്നു നിന്ന നാഥാ, ഞാൻ പൂർണ്ണമായും അങ്ങയുടേതാകുന്നു.*"എന്റെ കാൽ വഴുതുന്നു എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചപ്പോഴേക്കും കർത്താവേ, അങ്ങയുടെ കാരുണ്യം എന്നെ താങ്ങി നിർത്തി. എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ആകുലതകൾ വർധിക്കുമ്പോൾഅങ്ങ് നൽകുന്ന ആശ്വാസം എന്നെ ഉന്മേഷവാനാക്കുന്നു"(സങ്കീ 94.18-19).സങ്കീർത്തകന്റെ ഈ വാക്കുകൾ നൂറു ശതമാനവും ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ ജീവിതത്തിലും യാഥാർത്ഥ്യമായിരുന്നു. തകരാനോ തളരാനോ വീഴാനോ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവനെ ദൈവം അനുവദിച്ചില്ല.

1938 മാർച്ച് 13- ന് തൊർത്തോണ കത്തീഡ്രലിൽ ആയിരുന്നു പ്രഥമ ദിവ്യബലിയർപ്പണം.അമ്മയും സഹോദരങ്ങളും ആ ധന്യമുഹൂർത്തത്തിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കാൻ എത്തിയിരുന്നു.സെന്റ്. ലൂയിജി ഗോൺസാഗ ഓററ്ററിയിലെ മുന്നൂറോളം കുട്ടികൾ

അൾത്താരയ്ക്കു മുമ്പിൽ നിരന്നുനിന്നു. ആ ബലിയർപ്പണത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പറയുന്നത് *സ്വർഗ്ഗത്തിലാണ് ഞാൻ ബലിയർപ്പിക്കുന്നതെന്നും മാലാഖമാരാണ് ബലിപീഠത്തിനു ചുറ്റും നിരന്നു നിൽക്കുന്നതെന്നും എനിക്ക് ആ നിമിഷങ്ങളിൽ തോന്നിയെ*ന്നാണ്.

വളരെ ചെറുപ്പം മുതലേ കൂട്ടുകാർക്കിടയിൽ ഈശോയെപ്പറ്റിയുള്ള തന്റെ കുഞ്ഞറിവുകൾ പകർന്നുനൽകി ഒരു പൂമ്പാറ്റയെപ്പോലെ പാറിനടന്നവൻ വളർന്നുവലുതായി ഇന്ന് ഈശോയുടെ തിരുശരീരരക്തങ്ങൾ പങ്കുവച്ച് പാപമോചനവും നിത്യരക്ഷയും എത്തിക്കുന്ന, ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യന്റെയും ഇടയിലെ മദ്ധ്യവർത്തിയായി മാറി.ഈശോ സ്നേഹിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഈശോയെ സ്നേഹിക്കുന്ന മക്കളാക്കി മാറ്റാൻ, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരിക്കലും നിലയ്ക്കാത്ത സംഗീതംമീട്ടുന്ന മാലാഖവൃന്ദങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കാൻ, എടുത്ത തീരുമാനം സ്വർഗ്ഗം കൈക്കൊ ു.

സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും ഇറങ്ങിവന്ന ജീവന്റെ അപ്പമായ, ഈശോയെ കരങ്ങളിലെടുത്ത് ഉയർത്തിയപ്പോൾ ഹൃദയം നന്ദിയാൽ നിറഞ്ഞു.*ദൈവമേ,നിന്റെ തിരുവൾത്താരയിൽ ഞാൻ അർപ്പിക്കുന്ന ഓരോ ബലിയും എന്റെ ആദ്യത്തെയും അവസാനത്തേതുമായ ഏകബലി എന്നോർത്ത് വിശുദ്ധിയോടെ പരികർമ്മം ചെയ്യാൻ അവിടുത്തെ ദാസനെ അനുഗ്രഹിക്കണമേ* എന്നതായിരുന്നു ആ നിമിഷങ്ങളിലെ പ്രാർത്ഥനയും ആഗ്രഹവും തീരുമാനവും.അത് സ്വർഗ്ഗം അതേപടി സ്വീകരിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചു എന്ന് തുടർന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ജന്മനാട്ടിൽ

തന്റെ ചിരകാലസ്വപ്നം പൂവണിഞ്ഞതിന്റെ ആനന്ദം പങ്കുവയ്ക്കുവാനും ആശ്വാസദായികമാതാവിന്റെ സവിധേയണഞ്ഞ് നന്ദി പറയുവാനുമായി മാർച്ച് 27-ന് ഫാ.അർത്തൂറോ തന്റെ ജന്മനാടായ വിഷാനോയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ വരവേൽക്കാൻ ഒരു നാട് മുഴുവൻ ഒത്തുചേർന്നു.യുദ്ധം കഴിഞ്ഞ് വിജയശ്രീലാളിതനായി മടങ്ങിയെത്തുന്ന രാജാവിനെ എതിരേൽക്കാനും തങ്ങളുടെ സന്തോഷവും നന്ദിയും പങ്കുവയ്ക്കുവാനും വേ ി കാത്തുനിൽക്കുന്ന പ്രജകളെപ്പോലെ, തന്നെ പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തു നിൽക്കുന്ന തന്റെ പാവപ്പെട്ട ഗ്രാമവാസികളെ ക പ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയനങ്ങൾ ഈറനണിഞ്ഞു.യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു യുദ്ധം ജയിച്ചതിന്റെ സന്തോഷവും ശാന്തതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലും ഉ ായിരുന്നു.നടുക്കടലിൽ ദിശയറിയാതെ ഉഴറിയ കൊച്ചുതോണി സുരക്ഷിതമായി തീരത്തണഞ്ഞതിന്റെ ആശ്വാസം.

ഇടവകദേവാലയത്തിൽ അദ്ദേഹം വിശുദ്ധബലിയർപ്പിച്ചപ്പോൾ ആ നാട്ടിലെ ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങൾ ആ ബലിയിൽ പങ്കെടുത്ത് അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ദൈവത്തിന് നന്ദി പറഞ്ഞു.കുഞ്ഞുന്നാളിന്റെ നൈർമ്മല്യത്തിൽ കളിയായി ആശീർവ്വദിക്കാൻ ഉയർത്തിയ കരങ്ങൾ കൊ ് ഇപ്പോൾ പൗരോഹിത്യ അധികാരം ഉപയോഗിച്ച് തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവരെ അദ്ദേഹം ആശീർവ്വദിച്ചു.ശൈശവം മുതലേ വിശുദ്ധിയോടെ ജീവിച്ച് ഇന്ന് പൗരോഹിത്യത്തിന്റെപരിശുദ്ധി കൂടിസ്വന്തമാക്കിയിരിക്കുന്ന ഫാ.അർത്തൂറോയെ അടുത്ത് കാണാനും ആ വിശുദ്ധ കരങ്ങൾ ചുംബിക്കാനും പ്രായഭേദമെന്യേ ആളുകൾ തിരക്കുകൂട്ടി.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസാരം മുഴുവനും ദൈവം തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ചൊരിഞ്ഞ നന്മകളെക്കുറിച്ചായിരുന്നു.എത്ര കോരിയാലും വറ്റാത്ത കടൽ പോലെയായിരുന്നു ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ അത്ഭുതവഴികളെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ.ഒരിക്കലും ഒരു പുരോഹിതനായി തന്റെ മകനെ കാണണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കാത്ത അമ്മ ക്ലാരയും ആ വിശുദ്ധ കർമ്മങ്ങളിൽ സാക്ഷിയായിരുന്നു.ഒരേ സമയം അവർ ദുഃഖിക്കുകയും സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു ാവണം.ദൈവത്തിന്റെ കൈയ്യൊപ്പു പതിഞ്ഞ ഈ പുരോഹിതനെ വഹിച്ച ഉദരം എത്ര ഭാഗ്യപ്പെട്ടത്. പക്ഷേ, ഭാവിയിൽ ഒരു വിശുദ്ധനായിത്തീരേ വനാണ് തന്റെ ഈ മകനെന്ന് തിരിച്ചറിയാനുള്ള ആത്മീയ വെളിച്ചം ആ അമ്മയുടെ നയനങ്ങൾക്കില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വൈദികനായി തിരുവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ് മകൻ അൾത്താരയിൽ നിന്ന് ബലിയർപ്പിക്കുന്നത് ക പ്പോൾ മകന്റെ മേലുള്ള ദൈവികപദ്ധതി മനസ്സിലാക്കാനോ ആവശ്യമായ പ്രോത്സാഹന- പ്രചോദന-സഹായങ്ങൾ നൽകാനോ തനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ എന്നൊരു കുണ്ഠിതം അമ്മയെ അലട്ടിയിട്ടു ാവണം. എങ്കിലും നിറഞ്ഞ സന്തോഷത്തോടെയും ആദരവോടെയും അമ്മ ആ പാവനകരങ്ങൾ മുത്തംകൊ ് പൊതിഞ്ഞു.

ചെറുപ്പം മുതൽ തന്റെ സങ്കടങ്ങളെല്ലാം കേൾക്കുകയും ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന തന്റെ സ്വർഗ്ഗീയ അമ്മയുടെ തിരുസ്വരൂപത്തിനു മുമ്പിൽ പ്രാർത്ഥനാനിമഗ്നനായി അദ്ദേഹം കുറച്ചുസമയം ചെലവഴിച്ചു.*അമ്മേ നിന്റെ തിരുക്കുമാരനും എന്റെ രാജാവുമായ ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തിന് ഇണങ്ങിയ ഒരു വിശുദ്ധവൈദികനായി എന്നാളും ജീവിക്കാനുള്ള നിലനിൽപ്പിന്റെ വരംനൽകി അനുഗ്രഹിക്കണമേ* എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന.

സഞ്ചരിക്കുന്ന സുവിശേഷം

രൂപതാ പ്രസ്സിന്റെ ചുമതലക്കാരനായിട്ടായിരുന്നു ഫാ.അർത്തൂറോയ്ക്ക് ലഭിച്ച ആദ്യ നിയമനം. ഈ പ്രസ്സിൽ നിന്നായിരുന്നു രൂപതയുടെ മുഴുവൻ ആവശ്യങ്ങൾക്കുമുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ അച്ചടിച്ചിരുന്നത്. ഇതിനിടയിൽ അഭിവന്ദ്യ പിതാവ് വിശ്വാസപരിശീലനത്തിന്റെ ഓഫീസ് സ്ഥാപിച്ച് അച്ചനെ അതിന്റെ ഡയറക്ടറാക്കി. ഇതിലൂടെ കുഞ്ഞുമക്കളിലേക്ക് ഈശോയെ എത്തിക്കാനും സുവിശേഷപ്രഘോഷണം നടത്താനുമുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ ലഭിച്ചു.

തിരുപ്പട്ടം കഴിഞ്ഞുള്ള ആദ്യവർഷം യുവജനങ്ങളോടൊപ്പമായിരുന്നു അദ്ദേഹം കർമ്മനിരതനായത്.അതോടൊപ്പം വിശ്വാസപരിശീലനഡയറക്ടറായും 'അസോസിയേഷൻ ഓഫ് കാത്തലിക് ടീച്ചേഴ്സി' ന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക പിതാവായും സെമിനാരി പ്രൊഫസർ, രൂപതാ ചാൻസലർ എന്നീ നിലകളിലും സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു.ഒരേസമയം ഒന്നിലധികം ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ വിജയകരമായി നിർവ്വഹിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിന് അദ്ദേഹത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയത് ദൈവസ്നേഹവും പരസ്നേഹവുമായിരുന്നു.

ജീവിതയാത്രയിൽ നേരിടേ ിവന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളെയും ബുദ്ധിമുട്ടുകളെയും തരണംചെയ്ത് മുന്നേറിയതിനാൽ തമ്പുരാന്റെ കരംപിടിച്ച് നടക്കാനും അവനോടു ചേർന്ന് അദ്ധ്വാനിക്കാനും ഫാ.അർത്തൂറോ നന്നായി ശീലിച്ചിരുന്നു. ഓരോ ദിവസവും അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചത് പ്രഭാതത്തിൽ നടത്തുന്ന ദിവ്യകാരുണ്യ ആരാധനയോടെയായി

രുന്നു. ആവശ്യങ്ങളുടെ നീ നിര ദൈവസന്നിധിയിൽ ഉണർത്തിക്കാനല്ല, മറിച്ച് ഈശോയെ സ്നേഹിക്കാൻവേ ി മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹം ദിവ്യകാരുണ്യ സന്നിധിയിലേക്ക് ഓടിയിരുന്നത്. ആ സ്നേഹധാരയിൽ നിന്ന് മതിയാവോളം പാനം ചെയ്ത് ആവശ്യമായ ശക്തിയും ബലവും സംഭരിച്ച് ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളെല്ലാം ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്ന രീതിയിൽ നിറവേറ്റാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നു.പ്രതിസന്ധികളിൽ പതറാതെ മുന്നേറാനും ദൈവത്തെപ്രതി സഹജീവികളോട് കരുണകാണിക്കാനും ദിവ്യകാരുണ്യമെന്ന ആത്മീയ ഔഷധം ഫാ.അർത്തൂറോയ്ക്ക് കരുത്തേകി.

ഒരു വൈദികനായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ട് ഒന്നരവർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അതായത് 1939 സെപ്റ്റംബറിൽ ര ാം ലോകമഹായുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും കടന്നുപോകുമ്പോൾ യുദ്ധത്തിന്റെ ഭീകരതയും ക്രൂരതയും ഏറിക്കൊ ിരുന്നു. യുദ്ധം സംഹാരതാണ്ഡവമാടുമ്പോൾ രാജ്യത്താകമാനമുള്ള ജനങ്ങൾ ഭീതിയിലും നിസ്സഹായതയിലും അമർന്നു. ജീവനും സ്വത്തിനും യാതൊരു സുരക്ഷിതത്വവുമില്ലാത്ത അവസ്ഥ അവരെ ഗ്രസിച്ചു.ഭയത്തിന്റെയും ആകുലതയുടെയും നിഴലിൽ കഴിയുന്ന പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ധൈര്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേ ത് തന്റെ ഉത്തരവാദിത്വമാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ ആ യുവവൈദികൻ പതിയിരിക്കുന്ന അപകടത്തെയോ തന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തെയോ വകവയ്ക്കാതെ ക്രൂശിതനിൽ മാത്രം ആശ്രയം വച്ച് വേദനിക്കുന്നവരുടെയിടയിൽ ആശ്വാസത്തിന്റെ ദൂതുമായി ഒരു മാലാഖയെപ്പോലെ ഓടിനടന്നു.

എത്തിച്ചേരാൻ സാധിക്കുന്നിടത്തെല്ലാം സഹായത്തോടൊപ്പം ഏതൊരാപത്തിലും ശക്തിയും ധൈര്യവും പകരാൻ കഴിയുന്ന ബൈബിളും ജപമാലയും വിതരണം ചെയ്തു. ഈ സുവിശേഷയാത്രയിൽ പങ്കുചേരാൻ സഹവൈദികർക്ക് അദ്ദേഹം പ്രചോദനമായി.ഫാ.അർത്തൂറോയെക്കുറിച്ച് ഒരു സഹവൈദികന്റെ വാക്കുകൾ ഇപ്രകാരമാണ്;

‘‘ദിവസം മുഴുവൻ രൂപതയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം വിവിധ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി ഓടിനടന്ന് തിരിച്ചെത്തിയശേഷം മുഴുവൻ കൊന്തയും ചൊല്ലി പിറ്റേ ദിവസത്തേക്കുള്ള പത്രലേഖനവുമെഴുതി വിശ്രമമില്ലാതെ അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന അച്ചനെ ഒരിക്കൽ പോലും ക്ഷീണിതനായി ക ിട്ടില്ല. ദൈവസ്നേഹം ഒരു അഗ്നിപർവ്വതം പോലെ ഹൃദയത്തിൽ കൊ ുനടക്കുന്ന അച്ചന് പകരം വയ്ക്കാൻ മറ്റാരും ഉ ായിരുന്നില്ല.അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയ്യിൽ നിന്ന് ജപമാലയും, അധരത്തിൽ നിന്ന് നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമേ എന്ന ജപവും *ആവേ മരിയ* എന്ന കൊച്ചു പ്രാർത്ഥനയും ഒരിക്കലും അപ്രത്യക്ഷമായിരുന്നില്ല.’’

നാൾക്കുനാൾ യുദ്ധത്തിന്റെ ഭീകരതകൾ ഏറിക്കൊ ിരുന്നു. ചോര മണക്കുന്ന ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ നടുവിൽ വിറങ്ങലിച്ചു നിൽക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടെയും മുതിർന്നവരുടെയും മുഖങ്ങൾ ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ മനസ്സിൽ വിങ്ങുന്ന മുറിവായി. ദൈവത്തിന്റെ ഈ പാവപ്പെട്ടവർക്കായി തനിക്ക് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന ചിന്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ നെഞ്ചിൽ നീറുന്ന നെരിപ്പോടായി.തന്റെ ഭാരങ്ങളെല്ലാം തുറന്നു പറയാനും ഉപദേശം തേടാനും കഴിയുന്ന ര ് നല്ല സുഹൃത്തുക്കൾ ഉ ന്നുള്ളത് അദ്ദേഹത്തെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല ആശ്വസിപ്പിച്ചത്. ‘‘വിശ്വസ്തനായ സ്നേഹിതൻ ബലിഷ്ഠമായ സങ്കേതമാണ്; അവനെ ക ത്തിയവൻ ഒരു നിധി നേടിയിരിക്കുന്നു. വിശ്വസ്തസ്നേഹിതനെപ്പോലെ അമൂല്യമായി ഒന്നുമില്ല; അവന്റെ മാഹാത്മ്യം അളവറ്റതാണ്. വിശ്വസ്തനായ സ്നേഹിതൻ ജീവാമൃതമാണ്; കർത്താവിനെ ഭയപ്പെടുന്നവൻ അവനെ

കെ ത്തും. ദൈവഭക്തന്റെ സൗഹൃദം സുദൃഢമാണ്; അവന്റെ സ്നേഹിതനും അവനെപ്പോലെതന്നെ''(പ്രഭാ 6.14-17).

അധ്യായം 6

അഗ്നിസ്തംഭവും മേഘസ്തംഭവും

വിശുദ്ധർ സുഹൃത്തുക്കളും ആത്മീയപാലകരുമായിരുന്ന ഭൂമിയിലെ വിശുദ്ധ ജന്മമാണ് ഫാ.അർത്തൂറോ.ഒരു വിശുദ്ധവൈദികനായി ജീവിച്ച് ദൈവസ്നേഹം പാരിലെങ്ങും വിതച്ച് ഈശോയ്ക്കുവേ ി ധാരാളം ആത്മാക്കളെ നേടണമെന്ന ആഗ്രഹത്തിന്റെ തേരിലായിരുന്നുഅച്ചന്റെ ജീവിതയാത്ര.ഇഹത്തിലെ ജന്മം സുകൃതമാക്കാൻ കൊതിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ ദൈവം ആശീർവ്വദിച്ചത് വിശുദ്ധ സൗഹൃദം നൽകിക്കൊ ായിരുന്നു.ഇന്ന്, വിശുദ്ധരുടെ ഗണത്തിൽ ആയിരിക്കുന്ന ജോൺ കലാബ്രിയായും ലൂയിജി ഒറിയോണെയുമായിരുന്നു സ്വർഗ്ഗം സമ്മാനിച്ച ആ വിശുദ്ധ സൂനങ്ങൾ.ഒരു നല്ല സുഹൃത്ത് എന്നതിലുപരി ജോൺ കലാബ്രിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മീയ പിതാവും ലൂയിജി ഒറിയോണെ കുമ്പസാരക്കാരനുമായിരുന്നു.

തൊർത്തോണ സെമിനാരിയിൽ ആയിരുന്ന കാലത്ത് പരിചയപ്പെട്ട ഇവരുമായുള്ള ബന്ധം വൈദികനായതിനുശേഷവും ഫാ.അർത്തൂറോ അഭംഗുരം കാത്തുസൂക്ഷിച്ചിരുന്നു.ഈ വിശുദ്ധ വൈദികരുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച തന്റെ പൗരോഹിത്യജീവിതത്തിലെ അവിസ്മരണീയമായ മുഹൂർത്തങ്ങൾ ആയിരുന്നു വെന്ന് അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടു ്.ഭൂമിയിലെ ഈ വിശുദ്ധസംഗമം ക ് സ്വർഗ്ഗം തീർച്ചയായും സന്തോഷിച്ചിട്ടു ാകണം.

*ഇവർ ര ുപേരും പീക്കൊള ഓപ്പറ ദെല്ലാ പ്രൊവിദെൻസ*എന്ന സന്ന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാപകരായിരുന്നു.ഇഹത്തിലെ യാത്രയിൽ സ്വർഗ്ഗം മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കി ജീവിക്കാൻ തന്നെ സഹായിക്കുന്നതിന് ദൈവം ഈ വിശുദ്ധ ജീവിതങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തിയത് വലിയ ഭാഗ്യമായി അദ്ദേഹം കരുതി. ഇരുവരുമായുള്ള സഹവാസത്തിലൂടെയാണ് അനാഥരെയും ദരിദ്രരെയും പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെട്ടവരെയും സ്നേഹിക്കാനും സഹായിക്കാനുമുള്ള ആഗ്രഹം ഫാ.അർത്തൂറോയിൽ ആഴപ്പെട്ടത്.യുദ്ധത്തിന്റെ ഭീകരതയാൽ ജീവിതം തച്ചുടയ്ക്കപ്പെട്ട നിഷ്ക്കളങ്കരായ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് തണലും സാന്ത്വനവും നൽകാനുള്ള ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ ആഗ്രഹവും അതിന്റെ ആവശ്യകതയും ബോധ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അത് ദൈവഹിതമാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രോത്സാഹനവും ധൈര്യവും കൊടുത്തത് ജോൺ കലാബ്രിയ ആയിരുന്നു.ഫാ.അർത്തൂറോയിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് ആരംഭംകുറിച്ച ഉപവിപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഈ ര ് വിശുദ്ധർക്കുള്ള പങ്ക് വളരെ വലുതാണ്.

ഫാ.അർത്തൂറോപറയുന്ന ചില കാര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് അത് കൂടുതൽ വ്യക്തമാകും.എന്റെ *ആത്മീയ പിതാവ് ജോൺ കലാബ്രിയയുടെ ജീവിതവിശുദ്ധിയെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം നടത്തുന്ന ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റിയും നന്നായി അറിയാമായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെക്ക ് സംസാരിക്കാനും പ്രവർത്തനമേഖലകൾ സന്ദർശിക്കാനുമുള്ള ആഗ്രഹം അറിയിച്ചും അനുമതി തേടിയും ഒരിക്കൽ ഞാനൊരു കത്തയച്ചു. കുറച്ചുദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം കാണാനും സംസാരിക്കാനും അദ്ദേഹം എന്നെ ക്ഷണിച്ചു. റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ഇതാ, അദ്ദേഹം തന്നെ വാഹനവുമായി എന്നെ കാത്തുനിൽക്കുന്നു. കുറച്ച് ദിവസങ്ങൾ അവിടെ തങ്ങി എല്ലാം കാണാനും മനസ്സിലാക്കാനുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷണം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു. തൊർത്തോണയിലെ ഓററ്ററിയുടെ കാര്യവും യുദ്ധത്തിൽ എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട് ഭാവി ഇരുളടഞ്ഞതായിത്തീർന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണ*

മെന്ന എന്റെ ആഗ്രഹവും അറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം അത്യധികം സന്തോഷിച്ചു. ദൈവ ഹിതം എന്തോ അത് നിറവേറാനായി പ്രാർത്ഥിച്ച് കാത്തിരിക്കാൻ ഉപദേശിച്ചു.

അവിടുത്തെ ആത്മീയ അന്തരീക്ഷവും അവിടെ ചെലവഴിച്ച ദിവസങ്ങളിലെ നല്ല അനുഭവങ്ങളും എന്നെ ആഴത്തിൽ സ്പർശിച്ചു.സ്നേഹത്തിന്റെയും എളിമയുടെയും കാരുണ്യത്തിന്റെയും അരൂപി അദ്ദേഹത്തിലും അദ്ദേഹം വസിക്കുന്ന ഇടങ്ങളിലും നിറ ഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു.അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ കഴിയുന്ന നിഷ്കളങ്കരായ ആ കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ നിന്നും ഞാൻ സ്വപ്നം ക   പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കാൻ ആഗ്രഹം ഉദിച്ചു.അതിനായി പ്രാർത്ഥിച്ച് കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ മൃദുവായ ഒരു സ്വരം എന്റെ കാതു കളിൽ മുഴങ്ങി; 'വരിക, എന്നെ അനുഗമിക്കുക .' അവിടുത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളും ജീവി തവും ക ് മടങ്ങിയ എനിക്ക് പിന്നീട് ചിന്തയിൽ വിശ്രമം ഉ   ായിരുന്നില്ല.മനസ്സിലും ശരീരത്തിലും മുറിവേറ്റവരിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാനും അവർക്ക് നേരെ കരുണയുടെ കരം നീട്ടിക്കൊടുക്കാനും പരിശുദ്ധാത്മാവ് എന്നെ നിരന്തരം നിർബന്ധിച്ചുകൊ   ിരുന്നു.

തന്റെ ഉള്ളിലെ ആഗ്രഹവും വിശിഷ്യാ, വേദനിക്കുന്ന മക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മയും വലിയ ആന്തരികസംഘർഷം സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ ഫാ. അർത്തൂറോ, മെൽക്കി യോർ പിതാവിനെക ് കാര്യങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ ധരിപ്പിച്ചു.ആ നവവൈദികന്റെ തീക്ഷ്ണതയും ജീവിതവിശുദ്ധിയും അന്നോളം അദ്ദേഹം ചെയ്ത കാര്യങ്ങളും എല്ലാം നന്നായി അറിയാമായിരുന്നിട്ടും അനന്തരഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചപ്പോൾ ഒന്നിനും തിടുക്കം കാണിക്കേ   ന്നും ദൈവഹിതമെന്തെന്ന് കൃത്യമായി വെളിപ്പെടുംവരെ പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം കാത്തിരിക്കണമെന്നും പിതാവ് അച്ചനെ ഉപദേശിച്ചു.ദൈവം ഇത് ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിനുള്ള വഴിയും വാതിലും അവിടുന്ന് തന്നെ തുറന്നു തരു മെന്നും നിരാശപ്പെടാതെ ദൈവത്തിൽ ശരണപ്പെട്ട് ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങ ളിൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കണമെന്നും പിതാവ് അദ്ദേഹത്തോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു.അ നുസരണയുള്ള ഒരു കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ പിതാവിന്റെ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹം ശിരസ്സാ വഹിച്ചു.

അധ്യായം 7

പൂത്തുലയുന്ന മുന്തിരിവള്ളി

ഫാ.അർത്തൂറോ അനുദിനം ചെയ്തുകൊ ിരുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഭംഗിയായിതുടർന്നുകൊ ും തന്റെ ആഗ്രഹപൂർത്തീകരണത്തിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊ ും ദൈവത്തിന്റെ ശക്തമായ കരങ്ങൾക്കുകീഴിൽ താഴ്മയോടെ നിലകൊ ു. ദിവസങ്ങൾ ആഴ്ചകൾക്കും ആഴ്ചകൾ മാസങ്ങൾക്കും വഴിമാറിക്കൊടുത്തുകൊ ിരുന്നു. സെമിനാരിക്കാലത്ത് എന്നതുപോലെതന്നെ അച്ചൻ വർഷത്തിലൊരിക്കൽ തന്റെ ഭവനത്തിലേക്ക് വരികയും പ്രിയപ്പെട്ടവരുമായി സമയം ചെലവഴിക്കുകയും യുവജനങ്ങളെയും കുട്ടികളെയും മൂല്യബോധമുള്ളവരും ദൈവോന്മുഖരും ആക്കുന്നതിന് തന്നാലാവുംവിധം പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അഞ്ചാംവർഷവും പതിവുപോലെ ഏതാനും ദിവസം തന്റെ ജന്മനാട്ടിൽചെലവഴിക്കാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു.1943 ആഗസ്റ്റ് മാസം പ്രസ്തുത ആഗ്രഹവുമായി മെൽക്കിയോർ പിതാവിനെ സമീപിച്ചപ്പോൾ പോകാൻ അദ്ദേഹം അനുമതി നൽകി. യാത്രപറയുന്ന അവസരത്തിൽ അച്ചൻ തന്റെ ആഗ്രഹം ഒരിക്കൽ കൂടി പിതാവിനെ അറിയിച്ചു.തന്റെ ജന്മസ്ഥലമായ വിഷാനോയിൽ അനാഥത്വത്തിന്റെ നൊമ്പരം പേറുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് സംരക്ഷണവും സാന്ത്വനവും നൽകി അവരെ സനാഥരാക്കാൻ ഒരു ഭവനം ആരംഭിക്കാനുള്ള അനുവാദമാണ് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടത്. ഇത്തവണയും പിതാവ് അദ്ദേഹത്തെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയും അപ്രകാരം ഒരു ആഗ്രഹം ഉ ങ്കിൽ അത് തൊർത്തോണയിൽത്തന്നെ ആകാമല്ലോ എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തൊർത്തോണയിലും പരിസരങ്ങളിലും അത്തരത്തിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉ ന്നും ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ വിഷാനോയിൽ ആതുരസേവനത്തിനും കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനും സ്ഥാപനങ്ങൾ ഏറെ ആവശ്യമാണെന്നും അച്ചൻ പിതാവിനെ ധരിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും പരിശുദ്ധാത്മാവ് തന്നെ തീരുമാനം വെളിപ്പെടുത്തണമെന്നും അതിനായി പ്രാർത്ഥിച്ച് കാത്തിരിക്കണമെന്നും പിതാവ് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ഫാ.അർത്തൂറോയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദൈവികപദ്ധതി വെളിപ്പെടുന്നതിനുള്ള സമയം അടുത്തിരുന്നതുകൊ ാവണം ഇത്തവണ തന്റെ ആഗ്രഹത്തിൽ നിർബന്ധപൂർവ്വം അദ്ദേഹം ഉറച്ചുനിന്നു.മെൽക്കിയോർ പിതാവ് ആത്മാവിന്റെ നിമന്ത്രണങ്ങളോട് തുറവിയുള്ള വ്യക്തിയും പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യനും ആയിരുന്നതിനാൽ ഇത് ദൈവഹിതമാണെന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടു ാവണം. അതിനാൽ പിതാവ്, അച്ചന് ര ുമാസത്തെ സമയം അനുവദിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊ ് അദ്ദേഹത്തെ ആശീർവദിച്ച് യാത്രയാക്കി. "വിഷാനോയിൽ ആയിരിക്കുന്ന ഈ ര ് മാസത്തിനുള്ളിൽ അങ്ങ് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആതുരസേവനം ആരംഭിക്കാൻ തമ്പുരാൻ ഒരു വഴി തെളിച്ചു തരും. ഇനി മറിച്ചാണെങ്കിൽ അങ്ങയെ കാത്തിരിക്കുന്ന ഉത്തരവാദിത്വത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവരിക."

നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സമയത്തിനുള്ളിൽ ദൈവഹിതം വെളിപ്പെടണം എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടെ അച്ചൻ നാട്ടിലേക്ക് ട്രെയിനിൽ യാത്ര തിരിച്ചു. യുദ്ധം വിതച്ച നാശവും അതുമൂലം ജനങ്ങളനുഭവിക്കുന്ന കഷ്ടതയും ആയിരുന്നു യാത്രയിലുടനീളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താവിഷയം. യുദ്ധം സമ്മാനിച്ചത് പട്ടിണിയും പരമദാരിദ്ര്യവുമായിരുന്നു. ഉറ്റവരെയും ഉടയവരെയും നഷ്ടപ്പെട്ട് തെരുവിൽ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ് നടക്കുന്ന

വർ; ഒന്നിനും ഉത്തരമില്ലാതെ പകച്ചുനിൽക്കുന്ന അനാഥബാല്യങ്ങൾ; നഷ്ടപ്പട്ടവരെയും നഷ്ടപ്പെട്ടതിനെയുമോർത്ത് നിലവിളിക്കുന്നവർ; അനാഥമാക്കപ്പെട്ട കുടുംബങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ യുദ്ധത്തിന്റെ പരിണിതഫലങ്ങൾ ഭയാനകമായിരുന്നു.എവിടെ നോക്കിയാലും വിങ്ങിപ്പൊട്ടുന്ന ഹൃദയങ്ങളും കരഞ്ഞുകലങ്ങി ഭീതി നിഴലിക്കുന്ന കണ്ണുകളും വിശന്നൊട്ടിയ വയറുകളും ആർക്കും ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത നിസ്സഹായതയും മാത്രം; എല്ലാറ്റിനും മൂകസാക്ഷിയായി ഈ പ്രപഞ്ചവും.

ട്രെയിൻ ഇടയ്ക്കിടെ പിടിച്ചിടുന്നു ങ്കിലും വിഷാനോയിലെത്തുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയ്ക്ക് ഭംഗം നേരിട്ടില്ല.യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ബോംബ് സ്ഫോടനത്താൽ നിർത്തുന്ന ട്രെയിനിൽ നിന്നും പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം ആളുകൾ ഇറങ്ങിയോടി മരങ്ങളുടെ മറവിലും മറ്റും ഒളിക്കുന്നത് അദ്ദേഹം വേദനയോടെ നോക്കിയിരുന്നു. എന്നും തന്റെ ആയുധമായിരുന്ന ജപമാലയിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ച് കുരിശുരൂപം നെഞ്ചോട് ചേർത്തു വച്ച് പരി.അമ്മയുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യംഅദ്ദേഹം യാത്രയിലുടനീളം വിളിച്ചപേക്ഷിച്ചുകൊ ി രുന്നു.

ദൈവപരിപാലനയാൽ, അദ്ദേഹം സുരക്ഷിതനായി ലക്ഷ്യസ്ഥലത്ത് എത്തി. യുദ്ധവേളയിൽ വിഷാനോ സുരക്ഷിതമായിരുന്നെങ്കിലും നാപ്പൊളിയും അടുത്തപ്രദേശങ്ങളും യുദ്ധഭീതിയിൽ ആയിരുന്നു.ഫാ.അർത്തൂറോ വിഷാനോയിൽ ചെലവഴിച്ചപകൽ സമയങ്ങളിലേറെയും ഭവനങ്ങൾതോറും കയറിയിറങ്ങി അവരെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുകയും തങ്ങളാലാവും വിധം വേദനിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കണമെന്ന് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.ശേഷിക്കുന്ന സമയവും രാത്രിയുടെ യാമങ്ങളും ദൈവഹിതം വെളിപ്പെടുന്നതിനായി പ്രാർത്ഥനയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി. ദിവസങ്ങൾ അതിവേഗം കടന്നുപോയി; ഒന്നിനും ഒരു ഉത്തരവും വ്യക്തമായി ലഭിച്ചില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല,പിതാവനുവദിച്ച സമയവും തീരാറായി.

പിതാവിനോട് അനുസരണക്കേട് കാണിക്കാൻ താൽപര്യപ്പെടാത്തതുകൊ ും തന്നെ ഏൽപ്പിച്ച ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുടെ ബാഹുല്യം കൊ ും ' ഇനി എന്ത് ? ' എന്ന ചിന്ത അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടി. *സാരമില്ല, തൊർത്തോണയിൽ തിരിച്ചുചെന്ന് തന്നെ ഏൽപ്പിച്ച ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നതാണ് ദൈവഹിതമെങ്കിൽ അത് നടക്കട്ടെ*എന്നദ്ദേഹം ആത്മഗതം ചെയ്തു. മടക്കയാത്രയ്ക്കുവേ ി ടിക്കറ്റെടുക്കാനുള്ള തീവ്രശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയെങ്കിലും. ഒരു സ്റ്റേഷനിലും ടിക്കറ്റ് ലഭിച്ചില്ല. യാത്ര ദുഷ്ക്കരം ; തിരികെപ്പോകുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതകളെല്ലാം അടഞ്ഞു. ഇവിടെ ദൈവം അദ്ദേഹത്തോട് സംസാരിച്ചത് തൊർത്തോണയിലേക്കുള്ള യാത്ര മുടക്കിക്കൊ ാണ്. അതേസമയം ഈ പടക്കളത്തിൽ നിന്ന് ദൈവം തന്നോട് എന്തോ ആവശ്യപ്പെടുന്നു ന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോദ്ധ്യമായി.ആ ബോദ്ധ്യത്തിന്റെ പിൻബലത്തിൽ യുദ്ധാവശിഷ്ടങ്ങൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന മണ്ണിൽ മുട്ടുകൾ മടക്കി ഉന്നതത്തിലേക്ക് കരങ്ങളും ദൃഷ്ടികളും ഉയർത്തി അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു; *ദൈവമേ, ഇതാ ഞാൻ അങ്ങയുടെ ദാസൻ അങ്ങയുടെ ഹിതം നിറവേറ്റാൻ വന്നിരിക്കുന്നു.*

തന്റെ സഹായത്തിനായി കേഴുന്ന സഹജരെ ക ില്ലെന്നു നടിച്ച്, സ്വന്തം സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെ പടച്ചട്ടകൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊ ് ദൈവസ്നേഹത്തെപ്രതി എന്നപേരിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾക്ക് ദൈവസന്നിധിയിൽ വിലയില്ലെന്നും തന്റെ വിളിക്കുള്ളിലെ വിളി മറ്റൊന്നാണെന്നും തിരിച്ചറിഞ്ഞതുകൊ ് പിതാവിന്റെ അനുഗ്രഹാ

ശീർവ്വാദത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹം തന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെ പടച്ചട്ട വലിച്ചെറിഞ്ഞ് വേദനിക്കുന്നവരുടെ ഇടയിലേക്കിറങ്ങി.യാതന അനുഭവിക്കുന്നവരുടെ ജീവിതങ്ങളിൽ ആശ്വാസത്തിന്റെ മാലാഖയാകാൻ,കാരുണ്യത്തിന്റെ ദൂതുമായി അച്ചൻ വിശ്രമമില്ലാതെ അദ്ധ്വാനിച്ചു.

ചില നഷ്ടങ്ങൾ വലിയ ലാഭങ്ങൾക്ക് വഴി തെളിക്കാറു ്. ഈ യുദ്ധം ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ മായ്ക്കാൻ പറ്റാത്ത വിധം ദുരന്തത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ കോറിയിട്ടെങ്കിലും ഈ ദുരന്തമുഖത്തുനിന്നും തങ്കലിപികളിൽ എഴുതപ്പെടാൻ ഒരു വിശുദ്ധ വൈദികനെ ദൈവം ഉയർത്തി. വെറും മുപ്പത് വയസ്സ് മാത്രം പ്രായമുള്ള യുവവൈദികന്റെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും ആളുകളിൽ ആശ്വാസവും ആത്മവിശ്വാസവും സഹജീവികൾക്കായി കരുതലിന്റെ കരം നീട്ടാൻ തക്ക ഹൃദയവിശാലതയും വളർത്തി.

പ്രതീക്ഷയുടെ നാളങ്ങൾ അണഞ്ഞുപോയ പതിനായിരത്തോളം ആളുകൾക്ക് വിഷാനോ ആതിഥ്യമരുളി. ഓരോരുത്തരും തങ്ങളാലാവുംവിധം ഭവനങ്ങളിൽ ആളുകളെ സ്വീകരിച്ചു. കൃഷിസ്ഥലത്തുനിന്നും ലഭ്യമായിരുന്നവകൊ ് പരസ്പരം പങ്കിട്ട് ഭക്ഷിച്ച് ആദിമ ക്രൈസ്തവരെപ്പോലെ സംതൃപ്തിയോടെ കഴിഞ്ഞു.

ഫാ.അർത്തൂറോ നോള മെത്രാനെഴുതിയ കത്ത്

അഭിവന്ദ്യ പിതാവേ,യുദ്ധത്തിന്റെ കെടുതിയിൽ ജീവിതം തച്ചുടയ്ക്കപ്പെട്ട് നിരാലംബരായിത്തീർന്ന നിഷ്കളങ്കരായ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കരഞ്ഞുകലങ്ങിയ കണ്ണുകളിലെ ഭയവും ദൈന്യതയും എന്റെ ഉറക്കം കെടുത്തിയപ്പോൾ അവർക്കായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്തേ മതിയാവൂ എന്ന തീവ്രമായ ആഗ്രഹം എന്നിൽ ഉ ായി.എന്റെ ആത്മീയപിതാവ് ജോൺ കലാബ്രിയയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം തൊർത്തോണ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷനായ മെൽക്കിയോർ പിതാവിനോട് നിസ്സഹായർക്കായി ജീവിതം സമർപ്പിക്കാനുള്ള എന്റെ ആഗ്രഹത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം അതിന് യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള പിന്തുണയും നൽകിയില്ല എന്നു മാത്രമല്ല എന്നെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.ഒടുവിൽ എന്റെ ആത്മീയപിതാവിന്റെ പ്രേരണയാലും ഇത് ദൈവിക പദ്ധതിയാണെന്ന് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടതിനാലും അദ്ദേഹം എനിക്ക് അനുമതി നൽകി.ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞതിൻപ്രകാരം എന്റെ ഭവനം ദൈവികപരിപാലനയ്ക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തു.ഇപ്പോൾ എന്റെ മുമ്പിലുള്ള ആദ്യത്തെ ജോലി ആ ഭവനം വേ വിധത്തിൽ ഉപയോഗയോഗ്യമാക്കുക എന്നതാണ്.യുദ്ധം അവസാനിച്ചെങ്കിലും നഷ്ടദുഃഖങ്ങളും തകർന്നടിഞ്ഞ ജീവിതങ്ങളും ഏറെയാണ്.ആയതിനാൽ പ്രിയ പിതാവേ, എന്റെ വിളിക്കുള്ളിലെ വിളിയിൽ ജീവിക്കാനുള്ള അനുവാദം തരണമേയെന്ന് എളിമയോടെ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

എല്ലാം നശിച്ച്, നഷ്ടസ്വപ്നങ്ങളുടെ നാൽക്കവലയിൽ ഇനിയെന്ത് എന്ന ചിന്തയോടെ പകച്ചുനിൽക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചാണ് എന്റെ ആശങ്ക. ഈ സമയം രൂപതയുടെ സ്വന്തമായുള്ള സെന്റ്.പൗളീനോ ഓർഫനേജിന്റെ പഴയ കെട്ടിടം വാസയോഗ്യമാക്കിത്തരണമെന്ന് പറയുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്നറിയാം. ഉപകാരപ്രദമെന്ന് തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ അത് അങ്ങെന്നെ ഭരമേൽപ്പിച്ചാൽ തത്ക്കാലം ഒരു കിടപ്പാടമൊരുക്കാൻ ദൈവപരിപാലന എന്നെ സഹായിക്കുമെന്ന് എനിക്ക് പൂർണ്ണവിശ്വാസം ഉ ്. അങ്ങയുടെ അനുവാദത്തിനായി ആദരപൂർവ്വം കാത്തിരിക്കുന്നു.

ഏറെത്താമസിയാതെ തന്നെ, ഈ ആഗ്രഹവും പ്രയത്നങ്ങളും ദൈവനിവേശിത മെന്ന് ബോദ്ധ്യമുള്ളപക്ഷം അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളുക എന്ന്പിതാവ് അദ്ദേ ഹത്തിന് അനുമതി നൽകി. ആശയും പ്രതീക്ഷയും അറ്റുപോയ നിരാലംബരായ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കായി ഫാ.അർത്തൂറോ തന്റെഭവനം ഒരുക്കി. കൈയ്യിൽ പണമോ അവ ശ്യവസ്തുക്കളോ ഒന്നുമില്ല. ആകെ കൈമുതലായുള്ളത് ജീവിതപ്രതിസന്ധികളുടെ നടുവിൽ എപ്പോഴും തന്നെ കൈപിടിച്ച് നടത്തിയ ദൈവം ഇനിയും വഴി നടത്തും എന്ന ദൃഢമായ വിശ്വാസവും ആവശ്യമായതെന്തും തക്കസമയത്ത് പ്രദാനം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന സർവ്വശക്തനിലുള്ള ആശ്രയബോധവും വേദനിക്കുന്ന മക്കളോട് ഹൃദയത്തി ലെരിയുന്ന പിതൃവാത്സല്യവും കരുണയും മാത്രം.

ചേക്കേറാൻ ഒരു ചില്ല

ജീവിതസ്വപ്നങ്ങളുടെ ചിറകറ്റുപോയ, അനാഥത്വത്തിന്റെ നൊമ്പരം പേറുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ഭയമോ നിരാശയോ കൂടാതെ സുരക്ഷിതമായി ചേക്കേറാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ചില്ലയായി ഫാ.അർത്തൂറോയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനവും മാറി.1943 ഡിസംബർ 24 -ാം തിയതി വൈകുന്നേരം തന്റെ ആദ്യത്തെ അതിഥിയുമായി ഫാ.അർത്തൂറോ തന്റെ ഭവനത്തിലെത്തി. കാസാമർച്ചീനോയിൽ നിന്നുള്ള വിൻചെൻസോ നാപ്പിയായിരുന്നു ആ കുരുന്ന്. അച്ചന്റെ സഹോദരനും കുടുംബവും അവനെ സ്നേഹപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. ''എന്റെ ഏറ്റവും എളിയ ഈ സഹോദരന്മാരിൽ ഒരുവന് നിങ്ങൾ ഇതു ചെയ്തുകൊടു ത്തപ്പോൾ, എനിക്കു തന്നെയാണുചെയ്തുതന്നത്,''(മത്താ 25.40) എന്ന ക്രിസ്തു വചന മാണ് ദൈവപുത്രന്റെ പിറവിയോട് ഏറ്റവും അടുത്ത് നിൽക്കുന്ന ഈ വിശുദ്ധ ദിന ത്തിൽ, ആളും ആരവവും ഇല്ലാതെ ശാന്തവും സുന്ദരവുമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, രക്ഷ യുടെ ഈ ചെറിയ പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കാൻ പ്രചോദനമായത്.

കുട്ടികളുടെ എണ്ണം ദിനംതോറും വർദ്ധിച്ചുകൊ ിരുന്നു. അച്ചന്റെ സഹോദര ന്റെ ഭാര്യ കുട്ടികളുടെ ഭക്ഷണകാര്യങ്ങളിലും മറ്റ് ആവശ്യങ്ങളിലും നന്നായി ശ്രദ്ധിച്ചു. മറ്റ് ജോലികൾക്കും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുമൊക്കെയായി സന്നദ്ധതയുള്ള സുമന സ്സുകൾ എത്തിച്ചേർന്നു. ഒന്നിൽനിന്ന് പത്തിലേക്കും പത്തിൽനിന്ന് നൂറിലേക്കും അംഗ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുകൊ ിരുന്നു. ഒപ്പം ആവശ്യങ്ങളും ഏറിവന്നു. അച്ചന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ദൈവഹിതമാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ നൂറുകണക്കിന് ആളുകൾ സഹായഹസ്തവുമായി അച്ചനോട് ചേർന്നുനിന്നു.

ഒരിക്കൽ, വിഷാനോയിലെ ആളുകൾ തങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും ഇല്ലായ്മയു ടെയും നടുവിലും തങ്ങൾക്കുള്ളതിൽ നിന്നും സന്തോഷപൂർവ്വം പകുത്ത് പാവപ്പെട്ട ഈ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കായി ആശ്യാസദായികമാതാവിന്റെ കാൽക്കൽ സമർപ്പിച്ചു.ആ രാത്രി യിൽത്തന്നെ അത് മുഴുവൻ ആരോ മോഷ്ടിച്ചുകൊ ു പോയി.അച്ചന് സങ്കടമോ നിരാ ശയോ ദേഷ്യമോ തോന്നിയില്ല. ആവശ്യക്കാരന് അത് ഉപകാരപ്പെടുമല്ലോ എന്ന ആശ്വാസം മാത്രം.

സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ സമ്മാനം

ഓരോ ദിവസം കഴിയുമ്പോഴും രക്ഷയുടെ ആ ചെറിയ കൂടാരത്തിലേക്ക് പല സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും കുട്ടികൾ വന്നുകൊ ിരുന്നു. ഫാ.അർത്തൂറോയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തന്റെ അരികിൽ എത്തുന്ന ഒരു കുട്ടിയും യുദ്ധത്തിന്റെ പരിണിതഫലം ആയിരുന്നില്ല. മറിച്ച്, സ്വർഗ്ഗം തനിക്കുതന്ന സമ്മാനമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം അവരെ ക ിരുന്നത്. സ്വർഗ്ഗം തന്റെ കൈകളിൽ ഏൽപ്പിച്ച ഈ മക്കൾക്ക്, നിലവിലുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ തികയാതെ വന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹം മുട്ടിയ ഒരു വാതിലും തുറക്കാതിരുന്നില്ല. സഹായിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ആരും പിന്മാറിയില്ല. കാരണം തന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നവരുടെ നേരെ അദ്ദേഹം തന്റെ കരുണയുടെ വാതിൽ കൊട്ടിയടച്ചിരുന്നില്ല.

''നിങ്ങൾ ആദ്യം അവിടുത്തെ രാജ്യവും അവിടുത്തെ നീതിയും അന്വേഷിക്കുക. അതോടൊപ്പം മറ്റുള്ളവയെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കും''(മത്താ 6.33).ഈ തിരുവചനം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ ജീവിതത്തിൽ നിറവേറിയിരുന്നു.തന്റെ മക്കൾക്ക് അല്പം കൂടി സൗകര്യമുള്ള ഒരു വാസസ്ഥലം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ എന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹവും പ്രാർത്ഥനയും ആയിരുന്നു.അച്ചന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ക ും കേട്ടും മനസിലാക്കിയ ഒരു സാധാരണക്കാരനായ മനുഷ്യൻ 1944-ൽ തന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഒരു പഴയ കെട്ടിടം അച്ചന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി തുറന്നുകൊടുത്തു.അതിന്റെ കേടുപാടുകൾ പരിഹരിച്ച് വാസയോഗ്യമാക്കിയതിനുശേഷം അദ്ദേഹം തന്റെ കുട്ടികളെ അവിടേക്ക് മാറ്റിത്താമസിപ്പിച്ചു. ''വിളിക്കും മുൻപേ ഞാൻ അവർക്ക് ഉത്തരമരുളും,പ്രാർത്ഥിച്ചുതീരും മുൻപേ ഞാൻഅതു കേൾക്കും''(ഏശയ്യ 65.24) എന്ന തിരുവചനം ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭംമുതൽ അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭവവേദ്യമായിരുന്നു.ഈ ഭവനം കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ആദ്യത്തെ കുട്ടികളുടെ സദന(Villagio del Fanciullo) മായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ദൈവപരിപാലനയിൽ ആശ്രയിച്ച അദ്ദേഹത്തിന് പിന്നീടൊരിക്കലും തിരിഞ്ഞുനോക്കേ ി വന്നിട്ടില്ല.

ഈ ഭവനത്തിൽ ഫാ.അർത്തൂറോയുടെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും സ്നേഹലാളനങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുവളർന്ന കുട്ടികൾ സന്തുഷ്ടരും നന്മയുള്ളവരുമായിരുന്നു. സ്വന്തം ഭവനത്തിലെന്നതുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ അവരവിടെ ജീവിച്ചു.ഭയത്തിന്റെയും നിരാശയുടെയും ചിന്തകൾ അവരിൽനിന്നുമാറി, പകരം കണ്ണുകളിൽ പ്രത്യാശയുടെ കിരണങ്ങൾ സ്ഫുരിച്ചുതുടങ്ങി.കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഒരാവശ്യങ്ങൾക്കും മുടക്കം വരാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിലെ തമ്പുരാൻ അനുവദിച്ചില്ല. അവിടുത്തെ കരുണ അനർഗ്ഗളമായി അച്ചനിലേക്കും കുഞ്ഞുങ്ങളിലേക്കും, വ്യക്തികളുടെയും വസ്തുക്കളുടെയും രൂപത്തിൽ ഒഴുകിയെത്തിക്കൊ ിരുന്നു.

അപരനുവേ ി ഉറക്കം കളയാൻ ഒരുവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതെന്തോ അതാണ് സ്നേഹം.രാത്രിയുടെ യാമങ്ങളിൽ പോലും റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലും വഴിയോരങ്ങളിലും ചുറ്റിനടന്ന് ആവശ്യത്തിന് വസ്ത്രമോ പുതപ്പോ ഇല്ലാതെ, തണുത്ത് വിറങ്ങലിച്ച്, വിശന്നും ദാഹിച്ചും തളർന്നുറങ്ങുന്നവരെ അദ്ദേഹം തന്റെ സ്നേഹക്കൂടാരത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊ ുവരുമായിരുന്നു. അവരിലെല്ലാം ക്രൂശിതന്റെ മുഖമായിരുന്നു അദ്ദേഹം ക ിരുന്നത്.

നാളുകൾ കഴിയുന്തോറും തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിഷാനോയിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിന്നാൽപ്പോരെന്നും മറ്റ് സ്ഥലങ്ങളിലുള്ളവരും ക്രിസ്തുവിന്റെ കരുണയും

സ്നേഹവും അനുഭവിക്കണമെന്നും അനാഥരും നിരാലംബരുമായ മക്കൾക്ക് ചേക്കേറാൻ ഒരു ചില്ലയു ാകണമെന്നും അദ്ദേഹം അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചു; അതിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊ ് ദൈവത്തിന്റെ സമയത്തിനായി പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തിരുന്നു.

പുതിയ ശാഖ മുളയെടുക്കുന്നു

ബാബിലോണിലെ സിംഹക്കുഴിയിൽ കിടക്കുന്ന ദാനിയേലിന് ഭക്ഷണം നൽകാൻ ഹബക്കുക്ക് പ്രവാചകനെ അത്ഭുതകരമായി അവിടെയെത്തിച്ച ദൈവപരിപാലന വേദനിക്കുന്ന തന്റെ മക്കൾക്ക് താങ്ങും തണലുമാകാൻ ഫാ.അർത്തൂറോയെ1945-ൽ കടൽത്തീരത്തിനടുത്തുള്ള തോറെ അനുൺസ്യാത്ത എന്ന സ്ഥലത്ത് എത്തിച്ചു.അവിടുത്തെ ഇടവകവികാരിയായിരുന്ന ഫാ.അന്റോണിയോ ചിറില്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യകാലസുഹൃത്തായിരുന്നു.അവിടെ വച്ച് ആഞ്ചലോ മരേസ്ക്ക-അന്ന വിത്തിയെല്ലോ ദമ്പതികളെ പരിചയപ്പെട്ടതും ദൈവപരിപാലനയുടെ മറ്റൊരു ദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്നു.അച്ചന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു തന്നെ കേട്ടറിഞ്ഞ അവിടുത്തെ ആളുകൾ അങ്ങനെ ഒരു ഭവനം തങ്ങളുടെ സ്ഥലത്തും ഉ ാകണമെന്നാഗ്രഹിച്ചു.ഫാ.അന്റോണിയോയുടെയും മരേസ്ക്ക ദമ്പതികളുടെയും മറ്റനേകം വിശാലമനസ്ക്കരുടെയും പ്രയത്നഫലമായി അതേവർഷം തന്നെ അവിടെ ഒരു ശാഖാഭവനം ആരംഭിക്കാൻ ദൈവം അവസരമൊരുക്കി.

ദൈവപരിപാലന ഒരുക്കിയ ഈ ഭവനത്തിലേക്ക് വന്നുചേർന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ സംരക്ഷണം ഏറ്റെടുക്കാൻ ഫാ.അന്റോണിയോയും മരേസ്ക്ക ദമ്പതികളും തയ്യാറായി. ദിവസം മുഴുവൻ വിശ്രമമില്ലാതെ, സ്വർഗ്ഗം തനിക്ക് തന്നവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി ഫാ.അർത്തൂറോ ഓടിനടന്നു.എങ്കിലും ക്ഷീണം അദ്ദേഹത്തെ തെല്ലും ബാധിച്ചില്ല.കാഴ്ചയിൽ ബലഹീനനായ ഒരു യുവവൈദികന് ഇത്ര ആയാസമേറിയ ഒരു ദൗത്യം എങ്ങനെ ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെന്നത് എന്നും അത്ഭുതം തന്നെയായിരുന്നു.

ആഞ്ചലോ മരേസ്ക്ക -അന്ന വിത്തിയേല്ലോ ദമ്പതികൾ

സ്നേഹസമ്പന്നരായ ഉത്തമ ദമ്പതികളായിരുന്നു ആഞ്ചലോയും അന്നയും.സന്തോഷവും സമാധാനവും നിറഞ്ഞ അവരുടെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിൽ ആകെയു ായിരുന്ന കുറവ് അവർക്ക് കുട്ടികൾ ഉ ായിരുന്നില്ല എന്നത് മാത്രമായിരുന്നു. അതിനാൽത്തന്നെ അച്ചന്റെ സംരക്ഷണയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ സ്വന്തം കുഞ്ഞുങ്ങളെ എന്നതുപോലെ സ്നേഹിച്ച് അവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ അവർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.അങ്ങനെ സന്തോഷകരമായി അവരുടെ ജീവിതം മുന്നോട്ട് പോകുമ്പോഴാണ് വിധിവൈപരീത്യമെന്നതുപോലെ ആ ദുരന്തം അവരെ തേടിയെത്തിയത്. ശത്രുവെന്നു കരുതി ആരോ ഉതിർത്ത വെടിയു ചെന്നുതറച്ചത് നിർദ്ദോഷിയായ ആഞ്ചലോയുടെ ശരീരത്തിലായിരുന്നു.കുഴഞ്ഞുവീണ അദ്ദേഹത്തെ ആരൊക്കെയോ ചേർന്ന് ഉടൻതന്നെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ എത്തിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നില വളരെ ഗുരുതരമായിരുന്നു. പ്രിയപ്പെട്ട ജീവിതപങ്കാളിയുടെ അരികിൽ ഉരുകുന്ന മനസ്സുമായി നിൽക്കുന്ന അന്നയെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ എത്തിയവരിൽ ഫാ.അർത്തൂറോയും ഉ ായിരുന്നു. കൂദാശകൾ നൽകി ആത്മീയമായി ബലപ്പെടുത്താൻ വന്ന അച്ചന്റെ കരം ഗ്രഹിച്ച് തന്നോട് ഈ ദ്രോഹം ചെയ്തവന് ആഞ്ചലോ നിർലോഭം ക്ഷമ നൽകി.

ഈ ഭൂമിയിലെ തന്റെ ജീവിതം അവസാനിക്കാൻ പോകുന്നുവെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ തിനാൽ അച്ചന്റെ കരങ്ങൾ തന്റെ നെഞ്ചോട് ചേർത്തുവച്ച് നിറഞ്ഞുവരുന്ന സങ്കടത്തെ പാടുപെട്ടടക്കി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു,"അച്ചാ അന്നയെ ഒറ്റയ്ക്ക് ഉപേക്ഷിച്ച് ഞാൻ പോകു കയാണ്.അവളെ ഞാൻ അങ്ങയുടെ കരങ്ങളിൽ ഏൽപ്പിക്കുന്നു. ഈ കരങ്ങളിൽ അവൾ സുരക്ഷിതയായിരിക്കുമെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പു ്."

പിന്നീട് അച്ചൻ ചൊല്ലിക്കൊടുത്ത പ്രാർത്ഥനകൾക്കിടയിൽ ആ മിഴികൾ എന്നേ യ്ക്കുമായി അടഞ്ഞു. ഒരു വിശുദ്ധ വൈദികന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിലും തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഭാര്യ അന്നയെ സുരക്ഷിതകരങ്ങളിൽ ഏൽപ്പിച്ചുവെന്ന സമാധാനത്തിലും തന്റെ ആത്മാവിനെ ദൈവകരങ്ങളിൽ സമർപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഭാഗ്യം ലഭിച്ചു.

സഹനത്തിലൂടെ ദൈവഹിതം വെളിപ്പെടുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ വഴികൾ നിഗൂഢവും വിസ്മയാവഹവുമാണ്.ദൈവം തനിക്കായി തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നവരെ ചിലപ്പോൾ സഹനത്തിന്റെയും ഒറ്റപ്പെടലിന്റെയും വേദന നിറഞ്ഞ വഴികളിലൂടെ നടത്തും.പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിറവുള്ളവർ ഇതിനെയെല്ലാം ദൈവഹിതമെന്നോണം സ്വീകരിക്കും. ഇത്തരം ജീവിതങ്ങളെ തമ്പുരാൻ പേരിടാനറി യാത്ത മൗനനൊമ്പരങ്ങളുടെ ഇരു ഇടനാഴികളിലൂടെ നടത്തും. ഒരു യഥാർത്ഥ വിശ്വാസി ഇത് തന്റെ ആത്മീയജീവിതത്തെ നവീകരിക്കുന്നതിനും തന്റെ മേലുള്ള ദൈവഹിതം തിരിച്ചറിയുന്നതിനുമുള്ള മാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിക്കും.ഇത്തരമൊരു സഹ നത്തിന്റെ കാസയാണ് അന്നയുടെ കൈകളിലേക്ക് ദൈവം വച്ചുകൊടുത്തത്.

താൻ ജീവനുതുല്യം സ്നേഹിച്ച,തന്നെ സ്നേഹിച്ച തന്റെ ജീവിതപങ്കാ ളിയെ അപ്രതീക്ഷിതമായി അകാലത്തിൽത്തന്നെ തന്നിൽ നിന്നും അടർത്തി മാറ്റിയത് ദൈവത്തിന്റെ ക്രൂരതയായി അവൾ കരുതിയില്ല.അവൾ എത്രമാത്രം തന്റെ ഭർത്താ വിനെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നോ അതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെന്ന് ഭർത്താവിന്റെ മരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അവൾ കാണിച്ച ആത്മസംയമനം വ്യക്തമാ ക്കുന്നു.

അന്നയുടെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ച ഈ ദുരന്തം മറ്റൊരു ദൈവികപദ്ധതി യുടെ വെളിപ്പെടുത്തൽ ആയിരുന്നു. ഇതുവരെയുള്ള ജീവിതത്തിൽ തോളോട് തോൾ ചേർന്നുനടന്ന, കരംതന്ന് ബലപ്പെടുത്തിയ, പങ്കാളിയുടെ വേർപാട് അന്നയെ ദുഃഖസാഗ രത്തിൽ ആഴ്ത്തി. വിരഹദുഃഖത്താൽ മനസ്സുതകരുമ്പോൾ തളർന്നുപോകാതെ കുരിശി ലേക്ക് നോക്കി ശക്തി സംഭരിക്കണമെന്ന് ഫാ.അർത്തൂറോ അവളെ ഉപദേശിച്ചു.

ക്രൂശിതന്റെ മുഖത്തേക്കുനോക്കി നിറമിഴികളോടെ അവൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു. "ദൈവമേ നീ തരുന്നതെന്തും ഇരുകൈയ്യും നീട്ടി സ്വീകരിക്കാൻ എന്നെ പ്രാപ്തയാക്ക ണേ."തുടർന്ന് ജോബിന്റെ വാക്കുകൾ അവൾ ആവർത്തിച്ചു. "കർത്താവ് തന്നു; കർത്താവ് എടുത്തു, കർത്താവിന്റെ നാമം മഹത്വപ്പെടട്ടെ"(ജോബ് 1.21).അന്നയുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് സ്വർഗ്ഗത്തിലെ തമ്പുരാൻ നീട്ടിക്കൊടുത്ത സഹനത്തിന്റെ പാന പാത്രം ദൈവഹിതാനുസാരം ഏറ്റെടുത്തപ്പോൾ അതവളുടെ ജീവിതത്തിൽ അനുഗ്രഹ മായും അത്ഭുതമായും മാറി. ആഞ്ചലോയുടെ മരണശേഷം ദുഃഖത്തിന്റെ ഇരുൾ മൂടിയ

വഴികളിൽ തനിച്ചിരുന്നു കരഞ്ഞുതീർക്കാൻ ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ ഉപവിപ്രവർത്തന ങ്ങൾ അന്നയെ അനുവദിച്ചില്ല. അച്ചൻ നേതൃത്വം നൽകുന്ന കാരുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങ ളിൽ മുഴുവൻ സമയവും അവൾ വ്യാപൃതയായി.

പല നല്ല മനുഷ്യരും തങ്ങളുടെ സ്ഥലവും കെട്ടിടവും അച്ചന്റെ പ്രവർത്തന ങ്ങൾക്കായി സൗജന്യമായി വിട്ടുകൊടുത്തു. അങ്ങനെ അച്ചനിലൂടെ ആരംഭിച്ച രക്ഷ യുടെ ചെറിയ പ്രവർത്തനത്തിന് പല ശാഖാഭവനങ്ങൾ ഉ ായി. കുട്ടികളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു. അവരുടെ ദൈനംദിന ആവശ്യങ്ങൾ നടത്തിക്കൊ ുപോകുകയെന്നത് വളരെ ശ്രമകരമായിരുന്നു. ഫാ.അർത്തൂറോ കുട്ടികളെയും കൂട്ടി പലസ്ഥലങ്ങളിലും പോയി ആളുകളോട് തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുകയും അവർ നൽകുന്ന ചെറിയ സംഭാവനകൾ-പണമായും വസ്ത്രമായും ഭക്ഷണമായും -സ്വീകരി ക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. .ചിലപ്പോൾ കുട്ടികൾ തന്നെയായിരുന്നു കാര്യങ്ങൾ പറ ഞ്ഞിരുന്നത്. ഇത്, കൂടുതൽ ആളുകളുടെ മനസ്സിനെ സ്വാധീനിക്കുകയും അവർ ഉദാര മായി സംഭാവനകൾ നൽകുകയും ചെയ്യാൻ കാരണമായി. ഇതിനു പുറമേ അച്ചൻ ആരംഭിച്ച 'രക്ഷ' എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലൂടെയും അച്ചന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മറ്റുള്ള വർ അറിയുകയും സഹായങ്ങൾ എത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തന്റെ കൈകളിൽ ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ സമഗ്രമായ വളർച്ചയായിരുന്നു അച്ചന്റെ ലക്ഷ്യം. എല്ലാത്തരത്തിലും അവരെ സഭയ്ക്കും സമൂഹത്തിനും അനുയോജ്യരായി വളർത്തുന്ന തിന് ആവശ്യകമായ കാര്യങ്ങൾ ദീർഘവീക്ഷണത്തോടെ അച്ചൻ ആരംഭിച്ചു. സമൂഹ ത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിലേക്ക് അവരെ കൊ ുവരാൻ കഴിയുന്നതിനായി വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും തൊഴിൽ പഠനശാലകൾക്കും അദ്ദേഹം തുടക്കമിട്ടു.എയ്ഡ്സ് രോഗികളെ അധിവസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഭവനങ്ങൾ തുറന്നു.ഭിക്ഷാടകർക്ക് ഭയംകൂ ടാതെ കടന്നുവരാനും ആവശ്യാനുസരണം ഭക്ഷണം കഴിക്കാനും വിശ്രമിക്കാനും കഴി യുന്നതിനായി ഒരു ഭവനം അദ്ദേഹം ഒരുക്കി. അവിടെ വന്ന് ഭക്ഷണം കഴിച്ച് ആ പിതാ വിന്റെ സ്നേഹം അനുഭവിച്ച് കടന്നുപോകുന്നവരുടെ മുഖത്ത് എപ്പോഴും സംതൃപ്ത മായ ഒരു പുഞ്ചിരി കാണാമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾക്ക് അപ്പാ എന്നു വിളിക്കാൻ ഒരു പിതാവും കയറിവരാൻ ഒരു വീടും ഉ ന്ന് ആ പാവങ്ങൾ എപ്പോഴും പറയുമായിരു ന്നു.തന്റെ മുമ്പിൽ കൈ നീട്ടുന്ന ആരെയും അദ്ദേഹം നിരാശപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല.പോ ക്കറ്റിൽ കൈയ്യിടുമ്പോൾ കിട്ടുന്നതെന്തോ അത് കണക്ക് നോക്കാതെ കൊടുക്കുന്ന ഉദാ രമതിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തെ സമീപിക്കുന്ന ആരും ഒരിക്കലും ആ കരു ണയുടെയും കരുതലിന്റെയും ചൂടറിയാതെ മടങ്ങിയിട്ടില്ല.കർത്താവിന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്ക പ്പെട്ടവരെക്കൊ ് ഓരോ നിമിഷവും തന്റെ ചുറ്റുപാടിന്റെ വലുപ്പം കൂട്ടി, ദൈവകരുണ യുടെ മറ്റൊരു മുഖമായി അദ്ദേഹം മാറി.

ഇത്രയുമായപ്പോൾ അച്ചന്റെ മനസ്സിൽ ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് മറ്റൊരു പുതിയ ചിന്തയ്ക്ക് തുടക്കമിട്ടു .തന്റെ സംരക്ഷണയിലുള്ള ഈ പൈതങ്ങളുടെ സർവ്വ തോന്മുഖമായ വളർച്ചയ്ക്ക്, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അതിലുപരി മാതൃവാത്സല്യത്തിന്റെ തണൽ അവർക്ക് ലഭിക്കുന്നതിന് ഒരു സന്ന്യാസിനീസമൂഹത്തിന് തുടക്കംകുറിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ആ മഹനീയ ചിന്ത. പക്ഷേ എങ്ങനെ? ആരിലൂടെ? ഒന്നും വ്യക്തമാകു ന്നില്ല. എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളുടെയും നടുവിൽ തനിക്ക് വഴിതുറന്നുതരുന്ന ദിവ്യകാരുണ്യ ത്തിലും ആശ്വാസദായികമാതാവിലും അദ്ദേഹം ശരണംവച്ചു. ദൈവഹിതം വെളിപ്പെടു ന്നതിനായി ദിവ്യകാരുണ്യസന്നിധിയിൽ രാപകൽ തപസ്സിരുന്നു.

ഒടുവിൽ ദൈവപരിപാലന അദ്ദേഹത്തിന് ഉത്തരം കൊടുത്തു.സ്വർഗ്ഗം തന്റെ കൈകളിൽ ഏല്പ്പിച്ച അന്നയിലൂടെ അതിന് തുടക്കമിടുക. നോളാ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ മോൺ.കമർലെങ്കോയുമായി അദ്ദേഹം ഇക്കാര്യം സംസാരിച്ചു. *ദൈവഹിതം* എന്നു തന്നെയാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രേരിതനായി അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞത്.

അധ്യായം 8

മുളപൊട്ടിയ ശാഖകൾ

ഏറെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും പരിചിന്തനത്തിനും ശേഷം ഫാ.അർത്തൂറോ തന്റെ ആഗ്രഹം അന്നയെ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. *മകളേ, ദൈവത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ നിന്റെ മേൽ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.ആകയാൽ നിന്റെ മേലുള്ള ദൈവഹിതമെന്തെന്ന് തിരിച്ചറിയുക.ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ ആയിരിക്കുന്ന ഈ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ഇതുപോലെ ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നമ്മുടെ സ്നേഹവും കരുണയും ആവശ്യമുള്ള മറ്റനേകം കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും സമൂഹത്തിൽനിന്ന് മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടവർക്കും, ക്രിസ്തുവിന്റെ കരുണാർദ്രസ്നേഹം പകർന്ന്, അവർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസവും ശിക്ഷണവും നൽകി, ദൈവോന്മുഖരാക്കി വളർത്താൻ, ഒരു സന്ന്യാസിനീ സമൂഹം ആരംഭിക്കണമെന്നത് ദീർഘനാളായി എന്റെ ഉള്ളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ആഗ്രഹമാണ്. അതിന് അന്നയും എന്റെ ഒപ്പം ഉ ാകണം.*

അന്നയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതത്ര എളുപ്പമുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പായിരുന്നില്ല. അത് തനിക്ക് അസാദ്ധ്യമാണെന്ന് അവൾ വെളിപ്പെടുത്തി. പെട്ടെന്ന് ഒരു തീരുമാനം എടുക്കേ തില്ലെന്നും പ്രാർത്ഥിച്ചും ചിന്തിച്ചും ദൈവഹിതം തിരിച്ചറിഞ്ഞ് മാത്രം തീരുമാനമെടുത്താൽ മതിയെന്നും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിമന്ത്രണങ്ങൾക്ക് കാതോർക്കണമെന്നും ഫാ.അർത്തൂറോ അവളോട് പറഞ്ഞു. പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങളിലെല്ലാം അന്നയുടെ ചിന്തയും പ്രാർത്ഥനയും തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവഹിതം വെളിപ്പെടുന്നതിനുവേ ിയായിരുന്നു.

അനാദിയിലേ അവളെ തനിക്കായി തിരഞ്ഞെടുത്ത ദൈവം, വ്യക്തികളിലൂടെയും സംഭവങ്ങളിലൂടെയും അവളോട് സംസാരിച്ചു; അവളെ അലട്ടിയിരുന്ന സകല ഭയത്തിൽനിന്നും വിമുക്തയാക്കി പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ബലപ്പെടുത്തി. നന്നായി പ്രാർത്ഥിച്ച്, നന്നായി ചിന്തിച്ച് അന്ന ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി. ഒരു സന്ന്യാസിനിയായി തന്റെ ജീവിതം പൂർണ്ണമായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുക. അന്ന തന്റെ തീരുമാനത്തെക്കുറിച്ച് കമർലെങ്കോ പിതാവിനോട് സംസാരിച്ചു. ഇത് ദൈവഹിതമാണെന്നും ധൈര്യപൂർവ്വം മുന്നോട്ട് പോകണമെന്നും പിതാവ് അവളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു.1949 ഫെബ്രുവരി 21-ന് താൻ ഒരു സമർപ്പിതയാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നും അതിനുള്ള പരിശീലനത്തിലേക്ക് കടക്കാൻ ഒരുക്കമാണെന്നും അന്ന രേഖാമൂലം ഫാ.അർത്തൂറോയെ അറിയിച്ചു.

1948-ൽ നോള രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ മോൺ.കമർലെങ്കോ,രൂപതയുടെ അധീനതയിൽ മുമ്പ് നടത്തിയിരുന്ന സെന്റ്. പൗളീനോയുടെ നാമധേയത്തിലുള്ള ഓർഫനേജിന്റെ പഴയ കെട്ടിടം ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി വിട്ടുകൊടുത്തിരുന്നു. ഈ ഭവനമാണ് 'ദിവ്യരക്ഷയുടെ ചെറിയ പ്രേഷിതർ' എന്ന സന്ന്യാസിനീ സമൂഹത്തിന്റെ പിള്ളത്തൊട്ടിലായി മാറിയത്.

അന്നയുടെ തീരുമാനം അറിഞ്ഞ ലീന, ലൂസിയ, എർമ്മലിന്റ എന്നീ മൂന്ന് യുവതികൾ കൂടി അന്നയോടൊപ്പം ചേർന്നു. രൂപതാദ്ധ്യക്ഷനും ഫാ.അർത്തൂറോയ്ക്കും വിധേയപ്പെട്ട് അവർ തങ്ങളുടെ പരിശീലനപരിപാടികൾ ആരംഭിച്ചു. വലിയ തീക്ഷ്ണതയോടും സ്നേഹത്തോടും കൂടി ഈശോയ്ക്കും ഒപ്പം അവിടുത്തെ പാവപ്പെട്ട മക്കൾക്കുമായി തങ്ങളുടെ ജീവിതം സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണം ചെയ്യാൻ താൽപ്പര്യപൂർവ്വം അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ ഒരുക്കി. ഫാ.അർത്തൂറോ തന്റെ നല്ല മാതൃകയും ജീവിത വിശുദ്ധിയും വഴി അവർക്ക് പ്രചോദനവും പ്രോത്സാഹനവും നൽകിക്കൊ ിരുന്നു. അവരുടെ ജീവി

തരീതിയിൽ ആകൃഷ്ടരായി മറ്റ് പലരും അവരോടൊപ്പം ചേർന്നു. പ്രാർത്ഥനയും പഠനവും പരിശീലനവും വഴി അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ ഒരുക്കി ഈശോയെ തങ്ങളുടെ മണവാളനായി സ്വീകരിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

1949 ഒക്ടോബർ 2-ന് കാവൽമാലാഖമാരുടെ തിരുനാൾദിനത്തിൽ കമർലെങ്കോ പിതാവിന്റെ കൈവയ്പ്പുവഴി സ്ഥാപകപിതാവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിലും പ്രാർത്ഥനാശീർവ്വാദത്തിലും അന്നയും മറ്റ് മൂന്നുയുവതികളും അനുസരണം, ദാരിദ്ര്യം, ബ്രഹ്മചര്യം എന്നീ സുവിശേഷോപദേശങ്ങളുടെ പാലനത്തിലൂടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉത്തമ മണവാട്ടികളായി ജീവിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. അങ്ങനെ 'ലിറ്റിൽ അപ്പോസൽസ് ഓഫ് റിഡംപ്ഷൻ' എന്ന സന്ന്യാസിനീസമൂഹം തിരുസഭയിൽ ഔദ്യോഗികമായി ആരംഭിച്ചു.

ദൈവഹിതത്തിനും അവിടുത്തെ പദ്ധതികൾക്കുമായി സ്വജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവച്ച് പരിമിതികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഉത്തമബോധ്യത്തോടെ കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞ ഇടുങ്ങിയ വഴികളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കാൻ ധീരത കാണിച്ച, ഒരു സന്ന്യാസിനീസമൂഹത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിന് പൂർണ്ണമായും തന്നോട് സഹകരിച്ച സിസ്റ്റർ അന്നയെ പുതിയ സമൂഹത്തിന്റെ ചുമതല ഏല്പ്പിക്കാൻ അച്ചൻ തീരുമാനിച്ചു. ദൈവഹിതത്തിന് വിധേയപ്പെട്ട് എളിമയോടെ സിസ്റ്റർ അന്ന ആ ചുമതല ഏറ്റെടുക്കുകയും ദീർഘകാലം അത് ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞ് പല രൂപതാദ്ധ്യക്ഷന്മാരും അച്ചനെ തങ്ങളുടെ രൂപതകളിൽ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങാൻ ക്ഷണിക്കുകയും അതിനുള്ള സ്ഥലസൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.അങ്ങനെ ഈ ദൈവികമനുഷ്യനിലൂടെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് തുടക്കമിട്ട രക്ഷയുടെ പ്രവർത്തനം രൂപതകളിൽനിന്ന് രൂപതകളിലേക്കും സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന് സംസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കും രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് രാജ്യങ്ങളിലേക്കും ശാഖകൾ വിരിച്ചുകൊ ിരുന്നു. ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ പുണ്യജീവിതവും ദീർഘവീക്ഷണവും ഹൃദയവിശാലതയും സന്ന്യാസിനീസമൂഹത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് വേഗത കൂട്ടി.

സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ ആയിരുന്ന ആൺകുട്ടികൾ മുതിർന്നുവന്നപ്പോൾ അവരെ നിയന്ത്രിക്കാനും ആൺകുട്ടികളെയും പെൺകുട്ടികളെയും ഒരുമിച്ച് സംരക്ഷിക്കാനുംബുദ്ധിമുട്ട് അനുഭവപ്പെട്ടു. ഇതിനൊരു പരിഹാരത്തിനായി ദിവ്യകാരുണ്യനാഥനിൽ ശരണപ്പെട്ടപ്പോൾ അച്ചന്മാരുടെ ഒരു സമൂഹം ആരംഭിച്ചാൽ മുതിർന്ന ആൺകുട്ടികളുടെ പഠനവും പരിശീലനവും സംരക്ഷണവും കൂടുതൽ എളുപ്പമായിത്തീരുമെന്ന ചിന്ത ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവ് ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ അന്തരംഗത്തിൽ മന്ത്രിച്ചു.ഈ ആഗ്രഹവുമായി കമർലെങ്കോ പിതാവിനെ സമീപിച്ചപ്പോൾ *ദൈവാത്മാവ് കാണിച്ചുതരുന്ന വഴികളിലൂടെ നടക്കുക* എന്നതായിരുന്നു മറുപടി.

പിതാവിന്റെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളോടെ 1954-ൽ 'മിഷനറീസ് ഓഫ് ഡിവൈൻ റിഡംപ്ഷൻ'(ങഉഞ) എന്ന വൈദിക സമൂഹത്തിന് അദ്ദേഹം രൂപം കൊടുത്തു. അങ്ങനെ മുതിർന്ന ആൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും ശിക്ഷണവും ഭാവിയും അവരുടെ കരങ്ങളിൽ സുരക്ഷിതമാക്കി. കേവലം ഒരു വൈദികനായി, ഒരു മിഷനറിയായി ലോകം

മുഴുവൻ ഈശോയുടെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച വിഷാനോ എന്ന കൊച്ചുഗ്രാമത്തിലെ അർത്തൂറോ എന്ന നിഷ്കളങ്ക പൈതലിനെ സ്വർഗ്ഗത്തിലെ തമ്പുരാൻ വളർത്തി വലുതാക്കി, ക്രിസ്തുസ്നേഹം ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിപ്പിക്കാൻ തീക്ഷ്ണതയുള്ള ധാരാളം മിഷനറിമാരെ രൂപീകരിക്കുന്ന ര ് സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങളുടെ സ്ഥാപകപിതാവായി ഉയർത്തി. ദൈവത്തിന്റെ വഴികളും തീരുമാനങ്ങളും എത്ര അഗാധം; എത്ര അജ്ഞാതം.

അധ്യായം 9

പ്രഭ ചൊരിഞ്ഞ മൺചിരാത്

ദൈവം ഒരു വ്യക്തിയിലൂടെ പൂർത്തിയാക്കാൻ കരുതിവച്ചിരിക്കുന്ന നിയോഗം തിരിച്ചറിയാതെ പോയാൽ, ആ വ്യക്തിയെ തന്റെ പദ്ധതിപ്രകാരമുള്ള നിയോഗത്തിലേക്ക് തിരികെ കൊ ുവരാനും താൻ ഏല്പിക്കാനിരിക്കുന്ന ഉദ്യമം, താനാഗ്രഹിക്കുന്ന വിധത്തിൽ നടത്താനുള്ള ക്ഷമയും വിശുദ്ധിയും ഉ ാ എന്ന് പരീക്ഷിച്ചറിയാനും പല വഴികളും പ്രയോഗിക്കും. ഇതൊരുപക്ഷേ ഏകാന്തതയാവാം, സഹനങ്ങളുടെ പെരുമഴക്കാലമാകാം, ഒന്നിലും വിജയവും സംതൃപ്തിയും ക ത്താൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥയാകാം.ജീവിതത്തിൽ നേരിടേ ിവരുന്ന ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ ദൈവികപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പതറാതെ നിലകൊള്ളുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ.

ഒരു വൈദികനും മിഷനറിയും ആകാൻ തക്ക ആരോഗ്യമില്ല എന്നു പറഞ്ഞ് മനുഷ്യർ കൈയ്യൊഴിഞ്ഞവനെക്കൊ ് അത്ഭുതകരമായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യിക്കാൻ, അസാധ്യതകളെ സാധ്യതകളാക്കുന്ന ദൈവം നടത്തിയ ഒരുക്ക ശുശ്രൂഷകളായിരുന്നു ഫാ. അർത്തൂറോയുടെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ച കാര്യങ്ങളെന്ന് കാലം തന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ജീവിതം പ്രാർത്ഥനയും വിശ്വാസവുമാകുന്ന ബലിഷ്ഠമായ തൂണുകളാൽ പണിയപ്പെട്ടതാകണമെന്നും ജീവിതത്തിലെ ഒരു തകർച്ചയും ദൈവത്തിൽ നിന്ന് നമ്മെ പിന്തിരിപ്പിക്കരുതെന്നും ദൈവഹിതം നിറവേറുവോളം സഹനത്തിന്റെ സമരമുഖത്ത്, അക്ഷോഭ്യരായി നിലകൊള്ളണമെന്നും പെയ്തു തീരാത്ത മഴയില്ലാത്തതുപോലെ കടന്നുപോകാത്ത സഹനങ്ങളില്ലെന്നും നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഈ വൈദികന്റെ ജീവിതം, പീഠത്തിന്മേൽ കൊളുത്തിവച്ച ദീപംപോലെയും മലമുകളിൽ പണിതുയർത്തിയ പട്ടണം പോലെയും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഒരു പ്രകാശഗോപുരമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

ജപമാലഭക്തൻ

ജപമാലഭക്തി പ്രചരിപ്പിച്ച ഒരു വിശുദ്ധന്റെ അസ്തമയത്തിൽ മറ്റൊരു വിശുദ്ധൻ ഉദയം ചെയ്തു.പിഞ്ചിളം ചു ിൽ അമ്മിഞ്ഞപ്പാലോടൊപ്പം ലഭിച്ച മരിയഭക്തി ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ നിമിഷങ്ങളിലും അധരത്തിലും ഹൃദയത്തിലും കാത്തുസൂക്ഷിച്ച വ്യക്തിയായിരുന്നു ഫാ.അർത്തൂറോ. പരി.അമ്മയാണ് ഈശോയിലേക്കുള്ള കുറുക്കുവഴിയെന്ന് അദ്ദേഹം നന്നായി മനസ്സിലാക്കി. ജപമാലയിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചുള്ള ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിന്, നഷ്ടങ്ങളെല്ലാം ലാഭമായും കോട്ടങ്ങളെല്ലാം നേട്ടങ്ങളായും പരാജയങ്ങളെല്ലാം വിജയങ്ങളായും മാറ്റാനുള്ള കൃപയാണ് സമ്മാനിച്ചത്.

ഓരോ ദിവസവും ഉദയം മുതൽ അസ്തമയം വരെ, ഉണരുമ്പോൾ മുതൽ ഉറങ്ങുമ്പോൾ വരെ അദ്ദേഹം ചൊല്ലിയ ജപമാലകൾക്കും ഉരുവിട്ട ' നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമേ' പ്രാർത്ഥനകൾക്കും *ആവേ മരിയ*എന്നസുകൃതജപത്തിനും കണക്കില്ല. കൈയ്യിൽ ജപമാല കൂടാതെ അദ്ദേഹത്തെ ക ചരിത്രം അടുത്തറിയാവുന്നവർക്ക് പറയാനില്ല. യാത്രകൾ-അതെത്ര ദീർഘമാകട്ടെ-ആരംഭിക്കുമ്പോൾ മുതൽ അവസാനിക്കുന്നതുവരെ അദ്ദേഹം ജപമാല ചൊല്ലുകയും കൂടെയുള്ളവരോട് ഉച്ചത്തിൽ ചൊല്ലാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഇറ്റലിയിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ, വിമാനത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉച്ചത്തിൽ ജപമാല ചൊല്ലിയതും കൂടെയുള്ള

വരുടെ ശബ്ദം കുറഞ്ഞപ്പോൾ ഉച്ചത്തിൽ ചൊല്ലാൻ കൂടെക്കൂടെ ആവശ്യപ്പെട്ടതും ഒരു സഹോദരിയിൽ നിന്നുമറിഞ്ഞത് ഈയവസരത്തിൽ ഓർക്കുന്നു.

മരിയൻ സന്നിധിയിൽ എത്തുന്ന രോഗികളോടും വിവിധതരത്തിൽ കഷ്ടതയനുഭവിക്കുന്നവരോടും അദ്ദേഹത്തിന് പറയാനു ായിരുന്നത് അമ്മയുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം അപേക്ഷിച്ചവരിൽ ഒരുവൻ പോലും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും ഇടനെഞ്ച് നുറുങ്ങി വിളിച്ചാൽ അമ്മയ്ക്ക് വരാതിരിക്കാനാവില്ലെന്നുമായിരുന്നു.അനുദിനജീവിതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഊന്നുവടി ആയിരുന്നു ജപമാല. ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ താക്കോലാകുന്ന പരി.അമ്മയിലൂടെ എല്ലാം നേടിയെടുത്ത ജീവിതത്തിന് ഉടമയാണ് ഫാ. അർത്തൂറോ. "അമ്മേ ഞാൻ നിന്നേക്കാൾ ഭാഗ്യവതിയാണ്,നിന്നെപ്പോലൊരു അമ്മ എനിക്കു ല്ലോ, നിനക്കതില്ലല്ലോ" എന്ന വി.കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ വാക്കുകൾ അച്ചനും ആവർത്തിച്ചിരുന്നു. "ദിനംപ്രതി ജപമാല ചൊല്ലുന്നവർ ഒരിക്കലും വഴിതെറ്റിപ്പോകുകയില്ല" എന്ന വി. ലൂയി മോൺഫോർട്ടിന്റെ വാക്കുകൾ അച്ചനിൽ തികച്ചും യാഥാർത്ഥ്യമായി.

പരി.അമ്മയിൽ ആശ്രയിച്ചും ജപമാല മുറുകെ പിടിച്ചുമാണ് യുദ്ധഭൂമിയിലെ നഷ്ടാവശിഷ്ടങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ ആശ്വാസദൂതുമായി അദ്ദേഹം ഓടി നടന്നത്.വി.ഡൊമിനിക്കിന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം ജപമാലഭക്തിയിൽ വളരാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചതുപോലെ ഈ പുണ്യവൈദികന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം നമ്മിലും ജപമാലഭക്തി വളരുവാൻ സഹായകമാകട്ടെ.

ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തൻ

ദിവ്യകാരുണ്യനാഥനിൽ പ്രത്യാശയർപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒന്നിനും ഒരിക്കലും കുറവു ായിരുന്നില്ല.ഒരോ ദിവ്യകാരുണ്യസന്ദർശനവും അദ്ദേഹത്തിന് ഈശോയുടെ അരികിൽ വിശ്രമിക്കാനുള്ള സമയമായിരുന്നു.ഒരു ഗോതമ്പ് അപ്പത്തോളം ചെറുതായ ഈശോയെ കൈകളിലെടുക്കുമ്പോഴും, ഹൃദയത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുമ്പോഴും *നിന്നെപ്പോലെ ചെറുതാകാൻ എന്നെയും പഠിപ്പിക്കണമെന്ന്* അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു.

ഓർമ്മവച്ചനാൾമുതൽ ദിവ്യകാരുണ്യത്തോട് ചേർന്ന് നയിച്ച ജീവിതം വിശുദ്ധിയോടെ, വിശ്വസ്തതയോടെ, മരണം വരെ അദ്ദേഹം തുടർന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങിവന്ന ഈശോയുടെ സന്നിധിയിലെത്തി ഓരോ പ്രഭാതത്തിലും ശക്തിസംഭരിച്ച് തുടങ്ങുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിനങ്ങൾ അനുഗ്രഹപൂർണ്ണമായിരുന്നു; സംതൃപ്തമായിരുന്നു. ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ നിന്നും സ്വീകരിച്ച പ്രഭയുടെ സൗന്ദര്യം മരണത്തോളം കൂടെയു ായിരുന്നു. ദിവ്യകാരുണ്യം ഉൾക്കൊ നാവ് അനുഗ്രഹമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചൊരിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ദിവ്യകാരുണ്യത്തിനു മുമ്പിൽ മുട്ടുമടക്കിയ അദ്ദേഹത്തിന് ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും ഒന്നിനും മുട്ടു ായിരുന്നില്ല. ദിവ്യകാരുണ്യത്തിനു മുമ്പിൽ നമിച്ച ശിരസ്സ് ആരുടെയും മുമ്പിൽ കുനിയാൻ ദൈവം അനുവദിച്ചില്ല.

ദിവ്യകാരുണ്യ സന്നിധിയിൽ ആയിരിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങളിൽ *എനിക്ക് ദാഹിക്കുന്നു,(യോഹ 19.28-ആ) എന്നു പറഞ്ഞ് ആത്മാക്കൾക്കായി ദാഹിച്ച ഈശോയെ, നി*

*നക്കായി ആത്മാക്കളെ നേടിക്കൊ ് നിന്റെ ദാഹം ശമിപ്പിക്കാനും നിന്റെ നേർക്കുള്ള എന്റെ സ്നേഹം പ്രകടമാക്കാനും എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കണമേ*യെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. അച്ചനിലെ ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തി തങ്ങളെ ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലേക്ക് അടുപ്പിക്കാൻ സഹായകമായിരുന്നെന്നുംഅദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം തങ്ങൾക്ക് വലിയ പ്രചോദനമായിരുന്നെന്നും സഹവൈദികരും വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളും ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടു ്.

തീക്ഷ്ണതയോടെ പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിച്ച അദ്ദേഹം മരണത്തോളം അതേ തീക്ഷ്ണതയോടെ ബലിയർപ്പിച്ചു. സക്രാരിക്കരികിലെ കെടാവിളക്കുപോലെ എപ്പോഴും ഈശോയോടൊപ്പം അദ്ദേഹം ഉ ായിരുന്നു.ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തിയോടൊപ്പം തിരുഹൃദയഭക്തിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന് അലങ്കാരമായിരുന്നു.സ്നേഹത്താൽ തുടിക്കുന്ന ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തിലെ ഒരു ചെറിയ പൊരിയായിമാറാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. അദ്ദേഹം ബലിയർപ്പണത്തിനായി ബലിപീഠത്തെ സമീപിച്ചിരുന്നതും ബലിയർപ്പണത്തിനുശേഷം തിരികെപ്പോയിരുന്നതും *ഈശോയുടെ മാധുര്യമുള്ള തിരുഹൃദയമേ ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹമായിരിക്കണമേ* എന്നപ്രാർത്ഥനയുടെ ഇറ്റാലിയൻ ഗാനമാലപിച്ചുകൊ ാണ്.ഈ പാവന ജീവിതം ദിവ്യകാരുണ്യത്തെ സ്നേഹിച്ച് ആത്മാവിൽ അഗ്നിയായി പടരാൻ നമുക്ക് പ്രചോദനമാകട്ടെ.

ദൈവഹിതം നിറവേറ്റിയവൻ

ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ ജീവിതം ക ് പലരും ചോദിച്ച ഒരു ചോദ്യമു ്.യഥാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം ദൈവത്തിന്റെ ഹിതം നിറവേറ്റുകയാണോ അതോ ദൈവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹിതം നിറവേറ്റുകയാണോയെന്ന്? ജീവിതത്തിലുടനീളം ദൈവഹിതം തിരിച്ചറിയാൻ അദ്ദേഹം ക്ഷമയോടെ കാത്തുനിന്നു. യേശുവിലുള്ള അചഞ്ചലവിശ്വാസമാണ് ദൈവഹിതമനുസരിച്ചുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തെ ബലപ്പെടുത്തിയത്.ഫാ.അർത്തൂറോ അത്രമേൽ ഈശോയെ സ്നേഹിച്ചു; അത്രമേൽ തിരുഹിതത്തോട് ചേർന്നു നിന്നു.ഈശോയോട് ആലോചന ചോദിക്കാതെ സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം അച്ചൻ ഒന്നും ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഒരു ചെറിയ കാര്യമാണെങ്കിൽപോലും അദ്ദേഹം അതിനെ സമർപ്പിച്ച്, പ്രാർത്ഥിച്ച്, തിരുഹിതത്തിനായി കാത്തിരിക്കുമായിരുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ തൂലിക

നലം തികഞ്ഞ എഴുത്തുകാരൻ കൂടിയായിരുന്നു ഫാ.അർത്തൂറോ.തന്റെ ആത്മീയചിന്തകളും ജീവിതാനുഭവങ്ങളും ചേർത്ത് ആത്മീയ ഉണർവ്വിന് സഹായിക്കുന്ന ധാരാളം കൃതികൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടു ്. ഭാരിച്ച ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾക്കിടയിലും അദ്ദേഹം എഴുതാൻ സമയം ക െത്തി. അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ച 'രക്ഷ' എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ എപ്പോഴും അച്ചന്റെ ഈടുറ്റ ലേഖനങ്ങൾ ഉ ായിരുന്നു. ഈശോയെക്കുറിച്ചും മാതാവിനെക്കുറിച്ചും വിശുദ്ധരെക്കുറിച്ചും എഴുതിയ എണ്ണമറ്റ പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടു ്.

ദൈവപരിപാലനയിൽ ആശ്രയിച്ചവൻ

വിളിക്കുംമുമ്പേ ഉത്തരം നൽകുന്ന ദൈവത്തെയാണ് അച്ചന്റെ ജീവിതത്തിലുട നീളം ക   ുമുട്ടാൻ സാധിക്കുന്നത്. അച്ചൻ മാനുഷികശക്തിയിലും കഴിവിലും ആശ്രയി ക്കാതെ, സർവ്വത്തിന്റെയും ഉടയവനായ ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങളിൽ പൂർണ്ണമായും അർപ്പിച്ച വിശുദ്ധജീവിതത്തിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു അദ്ദേഹം .ചോദിക്കുന്ന ഏവനും കൈ നിറയെ വിളമ്പുന്ന ദൈവത്തിലാശ്രയിച്ചായിരുന്നു രക്ഷയുടെ ചെറിയ പ്രവർത്തനം അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചതും മുമ്പോട്ട് കൊ   ുപോയതും. കലവറയോ കളപ്പുരയോ ഇല്ലാത്ത പക്ഷികളെയും നൂൽനൂൽക്കുകയോ വസ്ത്രം നെയ്യുകയോ ചെയ്യാത്ത വയ ലിലെ ലില്ലികളെയും പരിപാലിക്കുന്ന ദൈവം നമ്മെയും പരിപാലിച്ചുകൊള്ളുമെന്ന് അച്ചൻ ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുകയും അത് തന്റെ മക്കളെ പറഞ്ഞ് പഠിപ്പിക്കു കയും ചെയ്തിരുന്നു. അഞ്ചപ്പം കൊ   ് അയ്യായിരങ്ങളെ പോറ്റിയവൻ തന്നിലുള്ള അപ്പത്തെ ആവശ്യസമയത്ത് ആവശ്യാനുസരണം വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്ന് ജീവിതാനുഭവ ങ്ങളിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം പഠിച്ചിരുന്നു.

പലപ്പോഴും കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് കൊടുക്കാൻ ഭക്ഷണമൊന്നും ഇല്ലാത്തപ്പോൾ ആകുലതയുമായി എത്തുന്നവരോട്,സമയമാകുമ്പോൾ ആവശ്യമായത് ദൈവം തരുമെ ന്ന് അദ്ദേഹം പറയുമായിരുന്നു. ഒരിക്കലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ പാഴായിപ്പോയി ട്ടില്ല. കൃത്യസമയത്ത് ആവശ്യമായതെല്ലാം നൽകി ദൈവം തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവന്റെ വാക്കുകളെ മാനിച്ചിരുന്നുവെന്ന് അനേകം അനുഭവങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

മിഷനറിമാരായി തന്റെ മക്കളെ പലസ്ഥലങ്ങളിലേക്കും അയച്ചപ്പോഴെല്ലാം ആ നല്ല പിതാവിന് കൈമാറാൻ ഉ   ായിരുന്നത് താൻ എന്നും കാത്തുസൂക്ഷിച്ച ദൈവപരിപാലനയിലുള്ള ആശ്രയം മാത്രമായിരുന്നു. ദൈവമറിയാതെ തന്റെ ജീവിത ത്തിൽ ഒന്നും സംഭവിക്കുകയില്ലെന്ന തിരിച്ചറിവും ഉറച്ച ബോദ്ധ്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലുടനീളം കാണാമായിരുന്നു. ഒന്നുമില്ലാത്ത യുദ്ധഭൂമിയിൽനിന്ന് തുടങ്ങിയ കാരുണ്യയാത്രയിൽ അന്നും എന്നും അദ്ദേഹത്തിന് കരുത്ത് നൽകിയത് ദൈവപരിപാ ലനയിലുള്ള ആശ്രയം മാത്രമായിരുന്നു. കൈയിൽ ഒന്നുമില്ലാത്തപ്പോഴും കലത്തിൽ ഒന്നുമില്ലാത്തപ്പോഴും അദ്ദേഹം ശങ്കിച്ചില്ല. കാരണം അദ്ദേഹം ആശ്രയിച്ചത് ദൈവകരു ണയിലായിരുന്നു.

മിഷനറിയാകാൻ കൊതിച്ചവൻ

ആഗ്രഹംകൊ   ് തീക്ഷ്ണമതിയായ ഒരു മിഷനറിയായിരുന്നു ഫാ. അർത്തൂറോ. അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചതുപോലെ വിദൂരദേശങ്ങളിൽ പോയി ക്രിസ്തുവിനെ പ്രഘോഷി ക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും തന്റെ മക്കൾ കൊളംബിയ, ഇന്ത്യ, ലാറ്റനമേരി ക്കൻ രാജ്യങ്ങൾ എന്നിവിടങ്ങളിലേക്ക് ക്രിസ്തുസ്നേഹത്തിന്റെ ദീപവുമായി പോകു ന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും കാണാനും പലപ്പോഴും അവരോടൊപ്പം ആ രാജ്യങ്ങളിൽ പോകാനും അദ്ദേഹത്തിന് ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചു. താൻ തുടങ്ങിവച്ച പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇന്നും മറ്റ് രാജ്യങ്ങളിൽ തന്റെ മക്കളിലൂടെ ശാഖ വിരിക്കുന്നതും ഫലം ചൂടുന്നതും അദ്ദേഹം സ്വർഗ്ഗത്തിലിരുന്ന് ക   ് സന്തോഷിക്കുന്നു   ന്നതിൽ തെല്ലും സംശയമില്ല.

തന്നിൽ ക്രിസ്തുവിനെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചവൻ

രാത്രിയുടെ ഭീകരതയിൽ പാതിമയക്കത്തിൽ കടത്തിണ്ണകളിലും വഴിയോരങ്ങളിലും അന്തിയുറങ്ങുന്നവരെ തേടിപ്പിടിച്ച് അവരെയും സുരക്ഷിതമായ തന്റെ ചിറകിൻ കീഴിലേക്ക് കൊ ുവന്ന ഒരപ്പന്റെ കരുതലനുഭവിച്ച മക്കൾ ഓതിയ ഒരു ശബ്ദമു ്,' *ഞങ്ങളും ദൈവത്തെ ക ു, ഇതാണ് ആ ദൈവം.* നഗ്നർക്ക് ഉടയാട കൊടുത്ത് അവരുടെ നഗ്നത മറച്ച് ശൈത്യമകറ്റിയപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു;'ഇതാ ദൈവകാരുണ്യം' .ദിവസങ്ങളോളം വിശപ്പിന്റെ നോവറിഞ്ഞ് ഒട്ടിയ വയറും കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളുമായി വഴിയോരങ്ങളിലലഞ്ഞവർ വയറുനിറയെ സുഭിക്ഷമായി ഭക്ഷണം കഴിച്ച് വിശപ്പകന്നപ്പോൾ പറഞ്ഞു 'ഇതാണ് ദൈവസ്നേഹം.' യുദ്ധം തകർത്ത ജീവിത സ്വപ്നങ്ങളുടെ മുൻപിൽ ഇനി എന്ത്? എങ്ങോട്ട്? എന്നറിയാതെ പകച്ചുനിന്നവരെ സുരക്ഷിതമായ ഒരു ഭാവി സ്വപ്നം കാണാൻ പ്രാപ്തരാക്കിയപ്പോൾ അവരും പറഞ്ഞു 'ഇതാണ് ദൈവപരിപാലന '.

അച്ചൻ നടന്ന വഴികളിലെല്ലാം പതിഞ്ഞത് കരുണയുടെയും കരുതലിന്റെയും പാദമുദ്രകളായിരുന്നു.പിതാവിന്റെ മടിയിൽ നിന്നിറങ്ങി ലോകത്തിന്റെ അന്ധകാരത്തിലേക്ക് പോയവരെ, തിരികെയെത്തിക്കാനായി പ്രാർത്ഥനയുടെ മൺചിരാതിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ എണ്ണയൊഴിച്ച്, കാത്തിരിപ്പിന്റെ തിരിതെളിച്ച്, അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയ നല്ലവനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ജീവിതത്തിന്റെ നാൽക്കവലയിൽ എങ്ങോട്ട് സഞ്ചരിക്കണമെന്നറിയാതെ പതറിയ തങ്ങളുടെ ജീവിതങ്ങളെ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് നയിച്ച പിതാവിനെ കണ്ണ് നിറഞ്ഞുമാത്രമേ ഓർക്കാൻ കഴിയൂ എന്ന് ആദ്യകാല മക്കൾ ഓർമ്മപ്പുസ്തകത്തിൽ കോറിയിട്ടിരിക്കുന്നു.

നൂറുമേനി

നല്ലനിലത്തുവീണ വിത്തായ ഫാ. അർത്തൂറോയ്ക്ക് എന്തുചെയ്താലും അത് പൂർണ്ണസ്നേഹത്തോടും സമർപ്പണത്തോടും കൂടിയായിരിക്കണമെന്ന് നിർബന്ധമു ായിരുന്നു. കുഞ്ഞിളം കൈകൾകൂപ്പി ഈശോയോട് ഒപ്പമായിരുന്ന ബാല്യം നൂറുശതമാനം സ്നേഹം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. ഈശോയോടുള്ള സ്നേഹത്താൽ ജ്വലിച്ച ആ മനസ് തന്റെ സമപ്രായക്കാരെയും മുതിർന്നവരെയും വിശുദ്ധ ജീവിതത്തിന് പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊ ് നൂറുമേനികൊയ്തു.

ഒരു പുരോഹിതനാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുകയും അതിനായി പ്രാർത്ഥനയോടെ കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്ത നാളുകളിലെല്ലാമു ായ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തരണം ചെയ്ത് ധീരതയോടെ മുന്നേറിയ തീക്ഷ്ണതയും പഠനമേഖലയിൽ ലോകവിജ്ഞാനത്തെക്കാൾ സ്വർഗ്ഗീയജ്ഞാനത്തിനാണ് വിലയുള്ളത് എന്ന തിരിച്ചറിവും വിശുദ്ധമായ പൗരോഹിത്യജീവിതത്തിലൂടെ അനേകരെ പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കും അതിലുപരി ക്രിസ്തുവിലേക്കും അടുപ്പിച്ചുകൊ ുള്ള പ്രയാണവുംഏവർക്കും അനുകരണീയമായ ഉദാത്ത മാതൃകയാണ്.അരക്കച്ച അരയോട് ചേർന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ ജീവിതം മുഴുവൻ ഈശോയോട്ചേർന്ന് ജീവിച്ചതിന്റെ സന്തോഷവും എളിയവരിൽ ഈശോയെ ക ് അവർക്കായി ചെയ്ത നന്മകളും നൂറുമേനി ഫലംക ു. ദൈവംതന്നെ ഏൽപ്പിച്ച

ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ അദ്ദേഹം വിശ്വസ്തതയോടെ നിറവേറ്റി.ഇഹത്തിൽ അപരർക്കു വേ ി എരിഞ്ഞുതീർന്ന ജീവിതം പൂർണ്ണമായും സംതൃപ്തമായിരുന്നു. സർവ്വശക്തൻ ദാനമായി നൽകിയ പൗരോഹിത്യം അദ്ദേഹം ഒരു സങ്കീർത്തനമാക്കി.

അധ്യായം 10

ആത്മാക്കളെ നേടുന്ന ആത്മാവ്

ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ദൈവസ്നേഹം പാരിൽവിതച്ച്, ദൈവത്തിന്റെ സ്വപ്നമനുസരിച്ച് ജീവിച്ച്, ക്രിസ്തുവിന്റെ കരുണയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും മുഖം തന്നിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ച്, താൻ സ്നഹിച്ചവരുടെയും തന്നെ സ്നേഹിച്ചവരുടെയും മനസ്സിൽ നൊമ്പരപ്പൂക്കൾ വിരിയിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ കൈയൊപ്പ് പതിഞ്ഞ ഫാ. അർത്തൂറോയുടെ ആത്മാവ് ശരീരമാകുന്ന കൂടുവിട്ട് ഈ ലോകത്തിൽനിന്നും 2006 നവംബർ മൂന്നാം തിയതി സ്വർഗ്ഗമെന്ന അനശ്വര കൂടുതേടി യാത്രയായി. തൊണ്ണൂറ്റിര ് വർഷക്കാലം തിരുഹിതമറിഞ്ഞ് ജീവിച്ച ആ വന്ദ്യപിതാവിന്റെ ജീവിതം എന്നും ദൈവപരിപാലനയുടെ തണലിലായിരുന്നു. ഈ ആധുനികയുഗത്തിൽ എന്തിനും ഏതിനും ആകുലപ്പെടുന്നവർക്ക് മുമ്പിൽ ഒരു തിരുത്തൽ ശക്തിയാണ് ഈ വിശുദ്ധ വൈദികൻ.

പരിശുദ്ധ അമ്മയുടെ കൈപിടിച്ച് ഈശോയുടെ വഴിയിലൂടെ നടന്ന് അൾത്താരയിൽ എത്തിയവൻ, ബലിപീഠത്തിൽ ഉയർത്തിയ കാസയോടൊപ്പം ജീവിത പാനപാത്രം ഉയർത്തിയവൻ, മുറിക്കപ്പെട്ട ഈശോയെ കൈകളിലുയർത്തിയതുപോലെ സ്വജീവിതം അപരന്റെ വളർച്ചയ്ക്കും ഉയർച്ചയ്ക്കുംവേ ി വ്യയംചെയ്തവൻ, വേലകളെല്ലാം തീർത്ത് സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിന്റെ മടിത്തട്ടിൽ ഇടംനേടി.

ജപമാലമണികളിൽ തഴുകിത്തഴമ്പിച്ച കൈകളും എളിയവരിൽ ക ത്തിയ ഈശോയെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ തിരക്കുപിടിച്ചോടിയ പാദങ്ങളും യേശു നാമവും മരിയനാമവും ഉരുവിട്ടനാവും അപരന്റെ നൊമ്പരങ്ങളെയും മുറിപ്പാടുകളെയും കരുണയോടെ നോക്കിക്ക കണ്ണുകളും പാവപ്പെട്ടവന്റെ തേങ്ങലുകളും പരിദേവനങ്ങളും കേട്ട കർണ്ണങ്ങളും അന്ത്യവിധിയുടെ മാനദണ്ഡമായി ക്രിസ്തു നിഷ്കർഷിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ ആകൃഷ്ടനായി എളിയവരോടുള്ള സ്നേഹം കാത്തുസൂക്ഷിച്ച ഹൃദയവും ഈ ഭൂമിയിലെ ദിനങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കി.

ദരിദ്രർ എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന് ദൈവത്തിന്റെ ജനമായിരുന്നു. അവർക്കുവേ ി ജീവിതം തീറെഴുതിക്കൊടുത്ത് തീക്ഷ്ണതയോടെ ഓരോ ദിവസവും ജീവിച്ച ആ ദൈവികമനുഷ്യൻ സന്തോഷത്തോടെ, സമാധാനത്തോടെ തന്റെ ആത്മാവിനെ ദൈവ കരങ്ങളിൽ ഏല്പ്പിച്ചു.

ജീവിതകാലമത്രയും ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിച്ച് ദൈവമഹത്വത്തിനും ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കും വേ ി ജീവിതം സമർപ്പിച്ച അദ്ദേഹത്തെ 2012 ൽ ദൈവദാസനായി ഉയർത്തികൊ ് സ്വർഗ്ഗവും തിരുസഭയും ആദരിച്ചു.

ആഴിയുടെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് ഊളിയിട്ടിറങ്ങുമ്പോൾ വിലയേറിയ മുത്തുകളും പവിഴങ്ങളും ക ത്താൻ കഴിയുന്നതുപോലെ ഈ വിശുദ്ധ വൈദികന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് ഊളിയിട്ടിറങ്ങിയാൽ ഇനിയും ഒത്തിരി നന്മകൾ നമുക്ക് ക ത്താൻ കഴിയും.

ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിൽ നമ്മെ കൈപിടിച്ച് നടത്താൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരായിരം അനുഭവങ്ങളും മൂല്യങ്ങളും ഫാ.അർത്തൂറോയുടെ ജീവിതത്തിൽ നമുക്ക് ക ത്താൻ സാധിക്കും. സമർപ്പിതജീവിതത്തിൽ ലക്ഷ്യം തെറ്റാതെ അർത്ഥവത്തായി സഞ്ച

രിക്കാൻ നമ്മുടെ മുൻപിലുള്ള സുകൃതസരണിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം.മനുഷ്യന്റെ മഹത്വം മനസിലാക്കാനും മാനവികതയുടെ പ്രവാചകരാകാനും നമ്മെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്ന വിശ്വസാഹോദര്യസംസ്ക്കാരമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനം. ദൈവകൃപയിൽ ശരണപ്പെടുന്നവർക്കുള്ള പരിശീലനക്കളരിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുവിശേഷപ്രവർത്തനം. ദൈവതിരുമുമ്പിൽ താഴ്മയോടെ നിന്നാൽ അവിടുന്ന് നമ്മെ ഉയർത്തുമെന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്ന പാഠപുസ്തകമാണ് അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ച പൗരോഹിത്യധർമ്മം .ചുരുക്കത്തിൽ, ദൈവത്തിന് വസിക്കാൻ ദൈവം തിരഞ്ഞെടുത്ത വിശുദ്ധകൂടാരമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വിഷാനോയുടെ മണ്ണിൽ വിരിഞ്ഞ ആ സുകൃതസൂനം സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്റെ റോസാപ്പുഷ്പങ്ങൾ നമ്മിലേക്ക് വർഷിക്കട്ടെ. *ഹാ അർത്തൂറോ, ദൈവമനുഷ്യസ്നേഹിയും കാരുണ്യത്തിന്റെ മാലാഖയുമായി ഈഭൂമിയിൽ ജീവിച്ച അങ്ങ്, ഞങ്ങളിലും ഈ നന്മകൾ ഉ ാകാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിലിരുന്ന് ഞങ്ങൾക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കണമേ.*